

A.5 VERHOUDINGS

A.5.1 VERSLAG VAN DIE MODERAMEN: VERHOUDINGS

1. VERHOUDINGS MET SINODES

1.1 MODERATORSKONFERENSIE

Met die fondse wat 'n lidmaat wat die belange van die NG Kerk swaar op die hart dra asook die goedgunstige medewerking van die verskillende sinodes kon daar die afgelope 15 jaar jaarliks 'n moderatorskonferensie gehou word waar die moderators in afsondering voor die Here kon stilword. Die moderators van die sinodes van die ander drie kerke van die NG Kerkfamilie kon die jongste konferensie in Februarie 2007 bywoon.

1.2 KONTAK MET SINODES

1.2.1 Die Algemene Sekretaris asook ander Moderatuurslede soos moontlik, woon die vergaderings van die sinodes by ter wille van kontak en op die hoogte te wees van hoe die hart van die NG Kerk klop.

1.2.2 Kragtens die besluite van die Algemene Sinode 2004 funksioneer die kantoor van die Algemene Sekretaris ook ter wille van *dienslewering* aan die sisteem, *koördinerings* van die werksaamhede van die Algemene Sinode asook die *skep van netwerke* waarbinne die sinodes as kerkvergaderings in eie reg saam met mekaar aan die Roepingsverklaring gestalte kan gee.

2. KERKHERENIGING

2.1 BESLUIT 2004 (Besluiteregister F.1.1/3)

Ter wille van maklike verwysing tydens die vergadering word die besluit volledig weergegee:

1. Inleiding

*1 Die NG Kerk is hartseer en verleë omdat ons na baie jare se gesprekke oor kerkhereniging nog nie veel gevorder het nie. Terwyl daar faktore is wat die proses werklik baie moeilik maak, weet ons dat dit nie 'n verskoning is nie.

*2 By die Sinode het ons voor die aangesig van die Here opnuut oortuig geraak van die belangrikheid van kerkeenheid en ons wil onself met nuwe toewyding daaraan wy. Ons glo dat die Here van ons vra om so spoedig moontlik ou breuke te heel en as volle familie van kerke byeen te kom in een kerkverband. Ons glo ook dat 'n verdeelde kerk baie moeilik die roeping wat die Here vir ons as kerk het, sal kan uitvoer. Ons huiwer om dit te sê, maar ons oordeel dat versuim in hierdie verband nie net sal beteken dat ons die Here gefaal het nie, maar ook ons Suider-Afrikaanse samelewing – en miskien veral die kinders en jongmense.

*3 Ons pleit by die ander kerke van die NGK-familie vir 'n inklusiewe herenigingsproses waarin ons poog om sover moontlik almal wat deel is van ons kerke, saam te neem op die pad vorentoe.

*4 Ons is verbind aan die VGK wat vir ons sê dat die Belharbelydenis vir hulle baie belangrik is en dat hulle dit sal wil inbring in die nuwe verband. Ons is egter ook verbind aan die NGKA en die RCA wat vir ons sê dat hulle nie kans sien om Belhar volledig as belydenisskrif te onderskryf nie.

*5 Wat ons eie kerk betref, het ons 'n verantwoordelikheid teenoor baie predikante en lidmate wat gereed is vir 'n hegte eenheid en graag Belhar sou wou onderskryf, maar ook baie predikante en lidmate wat om verskillende redes nie kans sien om Belhar as belydenisskrif te onderskryf nie.

*6 Ons glo dat ons 'n verantwoordelikheid teenoor al hierdie groepe het en sou onself wou gee vir 'n proses waarin ons so gou as moontlik een word in 'n "ruim huis" wat plek maak vir almal van ons – met die baie waaroor ons saamstem, maar ook dit waaroor ons verskil.

*7 Ons glo dat dit ironies sal wees as ons rondom 'n belydenisskrif wat juis die eenheid van die kerk bely by 'n punt kom waar ons die kerk maar laat skeur omdat ons nie meer glo dat die Here ons almal bymekaar kan hou en in een herenigde kerk kan saambring nie.

*8 Ons pleit by ons broers en susters vir 'n spoedige hereniging in 'n ruim en breë eenheid waarin ons mekaar aanvaar en aanneem met al ons bagasie, en ook kans kry vir 'n groeiproses waarin ons mekaar leer ken en leer liefkry.

*9 Ons bied die volgende voorstel aan die ander lede van die familie aan as ons aanbeveling oor hoe ons mekaar iewers in die middel kan ontmoet en 'n pad saam kan begin loop. Ons gaan ook so spoedig moontlik met ons eie gemeentes in gesprek tree oor hierdie voorgestelde proses vir kerkhereniging.

*10 Ons hoop dat ons spoedig "iewers in die middel" een nuwe herenigde kerk kan vorm waar ons almal saam voor Christus buig en voor mekaar en as 'n saam-kerk die pad vorentoe aanpak.

2. Verbintenis tot kerkhereniging

Die NG Kerk herbevestig sy ernstige en duidelike verbintenis tot die herstel van een kerkverband met die ander drie kerke van die Familie, nl die VGK, die NGKA en die RCA. Hierdie verbintenis is gegrond in die oortuiging dat die Here dit van ons vra – ter wille van sy eer (Joh 17:23) en ter wille van ons gesamentlike roeping (Ef 4:4) en getuigenis in Afrika nou. Ons glo dat ons as Familie bymekaar hoort, mekaar nodig het en saam 'n wesenlike taak te vervul het in ons lande.

3. 'n Keuse om gou weer op gang te kom met die proses en saam te groei na groter eenheid

3.1 Die NG Kerk is jammer dat die herenigingsproses sloer. Ons is oortuig dat daar genoeg gronde is waarom ons spoedig met die kerkherenigingsproses kan begin:

(1) Ons het 'n gedeelde geskiedenis en weet almal dat ons bymekaar hoort;

(2) Al die kerke aanvaar reeds die formuliere van eenheid as 'n gemeenskaplike belydenisbasis;
(3) Die Algemene Sinode het reeds in 1998 gesê dat hy die wesenlike inhoud van die Belharbelydenis aanvaar;

(4) Daar bestaan in baie gemeentes, ringe en sinodes reeds baie goeie samewerkingsverbande en strukture en op sommige plekke is daar reeds eenheidstrukture opgerig.

3.2 Ons is van oordeel dat hierdie sake genoeg geloofskonsensus bied sodat ons saam weer die proses op pad na een kerkverband kan begin. Ons doen 'n beroep op die ander kerke van die familie dat ons so gou doenlik die voorbereidende proses op gang sal kry.

3.3 Ons glo dat ons so 'n pad nie alleen aanpak nie. Die getuienis van ander wat die pad reeds geloop het, help ons om ons vertrou te stel op die versoenende krag van die evangelie van Christus wat ons steeds nader aan mekaar kan bring en ons kan laat groei in ons liefde en begrip vir mekaar.

4. 'n Pad wat baie geduld, begrip en tegemoetkoming van almal vra

Die geskiedenis leer ons dat verenigingsprosesse tussen kerke nooit eenvoudig is nie. Dit vra van alle betrokkenes geestelike toewyding, geduld, liefde en veral tegemoetkoming. Dit beteken dat ons almal bereid sal moet wees om mekaar iewers in die middel te ontmoet. In die proses sal ons deurentyd moet rekening hou met vrae en onsekerheid wat mense het en dit met groot geduld, sensitiwiteit en baie gesprek hanteer.

5. Die Belharbelydenis

Omdat die Belharbelydenis 'n belydenisskrif van een van die familiekerke is, stel ons voor dat dit as een van die belydenisskrifte in die herstelde kerkverband opgeneem word (vgl besluit AS 1998). Ons is steeds oortuig dat die wesenlike inhoud van Belhar (ons verbintenisse aan die Bybelse getuienis oor God Drie-enig, oor die eenheid van die kerk, oor geregtigheid en versoening) baie wyd aanvaar word (vgl AS besluit 1998). Dit impliseer nie dat alle gemeentes, predikante, kerkraadslede, en lidmate van die nuwe verband dit vanselfsprekend as belydenisskrif moet onderskryf nie.

Ons is oortuig dat die verskille oor Belhar meer te doen het met historiese, emosionele en simboliese faktore as met die wesenlike inhoud self. Dit is baie belangrik dat ons oor al hierdie faktore sal praat sodat ons nie "by die verlede stilstaan nie" (Jes 43:18), maar saam kan fokus op ons roeping vandag en in die toekoms. Ons verbind onself hiertoe.

6. Model: 'n verenigde kerkverband van selfstandige plaaslike gemeentes

Ons stel voor dat die presbiteriaal-sinodale kerkregeringstelsel as model vir die organisering van die nuwe een kerkverband gebruik word. Dit beteken dat al die gemeentes as selfstandige gemeentes ingevoeg word in ringe, sinodes en een algemene sinode. In die proses moet ruimte gelaat word vir onderhandeling, nuwe moontlikhede en 'n groei na mekaar.

7. Gemeentes se reg om hul oor hul eie werk te besluit word erken

Al die bestaande gemeentes van die verenigde verband sal so behoue bly en almal saam die gemeentes van die nuwe verband wees. Gemeentes is onderling oop vir bywoning en lidmaatskap. Waar meer as een gemeente in dieselfde gebied val, staan dit gemeentes vry om hulle onderlinge sake en samestelling spontaan en sonder voorskrif of dwang te reël volgens plaaslike behoeftes. Kerkrade behou dus die besluitnemingsbevoegdheid oor die inrigting van die gemeente.

8. Ander kwessies word gedurende die proses onderhandel

Daar is 'n aantal sake waarvoor saam onderhandel moet word as die voorbereidende proses aan die gang kom. Dit sluit in die skryf van 'n nuwe kerkorde, die naam van die kerk, teologiese opleiding, organisasie van kerklike werksaamhede, finansies en eiendom, taal, ens. Ons is bewus daarvan dat van hierdie sake baie sensitief en emosioneel van aard is en dat die onderhandelings hieroor met baie wysheid, oorleg en sensitiwiteit hanteer sal moet word. Tog is ons van oordeel dat meningsverskille oor hierdie meer praktiese sake nie in die pad van kerkhereniging behoort te staan nie.

9. Wesenlike rol van gesamentlike gesprek en besinning op alle vlakke

Ons glo dat die proses van kerkhereniging indringende gesprekke en begeleiding op alle vlakke gaan vra – veral ook op grondvlak met gemeentes en lidmate. Ons verbind onself tot hierdie gesprekke en oordeel dat dit 'n groot wins gaan wees as van hierdie gesprekke ook saam gevoer kan word. Ons is oortuig dat dit die proses sal aanhelp as die gesprekke oor eenheid gevoer word in die lig van ons gesamentlike roeping in ons lande en ons gesamentlike geloof in die evangelie.

10. Kerkskeuring moet ten alle koste probeer vermy word

Ons spreek die oortuiging uit dat ons in die herstel van een kerkverband kerkskeuring na enige kant ten alle koste moet probeer vermy. Dit het te dikwels gebeur – ook in ons gereformeerde tradisie – dat kerkverenigingsprosesse aanleiding gegee het tot kerkskeuring, die vorming van nuwe kerke en nuwe twiste. Ons sal die proses so wil hanteer dat alle predikante, gemeentes en lidmate van die kerke saam hierdie pad aanpak.

11. Die byeenbring van alle gereformeerde kerke

Ons spreek die hoop uit dat die hereniging van die familie 'n tree sal wees op pad na die byeenbring van alle kerke van gereformeerde belydenis in SA.

12. Raadpleging van gemeentes

Hoewel die Algemene Sinode en sy kommissies 'n taak het om leiding te neem, onderhandelings te voer en voorstelle te maak ten opsigte van hierdie proses, bevestig ons weereens dat ons verbind is om ons gemeentes te raadpleeg en te toets sodat ons saam hierdie pad kan loop. Ons is oortuig dat ons kerkskeuring ten alle koste moet probeer vermy. Dit gaan waarskynlik vra vir 'n proses waarin ons vorentoe beweeg maar heeltyd sensitief is en ruimte maak vir mense met huiweringe en vrae.

13. Proses verder

Vir die proses van raadpleging met die sinodes en kerkrade in die NGK ten opsigte van die eenheidsproses in die NGK-familie stel die Algemene Sinode die volgende riglyne:

1. Die besluite van die Algemene Sinode van 2004 oor die herstel van een kerkverband in die NGK-familie (ASK verslag 13:4 pt 4.3) het die status van aanbevelings vir gebruik in die verdere verloop van die gesprek met hierdie familie.

2. Hierdie aanbevelings word in 'n konsultasieproses deurgegee na die sinodes, kerkrade en gemeentes vir kommentaar en verdere aanbevelings. Die konsultasieproses met kerkrade en gemeentes is die verantwoordelikheid van elke sinode/sinodale kommissie/sinodale diensraad/ moderamen en word in oorleg met die ASK (plus ander kundiges) as die lede van die taakspan vir kerkhereniging uitgevoer sodat die resultaat nie later nie as einde Januarie 2006 by die ASK is. Die konsultasieproses gaan oor die volgende:

2.1 Die besluite oor kerkhereniging van die Algemene Sinode 2004;

2.2 Die praktiese implikasies van elemente van die proses soos gevisualiseer in hierdie besluite plus die bepalinge van Die Kerkorde (onder andere artikel 36, 37 en 44) en die Algemene Sinode se besluit oor 'n moontlike konsensus of 'n tweederde meerderheid van kerkrade (in 1998 en 2002). In die verband is die volgende by 1.1.9 van die besluite van 2004 belangrik: "Ons sal die proses so wil hanteer dat alle predikante, gemeentes en lidmate van die kerke saam hierdie pad aanpak".

3. Na die afhandeling van hierdie konsultasieproses word die resultaat deur die taakspan verwerk en by die voortgaande gesprek in die NGK-familie betrek. Intussen is die aanbevelings van die Algemene Sinode 2004 beskikbaar vir kommentaar vanuit die hele NGK-familie en vorm dit deel van die gesprek en onderhandelings in die familie.

4. Die toetsing van kerkrade en sinodes oor "finale" of eindvoorstelle vir die herstel van hierdie verband word gelaat totdat 'n behoorlike proses van konsultasie en saampraat met sinodes en gemeentes na die oordeel van die Algemene Sinode of die ASK plaasgevind het.

5. Werklike kerkeenheid staan of val by die wyse waarop dit op gemeentevlak sigbaar word. Daarom moet gemeentes gemotiveer en konkreet gehelp word om na gelang van hulle plaaslike omstandighede met die ander gemeentes van die NG Kerkfamilie in hulle omgewing, asook binne ander samewerkingstrukture, daadwerklik saam te werk. Aangesien hierdie 'n saak is wat binne die hele kerkverband belangrik is, is dit 'n dringende prioriteit wat die ASK in samewerking met en deur sinodes en ringe moet hanteer.

14. Approbasie by kerkeenheid

14.1 Kerklik gesproke is approbasie 'n oop proses wat onder toesig van die kerkverband in regverdigheid en billikheid hanteer word, of as gesprek, of as geskilbeslegting, of as appèl, of waar persone ter sprake is, ook moontlik as tug. As die approbasie oor 'n saak handel, word in die proses na konsensus gestreef, maar as deel van die oop proses sou ook ooreengekom kan word dat daar toetsing van die betrokke lidmate moet wees.

14.2 Approbasie word dwarsdeur Reglement 6 op dieselfde wyse hanteer, behalwe by 6:1 (afstigting) waar vereis word dat meer as die helfte van die lidmate 'n versoekskrif en waarborglys onderteken.

14.3 Die bewoording oor approbasie lees: "die ooreenkoms word op twee agtereenvolgende Sondae tydens die erediens aan die gemeente(s) vir approbasie bekendgemaak, met vermelding dat besware daarteen binne sewe dae na die laaste afkondiging skriftelik by die skriba ingedien moet word."

14.4 Die kerkrade maak hulle konsensusmening, of hul gedebatteerde besluit met tweederdemeerderheid aan die gemeente op twee Sondae bekend vir approbasie. Indien die besware uitloop op 'n besluit tot toetsing van die gemeente, word dit gedoen. Uiteindelik maak die kerkraad hulle geaprobeerde besluit aan die sinode bekend.

14.5 Twee derdes van alle kerkrade moet hierdie eenparige-konsensus- of tweederdemeerderheid-geaprobeerde besluit verkry.

14.6 Elke sinode moet dan met 'n tweederdemeerderheid tot kerkeenheid besluit.

14.7 Nadat elke sinode afsonderlik met 'n tweederdemeerderheid ten gunste daarvan besluit het, moet die Algemene Sinode dit ook met 'n tweederdemeerderheid aanvaar (Art 43 en 44).

14.8 Dat regsadvies oor hierdie aanbevelings en saak ingewin word, en tot dan toe as voorlopig beskou word.

14.9 Dat die te verkrygde regsadvies, en indien dan nog relevant ook hierdie besluit oor approbasie, ook aan die ander kerke van die NG Kerk-familie gekommunikeer word

15. Sinodevorming

Aangesien strukturele eenheid op Algemene Sinodale vlak noodwendig 'n langsame proses is, kan sinodes wat daarvoor gereed is, wel struktureel met mekaar verenig as sinodes sonder om die bestaande kerkver-

bande prys te gee. Die bedoeling hiermee is ook om die herenigingsproses op Algemene Sinodale vlak te bevorder.

2.2 DIE NG KERK EN DIE VGKSA

2.2.1 Na die besluit van die Algemene Sinode 2004 was daar negatiewe reaksie in die pers vanuit die leierskap van die VGKSA oor ons besluit. Die Moderamen het in November 2004 'n brief aan die VGKSA gestuur waarin die NG Kerk se verbintenis tot die proses herbevestig word ogv die Hartenbossinode, enkele opmerkings oor die inhoud van die besluit verduidelik word asook 'n ontmoeting met die volle ASK van die VGKSA aangevra word:

Ons stuur hiermee vir u 'n afskrif van die besluit wat by ons pas afgelope Algemene Sinode geneem is in verband met die kerkherenigingsproses tussen die kerke van die NG Kerkfamilie.

Ons is baie dankbaar oor die besluit en is van mening dat dit 'n sterker besluit oor hereniging is as enige vorige besluit van die Algemene Sinode. Ons het opnuut bewus geraak dat die Here vir ons as 'n familie van kerke 'n roeping het en dat ons mekaar in die uitleef van die roeping baie nodig het. Ons oortuiging bly dat die Here ons deur sy Woord roep tot die herstel van die kerkverband.

Die besluit lewer 'n pleidooi vir 'n spoedige hereniging, omdat ons oortuig is daarvan dat ons bymekaar hoort, dat ons genoeg het wat ons reeds verenig en dat ons die bagasie wat ons verdeel saam beter sal kan deurwerk.

Daar is predikante, lidmate en gemeentes van ons kerk vir wie dit tans om verskeie redes moeilik is om Belhar as belydenisskrif te aanvaar. Ook twee ander lede van ons kerkfamilie sê dat hulle tans nie kans sien om Belhar as belydenisskrif te aanvaar nie. Ons soek daarom na 'n weg hoe Belhar as belydenisskrif in die belydenisgrondslag van die nuwe kerk opgeneem word maar so hanteer word dat almal nie gedwing word om daarmee as belydenis-simbool te identifiseer nie. Die besluit is niks anders nie as 'n versoek aan die ander lede van die familie om asseblief saam met ons te begin dink hoe so iets bereik kan word.

Dit is belangrik dat hierdie voorstel daarom nie ervaar moet word as 'n finale posisie nie. Ons voorsien 'n proses waarin, na indringende konsultasie hieroor met mekaar in die familie en in gemeentes, ons as kerke saam 'n finale formulering van die belydenisgrondslag van die nuwe kerk opstel waarmee ons dan weer na gemeentes en kerkrade gaan met die oog op konkrete kerkhereniging.

Ons versoek is dat die ander lede van die familie asseblief saam met ons sal dink hoe ons die eenheidsproses nou die beste saam sal dien. Daarom wil ons formeel vra of u nie asseblief 'n afvaardiging van ons Moderatuur wil nooi om toeligting oor hierdie besluit in u ASK-vergadering aan u te kom gee nie.

Ons wil verder ook 'n dringende versoek tot u rig vir 'n uitgebreide ontmoeting van ons twee ASK's met mekaar rondom die herenigingskwessie.

Ons hoor graag hieroor van u en van enige voorstelle wat u het oor hoe ons vinniger met die proses van kerkhereniging kan vorder.

2.2.2 Die VGKSA het spoedig soos volg reageer:

Die Dagbestuur van die VGKSA het u versoek om een van u lede die geleentheid te gee om die ASK toe te spreek rakende u besluite rondom kerkeenheid, ontvang.

Die Dagbestuur het besluit om u nie nou uit te nooi om die vergadering toe te spreek nie. Die meerderheid lede van die ASK het wel die voorlegging van Dr Coenie Burger tydens die Stellenbosch Belhar/Barmen konferensie aangehoor. Ons het ook u volledige besluit in die agenda opgeneem vir die insae van al die lede en dit sal ter sprake kom tydens ons bespreking oor die eenheidsproses. Ons glo dat dit die beste weg is om tans die kwessie te hanteer.

Die NG Kerk het ook gou daarna die besluit van die VGKSA se volle ASK ontvang tov die besluite van die NG Kerk se Algemene Sinode 2004:

DECISION OF THE GENERAL SYNODICAL COMMISSION OF THE URCSA ON THE DECISION OF THE GENERAL SYNOD OF THE DRC REGARDING CHURCH UNITY

We humbly confess that we are partakers in the call of Jesus Christ, the apostle and the high priest of our confession (Hebrews 3: 1), through the power of the Holy Spirit, who strengthens us to speak the truth in a spirit of love, while we grow in every way to Christ who is the head (Ephesians 4: 15), together with our brothers and sisters of the DRC with whom we are members of the same body (Ephesians 3:7), with whom we are called together to that oneness in our faith and in our knowledge of the Son of God (Ephesians 4: 13), striving to live a life that measures up to the standard God had set when He called us, in the spirit He prescribes, to preserve the unity that He gives (Ephesians 4: 1 – 3). In this spirit:

1. The GSC declares unambiguously its rejection of the inclusion of the Confession of Belhar as an optional confession. It rejects any notion of dealing with this confession in a context of doctrinal liberty.
2. We prayerfully request the DRC to urgently reconsider this part of her decision with the motivation given, because such treatment of the confessional basis for a united church is not helpful in the process of re-uniting our divided family.
3. We request that the Confession of Belhar be treated no less and no more than the three formulas for unity which guide and guard our faith, life and work as members of the body of Christ.
4. The GSC recognizes the principle of freedom of conscience and proposes that those parties unwilling to underwrite the confession be pastorally accompanied and encouraged to accept it and not be excluded from the new church.
5. The GSC rejects the notion of an 'urgent' unity based on unity structures that compromise any clear resolution of the confessional basis of a united church.
6. The GSC requests all church structures to evaluate the structures of co-operation and ensure that they express the message of the Confession of Belhar regarding the true unity, reconciliation with integrity and compassionate justice that empowers the poor.
7. The GSC decides that in all negotiations with the DRC on church unity, the agenda of negotiations should be based on the Confession of Belhar, its practical content, emotions and fears that exist, i.e. the historical baggage, the economic aspects, i.e. restitution and other factors that go with it.
8. The GSC appoints a task team to provide guidelines to the URCSA structures on the faith and conviction of the URCSA, as expressed in the Confession of Belhar as it impacts on the processes mentioned above. The task team provides these guidelines to the Executive Committee who will provide them to the church. The Executive Committee monitors and guides the reunification process with report to the General Synodical Commission or General Synod.
9. We pray that Christ may dwell in our hearts, that his Spirit will strengthen us for the re-unification task, that we may be rooted and grounded in God's love and that we will be filled with the fullness of God, for the glory of God (refer Ephesians 3: 14 – 21).

2.2.3 Die Moderamen het in Februarie 2005 weer 'n ontmoeting met die volle ASK van die VGKSA aangevra. Dit kon nie in 2005 realiseer nie, maar wel drie baie goeie en positiewe gesprekke tussen die Moderature van die twee kerke.

2.2.4 Gedurende 2005 het die Moderamen 'n skriftelike antwoord van die Moderatuur van die VGKSA ontvang oor ons sinodebesluit. Dit is opgestel deur ds James Buys:

KOMMENTAAR OP DIE BESLUIE VAN DIE NGK ALGEMENE SINODE 2004 IVM KERKEENHEID

1. INLEIDING

Die onderstaande poog om kortliks kommentaar te lewer op die besluite van die NGK Algemene Sinode 2004 en terselfdertyd voorstelle te bedien oor die pad vorentoe.

Die kommentaar en voorstelle is in hoofsaak afhanklik van besluite van die Dagbestuur en ASK van die VGKSA.

2. BESLUIE VAN DIE DAGBESTUUR

Die volgende besluit van die Dagbestuur wat ook met die ASK van die NGK gedeel is, verteenwoordig kommentaar op die besluite van die Konvent van die Kaapse Sinodes van die NGK en VGKSA.

Die relevante deel van die hierdie besluite slaan in hoofsaak op die die houding van die VGKSA oor die plek van die Belydenis van Belhar in 'n verenigde kerk. Die volgende is die uittreksel uit die tersake besluit:

“Die Dagbestuur het kennis geneem en indringend aandag geskenk aan die besluite van die Konvent van Eenheid van die Kaapse Sinodes. Die Dagbestuur is verheug oor die verloop van die Konvent. Die Dagbestuur se respons op die voorstelle van die Konvent is gegrond op die besluite van die Algemene Sinode van 1998 en 2002 asook die besluite van ons ASK.

a. Besluite in verband met Belydenis van Belhar

Die Dagbestuur verwelkom die besluit en deel graag ons mening oor die onderskeie paragrawe. In geheel gesien verteenwoordig die besluit noemenswaardige vordering op pad na eenheid. Ons beseft dat hierdie besluit as voorstel aan die Algemene Sinode van die NGK in Oktober voorgehou moet word. Ons glo dat die aanvaarding van hierdie voorstel as beginsel vir die belydenisgrondslag vir 'n eenheidskerk 'n positiewe sein sal gee. Hiermee saam sal dit ruimte skep vir 'n nuwe proses van toetsing van die Belydenis van Belhar binne die NGK.

*Die Dagbestuur aanvaar **paragrafe 1 & 2.***

Die Dagbestuur het enkele voorbehoude wat **paragraaf 3** aangaan. Ons oordeel dat die besluit duidelik kwalifiseer moet word met riglyne ten opsigte van (i) kriteria vir beoordeling van voorbehoude, (ii) prosedurele raamwerk van begeleiding (iii) tydsraamwerk vir afhandeling van die proses.

Die hoofdoel met die voorbehoud is geensins om in die proses dwang op te lê nie maar om die grootste moontlik ruimte te skep vir eenheid rondom hierdie saak. Ons oordeel dat duidelikheid oor die onderhawige sake op sigself 'n geborgenheid sal skenk aan enige persone wat in hierdie kategorie val.

Paragraaf 4 hou nie direk verband met die belydenisgrondslag van 'n eenheidskerk nie maar verteenwoordig liever 'n breë verklaring van toewyding aan die ideal van kerkeenheid. Die Dagbestuur onderskrywe heelhartig die ideaal wat hierin vervat is op grond van ons geloof soos verklaar in die Belydenis van Belhar.

Wat **paragraaf 5** aangaan, sal die Dagbestuur die besluit saam met ons reaksie voorlê aan die eerskomende ASK van die VGKSA. Die begrip "implementering" vra egter opheldering. Ons verstaan dat met implementering daar bedoel word dat die voorgeskrewe prosedures gevolg sal word wat regmatige oorweging en besluitneming van die onderskeie kerkvergaderings insluit."

3. BESLUIE VAN DIE ASK VAN DIE VGKSA – 2004

Die ASK van die VGKSA het tydens sy vergadering in 2004 die Besluit van die Algemene Sinode van die NGK in behandeling geneem. Die ASK van die VGKSA het in hierdie verband as volg besluit:
(Vgl hierbo by pt 2.2.2)

4. PAD VORENTOE

Ons is van mening dat die besluite van die Dagbestuur en die ASK van die VGKSA as riglyn dien vir die gesprek oor die pad vorentoe. In hierdie verband het die ASK besluit dat 'n interim eenheid binne die "ruim huis" konsep nie aanvaarbaar is nie. Dit blyk verder uit die besluit dat die agenda vir toekomstige gesprekke in hoofsaak deur onderhandeling oor die Belydenis van Belhar bepaal sal word.

Die bylegging van die verskille oor die plek van die Belydenis van Belhar in 'n eenheidskerk is belangrik om twee redes. Eerstens oordeel ons dat kerkeenheid binne 'n belydeniskerk verbonde is aan 'n gemeenskaplike belydenisgrondslag en tweedens verstaan ons dat die huidige gemeenregtelike vereistes vir kerkeenheid veronderstel dat een kerkverband alleen gevestig kan word op grond van 'n gemeenskaplike belydenisgrondslag.

Die Algemene Sinode van die VGKSA het in September 2005 vergader en 'n uitgebreide besluit oor kerkhereniging geneem wat alle kerke in die proses raak:

CHURCH UNITY REPORT – RESOLUTIONS

Recommendations:

3.1.5 *The General Synod expresses its appreciation for the decision of the NGKA GSC meeting to recommend to their General Synod to change the requirement that stipulate that the NGKA only recognise the legitimation of churches belonging to the Federal Council. The General Synod furthermore decides that multilateral discussions continue after the decision of the General Synod of the NGKA regarding the recognition of the legitimation of the URCSA.*

3.1.6 *The General Synod instructs its Executive Committee to continue with the reconciliation process with the NGKA.*

3.1.7 *The General Synod instructs its Executive Committee to urgently seek ways to continue the process to find an out of court settlement regarding the court cases between the two churches.*

3.1.8 *The General Synod commits itself to a church unity model which reflects organic unity and in no way could be construed as a new form of church apartheid.*

Adopted

Recommendations:

3.2.3 *The General Synod instructs its Executive Committee to continue with the bi-lateral talks with the NGK in order to find ways to overcome the present stumbling blocks to church unity.*

3.2.4 *The General Synod affirms the decision of the GSC 2004 to reject the inclusion of the Confession of Belhar as an optional confession in a new church.*

3.2.5 *The General Synod, in noting that there seem to be no confessional differences or impediments between the NGK, the NGKA and the RCA, expresses the view that these three churches should pursue unification on the basis of an organic unity model. Synod believes that such action would lend authentication to the often-expressed desire for church unity within the DRC family and in the long term contribute to the realisation of true unification amongst all the churches of our family.*

3.2.6 *The General Synod decides not to proceed with the establishment of unity structures that compromise the Confession of Belhar. Synod therefore affirms Point 5 of the GSC 2004 decision (Late Report of the Executive Committee p4) in its rejection of the DRC's decision for a speedy unity on the basis of the "ruim huis" process/model.*

Adopted

Motion

The General Synod initiates discussions with the DRC (bilaterally) and the DRCA (bilaterally) to consider the possibility of a "Truth and Reconciliation" type of process, chaired by a "neutral" chairperson of committee, to attempt to achieve reconciliation and out of court settlements in all the areas where tension has developed between the DRCA, DRC and URCSA.

Adopted

Motion

The Gospel of Jesus Christ, the basic tenets of our Reformed faith, the foundational truths of the Confession of Belhar, and especially our obedience to our Lord compel us to pursue genuine unity with the DRC family of churches and the churches within the Reformed tradition in all Southern Africa. On this point Synod believes that our own integrity and faithfulness are at stake.

In order to fulfil this calling and in response to this gift General Synod acknowledges that our method of pursuing unity through talks at leadership level only has not produced the desired results. We further believe that the emphasis in our search for unity should be shifted to the levels where it really matters and where unity can most visibly and most authentically be experienced and realised: that of regional synod, presbytery, and local congregation.

Therefore General Synod decides to forthwith approve the necessary Church Orderly Regulations (cf. Reglement: Kombinasie van werksaamhede van gemeentes, ringe en sinodes uit verskillende kerkverbande, Agenda, p.531-533) to enable Regional Synods, Presbyteries and local congregations who desire to do so on the basis of the acceptance of the Confession of Belhar, to unite to the fullest extent possible in ministry, even if structural unity, because of church orderly impediments, is not yet possible. This General Synod instructs the Permanent Judicial Commission to urgently give attention to the enabling legislation to make structural union possible.

In doing so, the URCSA will enable authentic unity which will give expression to our own commitment and obedience to the prayer of Jesus, and in so doing inspire our churches as a whole in our efforts towards the realisation of full, organic church unity in Southern Africa.

General Synod not only condones such unions, it encourages and supports them wholeheartedly.

Mindful of the charge laid upon us by the Gospel, the Confession of Belhar itself and the Accompanying Letter to the DRC, General Synod regards these actions as an integral part of the URCSA's pastoral responsibility on the journey to full, organic church union and instructs its Executive Committee to conduct all its discussions with the DRC, the DRCA and the RCA within this context.

Adopted

Recommendation

The General Synod decides not to take up the offer of the RCA to mediate since they are part of the process.

Adopted

Recommendation

The General Synod resolves to propose that the Laudium Declaration becomes part of the historical documents of the new church. The General Synod furthermore affirms that the model of the new church be based on organic unity and not on specific ministerial needs.

Adopted

Recommendation:

The General Synod instructs the Executive Committee to seek closer co-operation with other reformed churches in Southern Africa with the view of unification.

Adopted

2.2.5 'n Positiewe gesamentlike aksie wat gespruit het uit die gesprek tussen die NG Kerk en die VGKSA was 'n gesamentlike brief van die twee kerke aan hulle sinodes en gemeentes tov kerkherenigingsprosesse op grondvlak. Dit was moontlik omdat beide kerke reeds duidelike besluite daaroor geneem het. Die inhoud

van die brief met sy bylaes word hieronder weergegee - een daarvan die VGKSA se interpretasie van hulle besluit rakende die *volle aanvaarding van die Belydenis van Belhar*:

Liewe susters en broers

KERKHERENIGING OP GRONDVLAK: 'N GESAMENTLIKE BRIEF VAN DIE MODERATURE VAN DIE VERENIGENDE GEREFORMEERDE KERK IN SUIDER-AFRIKA EN DIE NEDERDUITSE GEREFORMEERDE KERK

1. Die Moderature van ons twee kerke het op 9 November 2005 'n baie vrugbare en geseënde samespreking te Kemptonpark Konferensiesentrum gevoer. Beide kerke is in die lig van hulle onderskeie besluite positief verbind tot kerkhereniging asook om met ywer hieraan aandag te gee.
2. Die Algemene Sinode van die VGKSA het by haar vergadering in September 2005 te Hilton, Pietermaritzburg, belangrike besluite geneem om die proses van strukturele kerkhereniging op grondvlak oop en prakties uitvoerbaar te maak. Die besluite is aangeheg as Bylaag A.
3. Die NG Kerk het by haar sinodesitting van Oktober 2002 reeds 'n besluit geneem oor *Die kombinasie van werksaamhede van gemeentes, ringe en sinodes/ kommissies van sinodes uit verskillende kerkverbande*. Die besluite is aangeheg as Bylaag B (vgl ook die Kerkorde van die NG Kerk Reglement 6 pt 5).
4. Die Moderature van die VGKSA en die NG Kerk wil met hierdie skrywe gemeentes/ ringe / sinodes wat gereed is daarvoor aanmoedig om met mekaar in onderhandeling te begin gaan oor kerkhereniging op grondvlak in die lig van die twee kerke se besluite.
5. Die Moderature wil graag ook op die volgende sake wys:
 - 5.1 Die besluite van die VGKSA maak dit duidelik dat hierdie prosesse organiese prosesse moet wees met die aanvaarding van die Belydenis van Belhar as basis. Die verskillende kerklike liggeme/ strukture moet in onderhandeling met mekaar ooreenkom oor hoe hulle dit gestalte gaan laat kry, ook in die lig van die kerke se sieninge oor die modelle van kerkhereniging wat wesenlik ooreenstem.
 - 5.2 Die belewenis kan wees dat gemeentes/ ringe/ sinodes/ kommissies van die NG Kerk wat op hierdie stadium nie gereed is om hierdie pad te stap met die Belydenis van Belhar as basis nie, uitgesluit is uit prosesse met die oog op kerkhereniging. Die Moderature wil dit onomwonde stel dat dit beide kerke se begeerte is om in sulke gevalle gemeentes, ringe en sinodes aan te moedig om prosesse daar te stel waar die kerke mekaar beter sal leer ken, huidige vorme van samewerking en kombinasies van werksaamhede uitgebou en versterk moet word en nuwe moontlikhede saam met mekaar ontgin moet word. Hierdie gesprekke en prosesse sal altyd die strukturele eenwording as deel van die agenda hê en voortdurend poog om struikelblokke in die weg van organiese eenwording uit die weg te ruim. Ons is oortuig dat kerkhereniging eintlik net maar van onder af 'n werklikheid kan word. Aangesien vanuit ons geskiedenis dit duidelik is dat ons lidmate nie altyd bymekaar woon nie roep die Moderature kerkrade op om geleenthede te skep sodat multi-kulturele, eenheids-bedieningspunte gevestig kan word. Gesprek en samewerking op alle vlakke en terreine word ten sterkste aangemoedig.
 - 5.3 Die Moderature is verbind om voortdurend met mekaar in gesprek te bly, die prosesse te monitor en hulp op grondvlak te verleen waar dit ookal mag nodig wees.
 - 5.4 Ons is ook oortuig dat daar by ons lidmate 'n ywer en begeerte is om die pad van kerkhereniging op die een of ander manier konkrete gestalte te laat kry.
6. Die Moderature van die VGKSA en die NG Kerk bly met mekaar in 'n oop en positiewe gesprek oor die onderskeie kerke se besluite oor kerkhereniging en hoe dit die kerke raak.
7. Dit is vir ons belangrik om vir u te vra om asseblief voortdurend vir hierdie saak te bid. Waar ons ookal in Suider-Afrika beweeg, hoor ons die kreet van die res van die samelewing hieroor in hulle soeke na 'n konkrete getuie oor eenheid, versoening, geregtigheid en die eer van ons wonderlike Here.
8. Enige navraag in hierdie verband kan na enigeen van die twee kerke se adresse gerig word.

Vriendelike groete in die Naam van die Lewende Here Jesus Christus

Ds Collin Goeman
Algemene Sekretaris
VGKSA

Dr Kobus Gerber
Algemene Sekretaris
NG Kerk

BYLAAG A

BESLUIT VAN DIE VERENIGENDE GEREFORMEERDE KERK IN SUIDER-AFRIKA OOR STRUKTURELE KERKHERENIGING OP GRONDVLAKE

The Gospel of Jesus Christ, the basic tenets of our Reformed faith, the foundational truths of the Confession of Belhar, and especially our obedience to our Lord compel us to pursue genuine unity with the DRC family of churches and the churches within the Reformed tradition in all Southern Africa. On this point Synod believes that our own integrity and faithfulness are at stake.

In order to fulfil this calling and in response to this gift General Synod acknowledges that our method of pursuing unity through talks at leadership level only has not produced the desired results. We further believe that the emphasis in our search for unity should be shifted to the levels where it really matters and where unity can most visibly and most authentically be experienced and realised: that of regional synod, presbytery, and local congregation.

Therefore General Synod decides to forthwith approve the necessary Church Orderly Regulations (cf. Reglement: Kombinasie van werksaamhede van gemeentes, ringe en sinodes uit verskillende kerkverbande, Agenda, p.531-533) to enable Regional Synods, Presbyteries and local congregations who desire to do so on the basis of the acceptance of the Confession of Belhar, to unite to the fullest extent possible in ministry, even if structural unity, because of church orderly impediments, is not yet possible. This General Synod instructs the Permanent Judicial Commission to urgently give attention to the enabling legislation to make structural union possible.

In doing so, the URCSA will enable authentic unity which will give expression to our own commitment and obedience to the prayer of Jesus, and in so doing inspire our churches as a whole in our efforts towards the realisation of full, organic church unity in Southern Africa.

General Synod not only condones such unions, it encourages and supports them wholeheartedly.

Mindful of the charge laid upon us by the Gospel, the Confession of Belhar itself and the Accompanying Letter to the DRC, General Synod regards these actions as an integral part of the URCSA's pastoral responsibility on the journey to full, organic church union and instructs its Executive Committee to conduct all its discussions with the DRC, the DRCA and the RCA within this context.

BYLAAG B

KOMBINASIE VAN WERKSAAMHEDE VAN GEMEENTES, RINGE EN SINODES/KOMMISSIES VAN SINODES UIT VERSKILLENDE KERKVERBANDE

Kombinasie beteken hier dat twee of meer kerkvergaderinge van verskillende kerkverbande, of kommissies van kerkvergaderinge, as deel van die soeke na kerklike eenheid in die NG Kerkfamilie, ten bate van die koninkryk van God en as gelyke deelgenote van mekaar, kontraktuele ooreenkomste aangaan vir die uitvoering van sekere gemeenskaplike werksaamhede.

5.1 Praktiese en kerkregtelike riglyne

5.1.1 Die aspekte of saak ten opsigte waarvan die partye 'n kombinasie beoog, moet duidelik omskryf word.

5.1.2 'n Skriftelike ooreenkoms word opgestel wat alle regte, pligte en verantwoordelikhede (insluitende finansies) van die partye duidelik omskryf.

5.1.3 Die bestaande Reglement 9 wat handel oor Kerklike Eiendomme, Goedere en Fondse, moet by die opstel van die ooreenkoms in berekening gebring word.

5.1.4 Waar die standplaas of ander pos van 'n leraar kragtens die beoogde kontrak in gedrang kan kom, moet Artikel 12 van die Kerkorde in ag geneem word.

5.1.5 Indien dit die bedoeling is dat die gekombineerde liggaam die reg sal hê om sake te hanteer soos die beroep en indiensstelling van 'n leraar, moet aspekte soos konstituering, kworumvereistes, wyse van besluitneming, stemreg, befondsing, verantwoordelikheid vir die standplaas of aanstelling, pensioen, medies, administrasie ens noukeurig uitgeklaar word.

5.1.6 Die kontrak moet dit duidelik stel dat die daarstelling van die gemeenskaplike doelwitte kragtens die kontraktuele ooreenkoms, nie die regte en verantwoordelikhede van die kontrakterende kerkvergaderinge/kommissies kan ophef of tot niet verklaar nie.

5.1.7 Die ooreenkoms kan voor die verstryking van die vasgestelde termyn gewysig of beëindig word indien die betrokke partye, na wedersydse kennisgewing, in hulle afsonderlike vergaderinge hulle goedkeuring daaraan heg.

5.1.8 Die kontrakterende party val steeds onder die regering, opsig en tug van sy/haar verantwoordelike kerkvergadering.

5.2 **Werkswyse**

5.2.1 Die betrokke kerkvergaderinge/kommissies moet die skriftelike ooreenkoms afsonderlik in hulle onderskeie vergaderinge goedkeur.

5.2.2 Nadat die instansies onderling tot 'n ooreenkoms gekom het, moet die liggaam wat vir die opsig/toesig verantwoordelik is die ooreenkoms finaal bekragtig. In die geval van 'n kerkraad is dit die ring. By 'n ring of by 'n kommissie van 'n sinode, is dit die sinode/sinodale kommissie, en by 'n sinode is dit die Algemene Sinode/Moderamen.

BYLAAG C

URCSA INTERPRETATION OF GENERAL SYNOD DECISIONS REGARDING CHURCH UNITY

Die volgende skrywe is ontvang as interpretasie van die VGKSA oor die bewoording "*full acceptance of the Belhar Confession*" mbt strukturele eenheid op grondvlak:

13 February 2006

To all Scribes and Moderamen of Regional Synods

Dear Brothers and Sisters

Interpretation of General Synod decisions regarding Church Unity

The moderamen of the General Synod discussed the implications and interpretation of the recent decisions of General Synod regarding Church unity during a Planning Consultation which was held on 7-8 February in Cape Town. After being requested by the Cape Regional moderamen to interpret the meaning of the words "full acceptance of the Belhar Confession" in the decision that Synod took, the Moderamen of the General Synod decided to clarify the decision as follows:

That the expression "full acceptance of Belhar Confession" does not mean that a DRC congregation is required to adopt Belhar as a formal fourth confession, which can only be done by the General Synod of the DRC after a prescribed legal procedure.

What is meant here is that the Belhar Confession is an urgent and compelling message on unity, reconciliation and justice which formulates not only what God gives us but also what God demands of us in serving the coming of God's reign in Southern Africa.

The resolution of GS 2005 is interpreted to require that a joint ministry between DRC and URCSA bodies:
a) should draw up a written agreement containing the terms of the collaboration (see Agenda, pp. 531-533), in which the Belhar Confession is mentioned by name as supplying the guiding principles and ethos for the joint ministry.

b) should require the participating body (church council, presbytery, regional synod) from the side of the DRC, to take one of the following steps
the DRC church council relevant church body officially adopts the message of Belhar Confession
the DRC members or commission taking part in the joint committees or activities sign a document that they endorse the message of Belhar Confession

The full decision of the synod regarding church unity is attached with this letter. I hope this will clarify any misunderstanding regarding this matter and will assist in the process of church unity.

Yours in Christ

Collin Goeiman (Scribe General Synod)

2.2.6 In die kontinue onderhandelinge met die VGKSA het die gedagte van 'n gesamentlike vergadering van die Moderamen van die NG Kerk en die ASK van die VGKSA gegroei. Die geleentheid kon uiteindelik vanaf 20-22 Junie 2006 te Esselenpark Konferensiesentrum naby Kemptonpark plaasvind. Die onderskeie kerke se formele kommissies asook bykomende lede soos deur hulle uitgenooi, was teenwoordig. Die ervaring was oorweldigend: almal daar teenwoordig het aan die einde van die drie dae geweet dat God in en deur mense gewerk het - iets wat moeilik was om oor te dra aan persone wat nie fisies die geleentheid kon meemaak nie. Aan die einde van die geleentheid is die volgende verklaring vrygestel:

VERBONDSVERBINTENIS TOT HERENIGING VAN DIE FAMILIE VAN NG KERKE (Esselenpark)

Die Algemene Sinodale Kommissie van die VGKSA en die Moderamen van die NG Kerk (die uitgebreide uitvoerende komitees) het die afgelope drie dae saam vergader om te praat oor die herenigingsproses van die Familie van NG Kerke. Dit was 'n historiese byeenkoms – die eerste keer dat so 'n groot groep uit die leierskap van die twee kerke saam vergader het.

Ons het by die vergadering gou bewus geraak van 'n nuwe gees van versoening, samehorigheid en 'n bereidheid om uit te reik na mekaar. Ons het ervaar dat ons almal nederiger is, meer bereid is om na mekaar te luister en gretig is om mekaar te help op die pad van hereniging. Ons het ook 'n nuwe dringendheid bespeur dat ons nie langer met die saak van hereniging kan sloer nie.

Tydens die eerste sessie van die byeenkoms het die leierskap van die NG Kerk weereens om verskoning gevra vir die pyn en hartseer wat hulle die VGKSA en sy lidmate in die verlede aangedoen het. Hierdie belydenis is met groot ontroering deur die VGK leierskap aanvaar – 'n daad wat die toon vir die verdere verloop van die vergadering aangegee het. Op die laaste dag het die VGK leierskap op hulle beurt om verskoning gevra vir die pyn wat hulle die NG Kerk aangedoen het. Die NGK leierskap was hierdeur diep geraak het en het die verskoning in nederigheid aanvaar. Hierdie gees van versoening en openheid teenoor mekaar is bevestig in 'n viering van die Nagmaal aan die einde van die vergadering.

Ons is die Here diep dankbaar vir hierdie nuwe gees onder ons. Ons weet dit kom van Hom.

Ons het aan die einde van die vergadering onself as leiersgroep eenparig verbind om – in lyn met die wens wat ons onderskeie kerke by verskillende geleenthede uitgespreek het – ons kerke daadwerklik te begelei in 'n proses van eenwording. Ons beoog om die proses binne drie jaar te voltooi.

Ons gebruik die woord verbondsverbintenis met huiwering - wetende dat verbond 'n groot woord in die Skrif is. Ons doen dit omdat ons onself en die proses van eenwording, onder die gesag van die woord van God en die wil van Christus wil bring. Ons maak die verbintenis nie uit onself nie en ook nie onder die druk van politieke en sosiale prosesse nie, maar doen dit omdat ons glo dat die Here wat Homself in genade aan ons verbind het dit van ons vra.

Ons stel in die vooruitsig 'n nuwe, organies-verenigde, gereformeerde kerk, georganiseer volgens sinodaal-presbiterale beginsels, wat missionêr leef en verbind is aan die Bybelse opdragte van liefde, versoening, geregtigheid en vrede. Ons is tegelykertyd verbind aan nie-rassigheid en inklusiwiteit en aan die aanvaarding en viering van ons multikulturele samestelling. Die verskillende tale wat in ons kerke gepraat word, sal gekoester word.

Vanuit ons gesamentlike geloof in die Drie-enige God van die Bybel wil onself opnuut verbind aan die kontinent waar die Here ons geplaas het – Afrika, en in besonder Suider-Afrika. Ons wil ons roeping hier saam opneem en 'n verskil probeer maak aan die lewensbedreigende probleme wat ons lande in die gesig staar. Ons verbind onself om as deel van ons verkondiging van die evangelie ook saam te werk aan

- die bestryding van armoede
- bystand en steun aan weerloses en siekes (soos MIV en Vigslyers),
- die vestiging en uitbouing van die morele waardes van die Woord,
- die bevordering van geregtigheid teenoor alle mense
- versoening wat meer is as blote toleransie van mekaar
- en aan die beëindiging van alle soorte geweld in ons samelewing.

In die gees van versoening en ondersteuning van mekaar op die weg na hereniging het die ASK van die VGKSA die oortuiging uitgespreek dat die hantering van die Belharbelydenis nie 'n struikelblok in weg van hereniging moet wees nie. Hulle volledige besluit lui as volg: *Ons aanvaar die uitdaging om binne drie jaar een verenigde kerk te wees. In die verband mag die Belhar Belydenis nie as voorwaarde vir eenheid geld nie. Die boodskap van Belhar sal steeds vir ons die inspirasie en gids wees vir beide die proses tot en die formasie van die nuwe kerk. In lyn met die besluite van beide die kerke sal die Belydenis van Belhar 'n volwaardige belydenisskrif van die nuwe kerk wees en sal ons saamwerk om die kerk te help om te groei tot 'n volledige aanvaarding van die belydenis. Ons sal die besluit vir volledige goedkeuring na ons volgende sinode neem.*

In hulle reaksie op die verklaring van die VGKSA het die leierskap van die NG Kerk hulle diepe waardering en dankbaarheid vir die dapper besluit uitgespreek en die VGK verseker van hulle vaste verbintenis aan die Bybelse opdragte van eenheid, geregtigheid en versoening, die drie groot temas van die Belydenis van

Belhar. Die NGK se leierskap is van mening dat hierdie verklaring van die ASK van die VGK die standpunte van die twee kerke oor die Belhar Belydenis feitlik in lyn met mekaar bring.

In die proses van eenwording verbind ons onself om daadwerklik aan die volgende sake aandag en uitvoering te gee:

- die daarstelling van eenheidsbedienings op grondvlak waar gemeentes die begeerte het en gereed is daarvoor
- dit moontlik maak vir gemeentes, ringe en sinodes wat gereed is daarvoor om te verenig
- die aanpak van gesamentlike projekte waardeur ons uitvoering gee aan ons roeping soos bo geformuleer
- die skep van geleenthede vir ons lidmate om mekaar beter te leer ken, mekaar se vrese en drome te hoor, mekaar se geloof en hoop te deel en ook oor ons verskille te praat en ons vooroordele te oorkom
- dringend aandag te gee aan die hofsake in die Vrystaat, Phororo en elders en alles moontlik te doen om die groepe tot versoening te bring buite die hof deur middel van 'n gestruktureerde versoeningsproses
- te werk aan aanvaarbare wyses waarop sake wat te doen het met die Belydenisbasis, kerkorde en administrasie van die nuwe kerk hanteer kan word.
- 'n behoorlike proses uit te werk waardeur gemeentes en lidmate ingelig kan word oor die eenheidsproses en al sy implikasies en die geleentheid kry om daarop te reageer.

Die leierskap verbind hulself om gereeld saam te vergader, sover moontlik saam besluite te neem en saam op te tree - as 'n konkrete uitdrukking en simbool van ons verbintenis aan mekaar en aan die eenwordingsproses.

Hierdie verbondsverbintenis het gegroei uit bilaterale ontmoetings van die leierskap van die VGKSA en die NGK. Ons begeer en bid dat die twee ander kerke van die familie van NG Kerke so gou as moontlik deel sal word van die proses. Die familie sal nie heel wees sonder hulle nie. Ons sal so gou moontlik met hulle in verbinding tree hieroor.

Ons wil ook die hoop uitspreek dat ons eenwording 'n tree kan wees in die rigting van die vorming van 'n groter verenigde gereformeerde- presbiteriaanse kerk in Suider-Afrika.

Namens die Moderamens / Algemene Sinodale Kommissies van die VGKSA en NGKSA

Thias Kgatla, Coenie Burger, Allan Boesak, Kobus Gerber, Collin Goeiman en Nelus Niemandt

2.2.7 Die moderature van die VGKSA en die NG Kerk het 'n vergadering geskeduleer het vir 27-28 Julie 2006 in Pretoria ten einde bepaalde prosesse te begin hanteer nav Esselenpark. Die NGKA en die RCA is uitgenooi na 'n gedeelte van die vergadering ten einde hulle in te lig oor die vergadering te Esselenpark en uit te nooi om deel te word van die proses. Ten spyte van lang onderhandelinge het die NGKA besluit om nie die vergadering by te woon nie omdat hulle meen twee kerke het sonder hulle beweeg en sonder om hulle te ken. Die RCA het die vergadering bygewoon en dieselfde soort sensitiwiteit is by hulle bemerk: die twee kerke is egter in April 2006 meegedeel van die Junie-byeenkoms met die VGKSA en het geen probleem daarmee gehad nie. In die gesprekke met die NGKA en die RCA is hulle duidelik meegedeel dat by Esselenpark besluit is dat dit die wens van die VGKSA en die NG Kerk is dat die vier kerke saam die pad stap. Die moderature van die VGKSA en die NG Kerk het dadelik besluit om hulle vergadering op te skort ten einde alles moontlik te doen om die ander twee kerke ook deel van die proses te kry. Dit kon met die genade van die Here 'n werklikheid word (vgl hier onder by pt 2.5).

2.3 DIE NG KERK EN DIE NG KERK IN AFRIKA

Bi-laterale gesprekke het geskeduleer plaasgevind. Die gesprekke kon ook uitloop op die gesamentlike prosesse van die vier kerke soos hieronder uiteengesit.

2.4 DIE NG KERK EN DIE REFORMED CHURCH IN AFRICA

Bi-laterale gesprekke het geskeduleer plaasgevind. Soos in pt 2.2 gemeld, kon dit ook uitloop op die gesamentlike prosesse tussen die vier kerke.

2.5 TRI-LATERALE GESPREEK TUSSEN DIE NG KERK, DIE NG KERK IN AFRIKA EN DIE REFORMED CHURCH IN AFRICA

Op grond van die besluite wat die VGKSA by hulle Algemene Sinode in 2005 geneem het, het die drie kerke se moderature op 21 April 2006 'n tri-laterale gesprek gehou om die implikasies van die VGKSA se besluite vir die drie kerke se pad met mekaar te oorweeg.

2.6 DIE GESAMENTLIKE GESPREEK TUSSEN DIE VIER KERKE

2.6.1 Voortvloeiend uit die vergadering van Julie 2006 (vgl pt 2.1.7 hier bo) en die onderhandelinge wat

tussen die moderators en skribas aan die gang begin kom het, het die Here wonderlike deure vir die herstel van verhoudinge en die hervatting van gesamentlike gesprek/ onderhandeling begin oopmaak.

2.6.2 Die vier kerke se moderature het op 16 Augustus 2006 in Bloemfontein vergader waar hulle gesamentlik en bilateraal met elk van die ander kerke kon vergader. In die proses van die dag kon die kerke mekaar in die oog kyk oor die pyne van die verlede en kon daar saam met die besluite oor 'n pad saam met mekaar ook 'n pad van heling 'n aanvang neem. Die volgende verklaring is na die byeenkoms uitgereik:

VERKLARING DEUR DIE MODERATURE VAN DIE NEDERDUITSE GEREFORMEERDE KERK IN AFRIKA, DIE VERENIGENDE GEREFORMEERDE KERK IN SUIDER-AFRIKA, DIE REFORMED CHURCH IN AFRICA EN DIE NEDERDUITSE GEREFORMEERDE KERK (Bloemfontein)

Die Moderature van die Nederduitse Gereformeerde Kerk in Afrika, die Verenigende Gereformeerde Kerk in Suider-Afrika, die Reformed Church in Africa en die Nederduitse Gereformeerde Kerk het op 16 Augustus 2006 in Bloemfontein ontmoet om te praat oor kerkhereniging en die vier kerke se pad vorentoe. In ons gesprekke het ons reguit en openlik gepraat oor ons pad saam met mekaar tot hiertoe, en ook oor die weg vorentoe.

In 'n gees van Christelike liefde het die partye mekaar om verskoning gevra vir die baie onregte wat hulle mekaar in die verlede aangedoen het. Al die partye het hierdie verskonings onvoorwaardelik aanvaar.

Die vier Moderature het eenparig 'n verbondsverbintenis aangegaan ten opsigte van die hereniging van die NG Kerk-familie. Versoening sal 'n onontbeerlike faset van die proses van hereniging tussen ons wees. Ons gebruik die woord "verbondsverbintenis" omdat ons onself en die proses van eenwording onder die gesag van die woord van God en die wil van Christus wil bring. Ons maak die verbintenis nie uit onself nie en ook nie onder die druk van politieke en sosiale prosesse nie, maar doen dit omdat ons glo dat die Here wat Hom in genade aan ons verbind het dit van ons vra.

Met betrekking tot die sake op die tafel het ons onself verbind om nederig en geduldig met mekaar te wees, en die band wat die Here in ons familie geskep het, te koester. 'n Deel van hierdie proses is dat ons gemeentes en alle ander kerklike strukture oproep om aan te hou om versoening, onderlinge gemeenskap, onderlinge ondersteuning en samewerking te soek.

'n Eerste tree in die proses is 'n vergadering van ons uitgebreide leierskappe op 6-8 November 2006. Die Moderamens / Algemene Sinodale Kommissies van die vier kerke asook die Moderature van die verskillende streeksinodes sal dan vergader. 'n Interimkomitee is gevorm wat bestaan uit die vier Moderators en die vier Skribas van die kerke. Die Interimkomitee sal al die voorbereidings doen vir die historiese vergadering in November.

Die Moderature het ook besluit om 'n Trustfonds vir Kerkhereniging te stig. 'n Oproep sal gedoen word na al ons strukture en lidmate asook ons vriende in Suider-Afrika en oorsee om tot hierdie fonds by te dra en om ons so te help om ons droom te realiseer.

Ons verbly ons in die Here! Ons gee Hom al die eer! Weereens het Hy ons verras met sy liefde en genade vir hierdie familie van Kerke.

NGKA: Ds M Lebone, ds J Ramolahlehi, dr S Corrie en dr A Hoffman

VGKSA: Prof T Kgatla, dr A Boesak, ds P Makoko, ds C Goeiman, ds D Maletle en ds P Moloi

RCA: Ds V Pillay, ds B Shunmugam en ds M Sukdaven

NGK: Dr C Burger, prof P Strauss, dr N Niemandt, ds E Büchner, dr K Gerber en dr H Koornhof

Bloemfontein: 16 Augustus 2006

2.6.3 Die Bloemfonteinvergadering het die weg gebaan vir die stig van 'n Interimkomitee bestaande uit die moderators en skribas van die vier kerke om aan bepaalde sake aandag te gee - een daarvan die omvangryke byeenkoms te Achterberg vanaf 6-8 November 2006. Hierdie byeenkoms het baie aandag gegee aan die bou van verhoudings, die bepaling van die waardes waarmee die kerke hulle pad saamstap, asook die identifiseer van sake wat op die gesamentlike agenda moet kom. Baie tyd en moeite is afgestaan om in die teenwoordigheid van die Here te verkeer. Die verteenwoordigers van die vier kerke wat by Achterberg teenwoordig was, het die volgende verklaring aan die einde van die byeenkoms uitgereik:

Achterbergh-Verklaring

Van 6-8 November 2006 het 127 verteenwoordigers van die Reformed Church in Africa, die Verenigde Gereformeerde Kerk in Suider-Afrika, die NG Kerk in Afrika en die NG Kerk by Achterbergh naby Krugersdorp byeengekom om te praat oor die kerkhereniging van die familie van NG Kerke en hoe dit gestalte kan kry.

In opvolging van die vier kerke se moderature (dagbesture) se vergadering by Bloemfontein op 16 Augustus vanjaar het 'n breër verteenwoordiging van die kerke hulle opnuut plegtig verbind tot die hereniging van die NG Kerkfamilie.

Die vergadering het opnuut besef hoe belangrik eie identiteit, wat taal- en stylverskille insluit, vir elke kerk is. Die vergadering is oortuig daarvan dat die rykdom van hierdie diversiteit, in die herenigde kerkverband gekoester moet word – en konstruktief gebruik kan word tot voordeel van die kerk en gemeenskap in die Suider-Afrikaanse konteks.

Die vergadering het bepaalde kernwaardes vir die eenheidsproses geïdentifiseer. Tien taakspanne is aangewys om in die lig hiervan verskillende aspekte van die eenheidsproses uit te werk. 'n Opvolg-vergadering word vir Maart 2007 beplan.

Die vergadering is daarvan oortuig dat kerkhereniging slegs op grond van gemeenskaplike geloofsoortuigings en onderlinge vertroue en respek vir mekaar gebou kan word. Lidmate op kerkraads-, rings- en sinodale vlak word aangemoedig om mekaar te leer ken en gemeenskaplike uitdagings saam aan te pak, want die sleutel tot 'n herenigde kerkverband lê by gemeentes en hulle aanvaarding van eienaarskap van die uitdaging. Die vergadering neem ook met dank kennis van baie plekke waar dit reeds gebeur. Die viering van Pinkster volgende jaar bied 'n uitstekende geleentheid om verhoudings te versterk.

Die vergadering weet ook dat daar bepaalde vereistes en prosedures in die verskillende kerke bestaan waarvolgens hierdie eenheidsproses moet plaasvind. Die vergadering wil deel wees van 'n proses waarin die verskillende kerke en hulle gemeentes betrokke behoort te wees.

Die vergadering is daarvan oortuig dat die herenigingsproses die pad van die Here is en dat Hy self die deurslag sal gee waar mense geen uitweg sien nie. Die onderlinge gees van eenheid en entoesiasme van die vergadering was bemoedigend en het hoop gebring.

Die vergadering erken die gesamentlike roeping van die NG Kerkfamilie in Suider-Afrika en is daaraan verbind.

2.6.4 Tydens die Achterbergbyeenkoms is vier taakspanne aangewys om aan die volgende sake aandag te gee met die oog op 'n voorlegging aan 'n volgende gesamentlike vergadering asook die individuele kerke:

- * Die model van die kerkverband
- * Die belydenisgrondslag
- * Die versoeningsproses tussen die kerke
- * Gesamentlike werk/ kommissies/ diensgroepe en projekte

Hierdie taakspanne het vanaf 31 Januarie 2007 tot 1 Februarie 2007 te Achterberg vergader en sit hulle werk voort dmv e-pos en telefoonvergaderings. Hulle lewer verslag aan die Interimkomitee met die oog op die bestuur van die gesprekke en prosesse asook verslag aan 'n volgende gesamentlike byeenkoms.

2.6.5 Daar is ook tydens die Achterbergbyeenkoms in November 2006 ooreengekom oor 'n Achterberg II vanaf 23-25 April 2007. Die verslag oor die byeenkoms sal as laatstuk by die sinodesitting beskikbaar wees.

2.6.6 Die Interimkomitee het op 'n gereelde grondslag vergader ten einde die gesprek aan die gang en die prosesse op koers te hou. Die verhouding in die Interimkomitee is een van 'n verbintenis aan die saak asook 'n baie hegte broederlike verhouding tussen die lede.

2.6.7 Alle rolspelers by al die prosesse was baie nugter daarvoor dat daar baie knelpunte is wat tussen die kerke hanteer moet word gegewe bepaalde standpunte oor 'n wye verskeidenheid sake by die verskillende kerke. Een van die belangrikste is die uitklaring van die juridiese posisie tov herenigingsprosesse - dit het oa pertinent op die tafel gekom deur die uitspraak in die Koppies-saak tussen die NG Kerk in Afrika en die VGKSA. Die Interimkomitee het ooreengekom om die saak saam te hanteer deur regters en advokate wat lidmate van die vier kerke is te vra vir 'n gesprek in die verband. Die gesprek is geskeduleer vir 2 April 2007. Verslag oor die uitkoms sal in 'n laatstuk oor kerkhereniging beskikbaar wees.

2.6.8 Die vier kerke het van die begin af besef dat 'n kerkherenigingsproses en die aanloop daartoe dmv vergaderings 'n duur proses gaan wees. Die NG Kerk het ook tot dusver ingestaan vir 'n groot deel van die koste, veral tov die NGKA en die RCA wat nie die fondse het om vergaderings by te woon nie. Die vier kerke onderhandel tans met buitelandse vennote asook instellings in Suid-Afrika vir finansiële hulp. Die

aanduidings is positief tov moontlike bydraes.

2.6.9 AANBEVELINGS: KERKHERENIGING

Die Algemene Sinode ontvang die verslag oor die jongste verwickelinge asook die aanbevelings tov kerkhereniging as laatstuk.

2.7 DIE KERKHERENIGINGSGESPREK IN DIE NG KERK SELF

2.7.1 Die gesprek oor die besluit van die Algemene Sinode 2004, asook kerkhereniging in die algemeen, het wyd en intensief plaasgevind. Kerkrade, ringe en sinodes het besluite oor verskeie fasette van die saak geneem. Die standpunte word hanteer op tersaaklike punte in die gesprekke/ prosesse.

2.7.2 By elke vergadering van die Moderamen het die moderators terugvoering gegee van wat in hulle sinodes aan die gebeur is en kon daar wedersyds evalueer en beplan word.

2.7.3 Die Moderamen het ook begin om 'n databasis saam te stel van dit waarmee die verskillende sinodes besig is sodat daar 'n bron is waaruit getap kan word.

2.7.4 'n Kleiner Taakspan is saamgestel om tussen moderamenvergaderings aandag te gee aan sake wat mag opduik en die Moderamen te adviseer.

2.7.5 In sy hantering van die saak het die Moderamen na sy vergadering van Februarie 2005 die kerkverband soos volg adviseer oor die gesprek binne die NG Kerk:

1. Konsultasieproses met sinodes, kerkrade en gemeentes oor die besluit van die Algemene Sinode oor kerkhereniging tot een kerkverband in die NG Kerkfamilie (vgl Handelinge 2004: 338-340; 427-429; 436-438; Kerkorde 2004: 110-115)

Die Moderamen *besluit*:

*1 Pt 13 van die besluit van die Algemene Sinode 2004 oor kerkhereniging vorm die raamwerk waarbinne die konsultasieproses plaasvind. Sinodes en kerkrade moet hulle deeglik vergewis van die inhoud van hierdie punt.

*2 Dit is 'n konsultasieproses waarin kommentaar en voorstelle vanuit sinodes, kerkrade en gemeentes (lidmate) gevra word. Die doel is geensins om oor die besluit van die Algemene Sinode, wat 'n blote aanbeveling/ voorstel is om vordering te maak in die eenheidsproses, te stem nie. Soveel as moontlik insette deur kerkrade en sinodes word gevra vir die proses. Aan die einde van die proses word daar voorsiening gemaak vir 'n stemming deur kerkrade en sinodes. In die besluit van die Algemene Sinode oor kerkhereniging (Pt 13.2.2 en pt 14) word na die detail van die proses van stemming verwys.

*3 In die konsultasieproses word kommentaar en voorstelle/ wenke op spesifiek die volgende punte in die besluit van die Algemene Sinode ingewag:

- Pte 1-4: Redes vir Kerkhereniging
- Pt 5: Die Belharbelydenis
- Pt 6: Aspekte van 'n model
- Pt 8: Die posisie van gemeentes
- Pt 9-13: Die proses (Kyk ook na pt 13.2.2.)

*4 Sinodes of sinodale kommissies/ moderamina/ sinodale diensrade besluit self oor hoe hulle hierdie konsultasieproses aanpak. Die volgende moet in die proses egter in gedagte gehou word:

*4.1 Dit is 'n konsultasieproses wat die sinodes insluit maar wat ook die kerkrade en lidmate van gemeentes insluit. Die proses moet dus so beplan word dat lidmate ook ingelig en in die geleentheid gestel word om kommentaar en voorstelle te lewer.

*4.2 Die afhandeling van die konsultasieproses met gemeentes voor die meeste sinodesittings in September en Oktober 2005 kan aan hierdie vergaderings 'n vollediger prentjie gee wanneer hulle self kommentaar en voorstelle lewer.

*4.3 Elke sinode stel 'n meganisme daar om die resultate van die kommentaar en voorstelle vanuit gemeentes en die betrokke sinode te verwerk en teen einde Januarie 2006 aan die Moderamen/ Taakspan vir kerkhereniging te besorg. Hier word dit verder verwerk om in die herenigingsproses betrek te word. Die kommentaar en voorstelle word verkieslik onder die subhoofde in pt 3 verwerk.

*4.4 Persone van buite die betrokke sinodale gebied (bv lede van die Moderamen van die Algemene Sinode) kan genader word om te help met die konsultasieproses.

2. Stappe vir kerkhereniging in die NG Kerkfamilie

Die Moderamen *besluit* op die volgende stappe vir kerkhereniging in die NG Kerkfamilie:

*1 Primêr gaan dit hier om die uitvoering van die besluit van die Algemene Sinode 2004, en spesifiek pt 13 van hierdie besluit wat handel oor die proses.

*2 Elke sinode/ sinodale kommissie/ moderamen/ sinodale diensraad voer pt 2 van pt 13 op sy eie manier in sy sinodale gebied uit.

*3 Die Moderamen van die Algemene Sinode/ elke sinode/ sinodale kommissie/ sinodale diensraad/ moderamen dra die Hartenbosbesluit oor kerkhereniging aan die lede van die NG Kerkfamilie in sy omgewing oor. Hier kan ook gedink word aan tussen-sinodale kontak waar nodig.

*3.1 Die Moderamen van die Algemene Sinode vra bilaterale gesprekke aan met sy eweknieë in die NG Kerkfamilie om die Hartenbosbesluit te kommunikeer. Die klem of invalshoek van hierdie gesprekke moet die Bybelse opdrag tot kerkeenheid wees.

*3.2 Die Moderamen van die Algemene Sinode onderhandel met die ASK's van die NG Kerkfamilie oor die betrek van 'n buitefasiliteerder op eerstens die terrein van die Algemene Sinodes. In die verband kan daar byvoorbeeld van persone uit die WBGK gebruik gemaak word.

*3.3 Die eersvolgende gesprekke met die NG Kerkfamilie moet ingestel wees op die bou van vertroue.

*4 Die Moderamen van die Algemene Sinode bring opnuut pt 5 van pt 13 van die Hartenbosbesluit onder die aandag van sinodes/ moderamina/ sinodale kommissies/ sinodale diensrade vir deurgee aan gemeentes.

*5 Die Moderamen van die Algemene Sinode moedig alle kerkvergaderings in die NG Kerkfamilie aan om die geleentheid vir wedersydse finansiële en administratiewe ondersteuning in hierdie familie te ondersoek en te benut.

3. Kommunikasieproses

Die Moderamen bring sy besluit van November 2004 onder aandag van sinodale kommissies/ moderamens/ sinodale diensrade, naamlik

**1 dat die kommunikasie oor kerkhereniging binne die breë proses van kommunikasie na gemeentes moet staan, en dat die gesprek moet plaasvind vanuit 'n gesprek met gemeentes oor ons roeping, ons geloof, ens;*

**2 om in die kommunikasie ook gebruik te maak van 'n dokument oor Belhar (ontstaan, inhoud, geskiedenis van die '80's, iets positief oor die vier groot sake van Belhar, ens). Die VGKSA kan genader word om Belhar vanuit hulle perspektief aan te bied;*

**3 die teks van Belhar en die begeleidende brief op ons webblad te plaas.*

2.7.6 Die Moderamen het vanuit die sinodes terugvoering oor die prosesse/ konsultasie in sinodes ontvang. Die Taakspan het dit soos volg saamgevat:

Daar is van al die sinodale gebiede terugvoer oor die Hartenbos-besluite oor kerkhereniging ontvang. Omdat die gesprekke verskillend gevoer is in die verskillende streke [sommige tot op lidmaatsvlak en ander slegs gesprekke by Kerkrade en ringe] verskil die formaat van die terugvoer ook. Die volgende *algemene tendense was egter duidelik*: daar is oorweldigende steun vir die proses van kerkhereniging; in meeste streke is die persepsie dat die Belydenis van Belhar 'n "ononderhandelbare voorwaarde" vir kerkhereniging is 'n groot probleem; oor die voorgestelde model en hoe dit gemeentes raak, is daar oorwegend positiewe terugvoer, hoewel daar sterk aandrag is dat duidelikheid gegee moet word oor sake soos taal, die naam van die kerk, eiendomme ens; die vraag oor eenheid met die Susterkerke [Gereformeerde en Hervormd] kom dikwels na vore; daar is by baie die wanpersepsie dat oor sekere fasette van kerkhereniging reeds finale besluite geneem is.

2.7.7 Die Moderamen het gesorg dat ter wille van die gesprek in die sinodes daar meer persone uit sinodes by strategiese vergaderings is: by die gesprek te Esselenpark 20-22 Junie 2006 het elke moderator nog iemand uit sy streek saamgebring; die sinodes se moderature en saakgelastigdes is uitgenooi na die Moderamenvergadering van 31 Augustus 2007 waar die heeldag bestee is aan die gesprekke tussen die vier kerke van die familie en oor hoe die gesprekke in sinodale verband gevoer kan word - in die verband is ook 'n inligtingstuk met tersake feite goedgekeur vir beskikbaarstelling aan lidmate; die afvaardiging na die Achterbergbyeenkoms 6-8 November 2006 het ook bestaan uit die Moderamen plus die moderatuurslede en saakgelastigdes van die sinodes (of soos sinodes mag besluit het). Hierdie breë verteenwoordiging vergemaklik kommunikasie en skep vertroue en deursigtigheid.

2.7.8 Al die sinodes gee indringend en deurlopend aandag aan die saak en doen moeite met die deurgee van inligting, die hou van gespreks-/ konsultasiegeleenthede, ontmoeting met ringe, gesprekke met die familie van die NG Kerke in hulle gebied, ens. Die gesprekke in sinodes is ook die hart van die gesprek: die Algemene Sinode en die Moderamen kan dit nie daar doen nie. Goeie verslae is van alle sinodes oor hulle konsultasieprosesse ontvang en die kerkverband kon mekaar ook so ten dienste wees.

2.7.9 Die Moderamen het kennis geneem van, aandag gegee aan en gesprekke gevoer waar nodig tov enkele prosesse oor kerkhereniging wat by groepe leraars ontstaan het: die aksie vir die ondertekening van die Belydenis van Belhar deur gelegitimeerdes van die NG Kerk na die Algemene Sinode 2004, die *Gereformeerde Belydende Beweging* asook 'n groep emeriti se besware teen die huidige prosesse.

2.7.10 Die Moderamen het ook kennis geneem van sekere georganiseerde pogings om die kerkherenigingsgesprek in diskrediet te bring. Met die hulp van sinodes kon sinvolle gesprekke met rolspelers gefasiliteer word.

2.7.11 In plaaslike gemeenskappe en op voetsoolvlak is daar die wonderlikste verhale van hoe gemeentes hande vat, vennootskappe aangaan, leraars oor en weer beroep word, ringe gesamentlik funksioneer, sinodale werksaamhede onder een sambreel gedoen word, ensovoorts.

2.7.12 Een van die grootste knelpunte in die gesprek binne die NG Kerk is die kommunikasie in gemeentes. Die kantoor van die Algemene Sinode kry tot twee jaar na die sinode van 2004 oproepe van kerkradslede en lidmate wat nog nie eers die volledige besluit van 2004 in hulle hand gehad het nie. Kerkrade is verantwoordelik om te sorg dat die korrekte inligting by hulle lidmate uitkom.

2.7.13 AANBEVELINGS: KERKHERENIGINGSGESPREEK BINNE DIE NG KERK SELF

Die aanbevelings oor die kerkherenigingsgesprek in die NG Kerk self dien as laatstuk by die Algemene Sinode

2.8 JURIDIESE EN KERKREGTELIKE KNELPUNTE

- 2.8.1** Die ATR gee hieraan aandag, en daar is ook 'n gesamentlike proses tussen die vier kerke aan die gang om met mekaar ooreen te kom oor die hantering hiervan. Daar vind voor die Algemene Sinode 'n konsultasie plaas met regters, advokate en prokureurs wat lidmate van die vier kerke is in hierdie verband.
- 2.8.2** 'n Volledige verslag dien as laatstuk by die Algemene Sinode.

3. EKUMENIESE VERHOUDINGS

3.1 EKUMENIESE LIGGAME IN SUIDELIKE AFRIKA

3.1.1 Tussenkerklike Raad (TKR)

3.1.1.1 Die NG Kerk was vanaf 2003 tot 2005 die sameroepende kerk en verantwoordelik vir die reël van die vergaderings. Die NH Kerk het oorgeneem vir 2006 tot 2008. Daarna is die Gereformeerde Kerke die sameroeper.

3.1.1.2 Die TKR funksioneer volgens die grondslag wat in 2004 aanvaar is:

1 Naam

Tussenkerklike Raad

2 Aard

Die Tussenkerklike Raad is 'n Raad van kerkgemeenskappe wat die Drie Formuliere van Eenheid onderskryf op grond waarvan die kerkgemeenskappe hulle eenheid in Jesus Christus in die Raad tot uitdrukking bring en bevorder deur 'n gesamentlike agenda af te handel.

3 Samestelling

Die Tussenkerklike Raad word saamgestel uit kerkgemeenskappe wat die genoemde belydenisskrifte onderskryf en na aansoek, of uitnodiging, aansluit.

Historiese perspektief

Die samestellende kerke tydens stigting is die Gereformeerde Kerke in Suid-Afrika, die Nederduitse Gereformeerde Kerk en die Nederduitsch Hervormde Kerk van Afrika. Die besondere verhouding tussen hierdie kerkgemeenskappe, wat vanaf 1958 in die Tussenkerklike Kommissie tot uitdrukking gekom het, het in Februarie 2004 op die stigting van die Tussenkerklike Raad uitgeloop. Hierdie verhouding het uit 'n gemeenskaplike reformatoriese herkoms, 'n gesamentlike sosio-historiese kontekstualiteit en 'n gemeenskaplike taal gegroei. Ondanks die verskeidenheid in kerkformasie en kerklike etos, asook graadverskille in die belewing van die gemeenskaplike belydenis, het dié kerkgemeenskappe deur die jare op grond van 'n gemeenskaplike groeibodem 'n verhouding van geloofseenheid in Christus gehandhaaf en hulle streef steeds daarna om dié verhouding tot 'n hegte kerkregtelik verantwoorde eenheid te voer.

4 Kerkregtelike posisionering

Die Tussenkerklike Raad word uit die saamwerkende kerkgemeenskappe saamgestel, op die wyse wat elke kerkgemeenskap geskik ag. Die verteenwoordigers van die saamwerkende kerkgemeenskappe werk op sterkte van die mandaat wat die betrokke kerkgemeenskap aan hulle verteenwoordigers gegee het in die Tussenkerklike Raad saam binne die raamwerk van die Skrif, die Drie Formuliere van Eenheid en die betrokke kerkorde van elke kerkgemeenskap. Binne hierdie raamwerk oordeel die Tussenkerklike Raad hoe die agenda afgehandel kan word en rapporteer aan die onderskeie kerkgemeenskappe oor sy werksaamhede.

5 Opdrag

Om kerklike eenheid op grond van dieselfde belydenisskrifte in Jesus Christus te belewe en te bevorder deur

- 5.1** 'n krities-opbouende gesprek tussen die saamwerkende kerkgemeenskappe voort te sit;
- 5.2** kennis te neem van bestaande samewerkingsterreine en 'n geheelbeeld daarvan aan die saamwerkende kerkgemeenskappe te gee;
- 5.3** nuwe samewerkingsterreine tussen die saamwerkende kerkgemeenskappe te identifiseer, te koördineer, en met verantwoording aan die onderskeie mandaatgewers uit te bou;
- 5.4** waar nodig gesamentlike getuienis in die samelewing en aan die owerhede te lewer;
- 5.5** in die Tussenkerklike Raad nuwe ontwikkelinge in die saamwerkende kerke, of beëindiging van bepaalde kerklike praktyke, of verdere presisering van wesenlike aspekte van kerkwees in die ontwikkelingsfase daarvan mee te deel en te toets;
- 5.6** kerklike sake van gemeenskaplike belang gesamentlik in 'n wyer sfeer in die Konvent van Reformatoriese Kerke in Suider-Afrika te bevorder.

Toeligtingsperspektief

**1 Bestaande samewerkingsterreine is onder andere*

- Bybelvertaling;*
- dae van verootmoediging en gebed;*
- vertalings, wysigings en samestellings van liturgiese en ander kerklike geskrifte;*
- gesamentlike kerklike belange in onderwys- en maatskaplike sake;*

-gesamentlike projekte in die breë gemeenskap;

-en samewerking tussen kerkgemeenskappe op plaaslike vlak.

*2 Die mandaatgewende vergaderings versoek die betrokke saamwerkende kommissies en deputategroepe om jaarliks inligting van hulle werksaamhede aan die Tussenkerklike Raad te verskaf met die oog op 'n geheelbeeld, die identifisering van bykomende sake, en nuwe samewerkingsterreine.

*3 Deputaatsgroepe en kommissies van die onderskeie kerkgemeenskappe rapporteer steeds aan hulle mandaatgewers.

6 Konstituering, Administrasie en Werkswyse

-Die Tussenkerklike Raad word gekonstitueer deurdat die saamwerkende kerkgemeenskappe elkeen sewe afgevaardigdes benoem. Geen beperking word op die getal waarnemers geplaas nie.

-Die Tussenkerklike Raad benoem 'n Interimkomitee van twee afgevaardigdes van elke kerkgemeenskap wat as dagbestuur optree. Die ooreenstemmende voorsitterskap en skriba van die Tussenkerklike Raad en die Interimkomitee word roterend, soos deur die Tussenkerklike Raad bepaal, behartig.

-Die taak van die voorsitter is om die leiding op beide vergaderings by wyse van erkende prosedurereëlings te gee. Die taak van die skriba is om notules te hou, beide vergaderings te reël, en die stukke in bewaring te hou.

-Die Interimkomitee vergader wanneer dit nodig geag word en stel die agenda van die Tussenkerklike Raad saam wat minstens twee keer per jaar vergader.

-Die vasstelling van die agenda kan vir die koördinerende van gemeenskaplike sake meebring dat ad hoc afgevaardigdes van verskeie relevante deputate, deputategroepe en kommissies van die saamwerkende kerkgemeenskappe insette op die Tussenkerklike Raad lewer.

-Alle koste met betrekking tot die Tussenkerklike Raad en die Interimkomitee word pro rata, soos voorgestel deur die Interimkomitee en vasgestel deur die Tussenkerklike Raad, deur die saamwerkende kerkgemeenskappe gedra en deur die skriba hanteer.

7 Wysiging aan die grondslag van die Tussenkerklike Raad

Wysigings van administratiewe reëlings word met 'n twee derde meerderheidstem goedgekeur. Prinsipiële wysigings wat die aard van die Tussenkerklike Raad, die samestelling, kerkregtelike posisionering en die opdrag daarvan wesenlik verander, moet deur die bevoegde vergaderings van die saamwerkende kerkgemeenskappe goedgekeur word.

3.1.1.3 Die TKR vergader gewoonlik tweekeer per jaar.

3.1.1.4 Die Algemene Sinode het in 2004 'n besluit geneem oor gesamentlike predikantekonferensies (Besluiteregister F.2.1/18) vir predikante van die drie kerke wat lid is van die TKR. Hierdie saak is na die sinodes verwys maar kom nie van die grond af nie en lyk nie 'n haalbare manier om die eenheid van die kerke sigbaar te vergestalt nie. Die NG Kerk se verteenwoordigers neem die saak weer met die TKR op.

3.1.2 Konvent vir Reformatoriese Kerke

3.1.2.1 Die NG Kerk is lid van hierdie Suid-Afrikaanse liggaam wat bestaan uit die volgende kerke: Afrikaanse Protestantse Kerk, Calvin Protestantse Kerk, Christelike Gereformeerde Kerk, Evangeliese Gereformeerde Kerk, Free Church of South Africa, Gereformeerde Kerke in Suid-Afrika, Gereformeerde Kerke Middlande, Gereformeerde Kerke Soutpansberg, Hervormde Kerk in Suidelike Afrika, Nederduitsch Hervormde Kerk van Afrika, Nederduitse Gereformeerde Kerk, Nederduitse Gereformeerde Kerk in Afrika, Presbyterian Church of America, Reformed Church of Botswana, Reformed Church in Africa, Rynse Kerk, Vrye Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika.

3.1.2.2 Die deelnemende kerke vergader eenkeer per jaar.

3.1.2.3 Die Konvent funksioneer binne die raam van die volgende *Verklaring van Voorneme*:

Die afgevaardigdes en waarnemers van kerkgemeenskappe wat in hierdie Konvent teenwoordig is, spreek hiermee hulle gesamentlike geloof in die Drie-enige God uit, soos Hy Homself in sy Woord bekend gemaak het en soos ons Hom in die verskeie belydenisskrifte uit die reformatoriese erfenis bely. Ons kom in die Konvent byeen om op grond van ons gemeenskaplike geloof, belydenis en reformatoriese tradisie -profetiese getuienisse in die samelewing en ten opsigte van die owerheid te lewer; -mekaar met raad en hulp by te staan waar dit versoek word; -moontlike samewerking ten opsigte van gemeenskaplike belange en verantwoordelikhede in die samelewing te koördineer.

Mag die Here ons daartoe help – tot verheerliking van sy heilige Naam!

3.1.3 Die Suid-Afrikaanse Raad van Kerke

3.1.3.1 Die NG Kerk het sedert 1994 waarnemerstatus en is sedert Julie 2004 volle lid na die besluit van die Algemene Sinode 2002.

3.1.3.2 Dr Coenie Burger was die afgelope termyn ook lid van die UK van die SARK.

3.1.3.3 Die SARK het sedert die vorige Algemene Sinode aan talle sake aandag gegee wat die kerklike gemeenskap raak, en die NG Kerk kon op talle terreine 'n leidende rol speel - die aandag aan Zimbabwe is

'n goeie voorbeeld hiervan. Met sy verskillende departemente gee die SARK werklik aandag aan die nood in ons land.

3.1.3.4 Dit het ook gebeur dat amptenare van die SARK verklarings uitgereik het/ uitsprake gemaak het wat kontroversieel was. Die Moderatuur het saam met ander lidkerke hieraan aandag gegee en die sake kon almal tot bevrediging hanteer word. In navrae hieroor het die Algemene Sekretaris daarop gewys dat lidmaatskap van en deelname aan ekumeniese liggame nie beteken dat die lede/ deelnemende kerke noodwendig alle besluite of optrede onderskryf nie: dit is immers 'n wye verskeidenheid van kerke wat poog om 'n gemeenskaplike taak te verrig - die NG Kerk het byvoorbeeld ook negatief reageer tov 'n bepaalde verklaring wat die Konvent vir Reformatoriese Kerke uitgereik het.

3.1.3.5 Sinodes is ook positief betrokke by die streekgrade van die SARK en lewer positiewe bydraes tov die funksionering daarvan.

3.1.4 Namibiese Raad van Kerke

3.1.4.1 Die NG Kerk in Namibië is volle lid van die Namibiese Raad van Kerke.

3.1.4.2 Soos met die SARK speel die NG Kerk ook hier 'n baie sterk rol. Ds Schalk Pienaar, moderator van die NG Kerk in Namibië, was vir 'n termyn die President van die Namibiese Raad van Kerke.

3.1.5 The Evangelical Alliance of Southern Africa

3.1.5.1 Die NG Kerk is sedert die begin van 2004 lid van TEASA wat die meer *evangelical* deel van die Suid-Afrikaanse kerke verteenwoordig. Die konfessionele verskil met ander kerke is die grootste in hierdie liggaam, maar daar is genoeg wat die NG Kerk en ander kerke as liggaam van Christus bind om ook hierin saam te werk.

3.1.5.2 Soos met bogenoemde liggame kon die NG Kerk meewerk aan aksies en uitsprake van TEASA maar het ook op bepaalde punte voorbehoude gehad.

3.1.5.3 Een van die lidmate van die NG Kerk, me Zerilda Nel van die Sinode Hoëveld, is tans die voorsitter van TEASA.

3.1.6 Southern African Alliance of Reformed Churches

3.1.6.1 Die NG Kerk is via sy lidmaatskap van die WBGK (WARC) ook lid van SAARC.

3.1.6.2 SAARC het die afgelope drie jaar as gevolg van bepaalde leierskapsprobleme nie funksioneer nie. Die NG Kerk het 'n baie sterk rol gespeel om die sake te begin regstel, en die SAARC sal aan die einde van Julie 2007 sy Konferensie in Suid-Afrika hou. Die kantoor van die Algemene Sinode tree voortaan ook op as kontakpunt vir SAARC.

3.1.6.3 Die beplanning is om by die Konferensie SAARC te ontbind en as 'n streekliggaam van die *Alliance of Reformed Churches in Africa* te laat funksioneer wat die kontak met WARC net soveel makliker sal maak.

3.1.7 SACLA

3.1.7.1 By die vorige Algemene Sinode is verslag gedoen oor SACLA II wat in 2003 in Pretoria vergader het.

3.1.7.2 Die "7 reuse" van 2003 is op agendas van die NG Kerk, in besonder deur ons roepingsverklaring.

3.1.7.3 Die NG Kerk is deel van die voortsetting van die *SACLA Council*. Die Raad funksioneer op die oomblik nie regtig effektief nie.

3.1.8 Gereformeerd-Lutherse Konsultasie

3.1.8.1 Onder leiding van Biskop Dieter Lilje van die Evangelies-Lutherse Kerk en dr Kobus Gerber van die NG Kerk het 'n eerste konsultasie tussen kerke van die Reformasie op 8 Februarie 2007 in Kemptonpark plaasgevind. Hierdie tipe konsultasie tussen kerke van gereformeerde en lutherse agtergrond vind tans op verskillende vlakke wêreldwyd plaas en is tot groot seën vir die twee tradisies se verhouding met mekaar en hulle eie teologiese ontwikkeling.

3.1.8.2 Die kerke teenwoordig het hulle verbind vir 'n groter Suider-Afrikaanse proses, en gesreкке in die verband met die WARC en die Lutheran World Federation is in beplanning.

3.2 EKUMENIESE LIGGAME IN AFRIKA

3.2.1 Alliance of Reformed Churches in Africa

3.2.1.1 Die NG Kerk is deel van die liggaam kragtens haar deelwees van die WARC.

3.2.1.2 ARCA het die afgelope drie jaar, soos SAARC, nie goed funksioneer nie. Daar is op die oomblik nuwe momentum en 'n vergadering van die Uitvoerende Komitee word in Suid-Afrika beplan.

3.2.1.3 Die NG Kerk begin ook hier 'n sterker rol speel ter wille van ons verbintenis aan Afrika.

3.2.2 All Africa Conference of Churches

3.2.2.1 Die Moderamen het besluit om kontak te begin maak met die AACC. Hierdie liggaam bind die kerke van Afrika ter wille van die liggaam van Christus en hierdie kontinent op 'n besondere maniere saam.

3.2.2.2 Die NG Kerk het haarself in 2002 baie duidelik tot Afrika verbind, en dit kan dan ook nie anders as dat ons saam met die ander kerke in hierdie kontinent hande vat nie: die AACC is 'n wonderlike voertuig daartoe.

3.2.2.3 Van die NG Kerk se naaste familie (die VGKSA) asook naaste reformatoriese vennote (die Uniting Presbyterian Church in Southern Africa en die United Congregational Church of Southern Africa) is reeds lede van AACC.

3.2.2.4 Die basiese inligting oor die AACC is aangeheg as **Bylaag 1**.

3.2.2.5 AANBEVELING: ALL AFRICA CONFERENCE OF CHURCHES

Die Algemene Sinode besluit om aansoek te doen vir lidmaatskap van die AACC en dra dit aan die Moderamen op om die proses af te handel.

3.2.3 Inter-faith Action for Peace in Africa

3.2.3.1 Die Lutherse Wêreldfederasie het leiding geneem (en befonds) met die stig van 'n beweging wat ten doel het om alle godsdienstige oortuigings te betrek in prosesse om van die krisis in Afrika op te los. 'n Uiteers geslaagde beraad in die verband het in April 2005 in Suid-Afrika plaasgevind.

3.2.3.2 Die Interimkomitee wat die werk intussen doen saam met plaaslike aksies bereik sukses: prosesse in onder andere die DRK en Sudan kan daarvan getuig.

3.2.3.4 Dr Kobus Gerber is die NG Kerk se skakel met IFAPA.

3.2.4 Federale Raad van Kerke

3.2.4.1 Die Algemene Sinode 2004 het besluit om by die ander lede van die Federale Raad aan te beveel dat die Federale Raad volgens die voorgeskrewe prosedure ontbind (Besluiteregister 2004 F.2.1/3).

3.2.4.2 Hierdie besluit is ook in 'n bilaterale gesprek aan die VGKSA deurgegee.

3.2.4.3 Kennis is aan die lede van die Federale Raad gegee van 'n vergadering in Utrecht tydens die byeenkoms van die GER waar die NG Kerk se besluit/ voorstel hanteer sal word. Na twee byeenkomste in Utrecht is die volgende besluit deur die lidkerke van die Federale Raad geneem:

REPORT ON DISCUSSIONS WITH REGARD TO A POSSIBLE BODY FOR THE FAMILY OF CHURCHES THAT CAME FROM THE WORK OF THE DUTCH REFORMED CHURCH

1. The members of the Federal Council of Dutch Reformed Churches and other members of the family present at the Reformed Ecumenical Council from 12-26 July, 2005 in Utrecht, Netherlands, met twice during the assembly of the REC. They discussed the future of the Federal Council and other possibilities / options for the unity of the family.

2. The members are convinced that they need a separate body for the family of Dutch Reformed Churches. They identified the following advantages:

2.1 We are a family: we need to get together.

2.2 We are one: we have to tie the family together.

2.3 We as family have a unique identity.

2.4 We share common roots in confession, creeds, liturgy.

2.5 We have common resources we can share: theological training, literature, human resources.

2.6 We are in Africa and God wants us to make a difference together with one another.

2.7 We have a specific and unique prophetic voice in all spheres of society and contexts.

2.8 Our contact can be more focussed.

2.9 We have the opportunity to co-operate for the advancement of the Kingdom of God.

2.10 We will start a new history together.

2.11 We will learn from one another and enrich one another with our diversity.

2.12 We will have an united front in our witness.

3. We are aware of disadvantages when the family of Dutch Reformed Churches have a separate body:

3.1 Churches may become suspicious of another body.

3.2 ARCA and SAARC are there for the reformed churches: why something extra?

3.3 There may be probable alienation from other bodies.

3.4 There are churches that want the Federal Council to continue and are convinced that a new body is not necessary.

3.5 The functioning and membership of bodies for churches cost a lot of money: will we be able to afford it?

3.6 There may be some confessional or doctrinal issues that may capture a lot of our time.

4. We are convinced that the time is ripe for a new dispensation:

4.1 We recognise the positive intentions of the Federal Council but also the fact that for a lot of historical and other reasons it is not possible to go on.

4.2 We see the way forward as follows:

- 4.2.1 There is a need to create a new way ahead: the current members of the Federal Council and the other members of the family that are not members of the Federal Council constitute a new body that will reflect the new realities and needs of the family.
- 4.2.2 The new body will co-operate with/ form part of / associate with other regional bodies.
- 4.2.3 The members present at Utrecht appointed an Interim Committee of 5 members: Dr Edwin Zulu (Reformed Church in Zambia) (Chairperson), Rev Stoneham Sande (Church of Central Africa Presbyterian, Nkhoma Synod), Rev Jonathan Kangogo (Reformed Church of East Africa), Rev Mochudi Lebone (Dutch Reformed Church in Africa) and Dr Kobus Gerber (Dutch Reformed Church) (Secretary).
- 4.2.4 The Interim Committee will
- 4.2.4.1 Look at possible options and models for a new way ahead
- 4.2.4.2 Look at the possibilities of the current constitution of the Federal Council, and write a new constitution to serve the purpose of a new dispensation
- 4.2.4.3 Report their work to the members of the Federal Council and the other members of the family. This will include the history of the Federal Council, the background and contents of the meetings in Utrecht, and the proposed new constitution.
- 4.2.4.4 Contact the Uniting Reformed Church in Southern Africa and invite them to enter into discussions with the Interim Committee with regard to this matter. The Interim Committee must continuously involve them.
- 4.2.5 The Report of the Interim Committee must be ready towards the end of January 2006. Members of the family will be asked to react within a specific timeframe.
- 4.2.6 The Interim Committee will prepare a comprehensive final report to all the churches. This will be ready at the beginning of 2007.
- 4.2.7 The Interim Committee will call a meeting of the Federal Council. At this meeting the Federal Council will formally disband according to Article 8 of the Constitution of the Federal Council. This meeting will also be the first meeting of the envisaged new body.

Dr Edwin Zulu (Chairperson)
 Dr Kobus Gerber (Secretary)
 August 2005

3.2.4.4 As gevolg van die situasie van die voorsitter van die Interimkomitee kon daar, behalwe bilaterale gesprek, eers 'n vergadering van die Interimkomitee in Maart 2007 plaasvind en 'n werkwinkel vir die opdrag vir Mei 2007 in Malawi skeduleer word. Die uitkoms hiervan sal as laatstuk by die Algemene Sinode dien.

3.2.4.5 Die Interimkomitee het die hele saak ook vir kommentaar na die vennote van die kerkherenigingsgesprek in Suid-Afrika verwys.

3.2.4.6 AANBEVELING: MOONTLIKE LIGGAAM VIR KERKE VAN DIE BREËR NG KERKFAMILIE
Die Algemene Sinode ondersteun die skep van 'n moontlike liggaam vir die kerke van die breër NG Kerkfamilie met die uitdruklike verstandhouding dat dit 'n liggaam is wat (a) nie in die plek van die herenigingsproses in Suid-Afrika mag staan nie, en (b) instrument moet wees vir 'n groter herenigingsproses van die familie van NG kerke en ander Suider-Afrikaanse gereformeerde kerke.

3.3 GLOBALE EKUMENIESE LIGGAME

3.3.1 Die Gereformeerde Ekumeniese Raad

3.3.1.1 Inleiding

Die NG Kerk is sedert 1950 lid van die GER as een van die grootste kerke van die liggaam asook 'n kerk wat deur die jare 'n leidende rol gespeel het. Verskeie lede van die NG Kerk was al voorsitter van die GER en het op die UK gedien. Tans dien dr Kobus Gerber as adviseur op die UK.

3.3.1.2 Algemene Vergadering 2005

Die jongste Algemene Vergadering van die GER het in Julie 2005 in Utrecht, Nederland, plaasgevind. 'n Aantal baie belangrike sake is tydens die byeenkoms aangeraak waarvan drie spesifiek na die onderkeie kerke verwys is vir aandag: Heidelbergse Kategismus Vraag en Antwoord 80, die Christelike getuieis te midde van godsdienstige pluralisme, asook koersaanduiding vir 'n teologie van hoop in 'n tyd van MIV/Vigs. Die laasgenoemde twee sake sake is na die ADD verwys vir aandag en hulle sal daaraan aandag gee.

3.3.1.3 Heidelbergse Kategismus Vr en Antw 80

*1 Die moontlike herformulering van HK Art 80 is in 1984 op die tafel geplaas deur die Christian Reformed Church in North America en is gedoen vanuit 'n lang geskiedenis van worsteling met die betrokke formulering in gereformeerde kringe. Die dokument wat die CRCNA aan alle lidkerke van die GER gestuur het, is deur die Moderamen na proff Conrad Wethmar en Sybrand Strauss vir studie en kommentaar verwys. Op grond van hulle aanbeveling het die Moderamen soos volg aan die CRCNA geskryf:

1. *The DRC conveys its appreciation to the CRCNA for the work done on the relationship between the Reformed interpretation of the Lord's supper and that of the Roman Catholic Eucharist.*
2. *The DRC would like to express its preliminary agreement with recommendation D2 an D3 on page 34 of the booklet that had been sent to us:*

1. That the synod declare there are significant differences between the Roman Catholic understanding of the Mass and the Reformed understanding of the Lord's Supper.
2. That synod declare Q. and A. 80 can no longer be held in its current form as part of our confession given our study of official Roman Catholic teaching and extensive dialogue with official representatives of the Roman Catholic Church.

3. Before supplying our final response we would prefer to have the opportunity to discuss this issue with the other members of the DRC family of churches, with the Interdenominational Council (constituting churches: Reformed Churches in South Africa, Dutch Reformed Church, Nederduitsch Hervormde Kerk) as well as with the South African Bishops Conference of the Roman Catholic Church.

4. In the light of point 3 above we would suggest that an initial discussion on the matter take place at REC 2005 but that a decision be postponed until REC 2009.

*2. Die GER het besluit om die bevindinge van die CRCNA oor HK 80 aan lidkerke te stuur vir oorweging en handeling, en hulle verslae daarvoor aan die UK van die GER te stuur.

***3 AANBEVELING: HK 80**

Die Algemene Sinode hanteer die aanbevelings in die laatstuk oor HK Sondag 80.

3.3.1.4 Gesprek GER/ WARC oor naderbeweeg aan mekaar

*1 Die GER het in 2005 besluit om 'n gesprek aan die gang te kry met WARC oor nouer bande en asook 'n formele verhouding te onderhandel wat selfs kan lei tot die GER as 'n onafhanklike entiteit in WARC:

Besluit van die GER Julie 2005

1. REC formally communicate to WARC its desire to engage in a meaningful conversation that might lead both organizations to a more intentionally closer relationship as already is demonstrated in present practice in incidental cooperation, project cooperation, and even the potential for sharing personnel.

2. Upon receiving a positive response from WARC, the executive committee of REC be authorized to appoint a committee of four (4) persons with the mandate to explore, and if appropriate negotiate, an agreement with WARC that will enhance a formal relationship:

2.1 That could move REC toward being an affiliated entity within WARC.

2.2 That this relationship be one of intentional cooperation and interrelationship.

2.3 That, at least at the general secretary and the executive committee level, there be regular consultation and collaboration.

2.4 That, as much as is possible, REC and WARC function in a complementary and/or a possible joint manner.

2.5 It is desirable that REC will continue to exist and retain its independence as an entity even within the framework of WARC.

2.6 That such an agreement allows adequate space for member churches of REC who are not WARC-affiliated to participate in REC or REC/WARC activities without requiring WARC membership.

2.7 That the committee of 4 REC representatives be composed as follows:

2.7.1 The general secretary of REC.

2.7.2 The President of the executive committee of REC.

2.7.3 A representative of an REC member-church that is also a member of WARC.

2.7.4 A representative of an REC member-church that is not presently a member of WARC.

2.7.5 It is suggested that this committee of 4 be joined by 4 WARC-appointed members to form one committee to develop a joint-proposal for initial consideration by the respective executive committees no later than December 2006.

3. That the final decision on specific timelines, inter-office arrangements, financial details (if any), and organizational placement, be referred to the negotiating committee.

4. That the expenses for the development of a proposal be respectively born by REC and WARC.

5. That an extended* executive committee of REC be convened at such a time as a proposal is ready for formal consideration subject to the following conditions:

5.1 The proposal to be considered by an extended executive committee shall be received by each member church no later than 6 months before an extended executive committee is convened. No extended executive committee shall be convened later than 18 months prior to the next scheduled meeting of the REC Assembly.

5.2 The proposal must, in the sole judgment of the REC executive committee, be within reasonable boundaries of the decisions of the Utrecht Assembly.

6. That the executive committee shall provide a full report with recommendations to the next assembly.

*An extended executive committee means the executive committee itself, the advisors, and not less than three representatives of member churches.

*2. Spanne van die twee liggame het vanaf 30 Januarie 2006 tot 1 Februarie 2006 in Grand Rapids, VSA, vergader om aan die opdrag van die GER aandag te gee. Dr Kobus Gerber was deel van die span van die GER. Die onderhandelaars se voorstelle is aan lidkerke vir kommentaar gestuur word voordat 'n uitgebreide UK die voorstelle hanteer. Die finale voorstelle dien by die volgende Algemene Vergadering van die GER.

*3 Die dokumentasie vir die aandag van lidkerke is aangeheg as **Bylaag 2**.

*4 Die Moderamen het die saak deeglik bespreek en besluit om by die Algemene Sinode aan te beveel dat een liggaam tussen GER en WARC, nl die World Reformed Communion gevorm word.

*5 Die Uitgebreide UK van die GER het in Maart 2007 in Pretoria ontmoet ten einde die reaksie van lidkerke te oorweeg asook aan die pad vorentoe aandag te gee. Die Algemene Sekretaris van die WARC het ook die vergadering bygewoon. Die reaksie van die lidkerke was positief: enkele kerke het bepaalde vrae gehad wat die UK's van die GER en WARC meen prakties opgelos kan word.

***6 AANBEVELING: GER EN WARC**

Die Algemene Sinode keur goed dat een nuwe gereformeerde ekumeniese liggaam, die World Reformed Communion, tussen die GER en WARC gevorm word en dat die NG Kerk daarvan lid is.

3.3.1.5 Finansiële krisis van die GER

*1 As gevolg van 'n komplekse sameloop van omstandighede (waarvan die grootste is dat die meeste lidkerke weinig of niks bydra nie) het die GER gedurende die eerste helfte van 2006 op 'n kruispad tov die liggaam se finansies gekom: die personeel kon bv in April 2006 nie salarisse ontvang nie, en die UK kon nie 'n belangrike jaarvergadering hou nie.

*2. Tussen die PKN, die CRCNA en die NG Kerk is daar 'n proses aan die gang gesit om die hele opset van die liggaam te evalueer- ook tov die bestuur en die projekte waarmee die GER besig is. Hierdie drie kerke dra die grootste deel van die GER se uitgawes.

*3 Die CRCNA en die NG Kerk het hulle bydrae vir 2006/7 so gestruktureer dat 'n groter bedrag dadelik beskikbaar was om die GER ruimte te gee om die saak te hanteer.

*4 'n Indringende ondersoek en gesprekke oor die pad vorentoe het vanaf 5-7 Julie 2006 by die kantore van die GER in Grand Rapids plaasgevind. Dr Kobus Gerber het dit in tweërlei hoedanigheid bygewoon: as een van die drie kerke wat die saak bestuur, asook as verkose "advisor" vir die UK van die GER. Bepaalde noodmaatreëls is getref, veral ook met hulp van die CRCNA. Lidkerke is ook dringend genader oor uitstaande ledegelde. Die situasie het die GER ook by die punt gebring waar indringend gekyk word na 'n vinniger proses tov die eenwording met WARC- die drie kerke wat die GER dra, is al drie ook lid van die WARC en het kennis gegee dat hulle ook nie veel langer die groot ledegeld by twee liggame kan betaal wat dieselfde doel voor oog het nie. Die NG Kerk se duidelike standpunt hieroor, ook in die lig van die kerkherenigingsprosesse, is duidelik oorgedra.

*5 Drr Kobus Gerber, Peter Borgdorff en ds Evert Overeem asook dr Douwe Visser as voorsitter van die GER is in kontinue kontak oor die situasie.

3.3.2 World Alliance of Reformed Churches

3.3.2.1 Inleiding

Die NG Kerk is in 1997 weer toegelaat tot die WARC en speel sedertdien 'n besondere rol in die liggaam.

3.3.2.2 Accra Confession en ekonomiese geregtigheid

*1 Die Moderamen het indringend aandag aan die saak gegee en ook 'n standpunt geformuleer wat aan streeksinodes deurgegee is vir hulle kommentaar. Die skrywe is ook vergesel van versoeke om 'n gespreksproses in die onderskeie sinodes oor ekonomiese geregtigheid aan die gang te kry.

*2 Die ATLAS het die saak verder geneem en lewer verslag daaroor.

3.3.2.3 Unity in Mission-projek

Dr Coenie Burger is een van die verteenwoordigers van kerke uit Suider-Afrika wat deelneem aan die projek.

3.3.2.4 Mission of Presbyterian and Reformed Churches

Dr Nelus Niemandt verteenwoordig die NG Kerk by hierdie konsultasie van WARC in Geneve.

3.3.2.5 WARC-Nederduitsch Hervormde-gesprek

Gesprek is op die oomblik aan die gang tussen WARC en die NH Kerk oor laasgenoemde se hertoelating tot WARC. Soos in die geval met die NG Kerk is daar bepaalde vereistes waaraan voldoen moet word. Dr Kobus Gerber vorm deel van die WARC-span wat die onderhandelinge voer. Die NH Kerk besluit by hulle Algemene Kerkvergadering in September 2007 oor die saak.

3.3.3 Die Wêreldraad van Kerke

3.3.3.1 Nuwe kontak met die WRK

*1 In die verskillende afdelings en kommissies van die WRK word van die belangrikste rolspelers op teologiese en kerklike gebied saamgetrek. Die afgelope jare het verteenwoordigers van die Teologiese Fakulteite en die NG Kerk betrokke geraak by die werksaamhede ten einde nie kontak met die res van die wêreld te verloor nie.

*2 Dr Kobus Gerber en prof Piet Meiring het die Negende Vergadering van die WRK in Februarie 2007 in Porto Alegre, Brasilië, as waarnemers bygewoon. Die verteenwoordigers van die NG Kerk is met ope arms ontvang en betrek by alle werksaamhede tydens die byeenkoms. Dit is asof aanvaar word dat die NG Kerk daar moet wees en dat ons daar 'n plek het.

*3 Die Moderamen het op grond van die dokumente van die WRK asook die rapport van dr Gerber en prof Meiring indringend besin oor die posisie van die NG Kerk mbt tot die WRK, en het besluit om 'n proses te

begin om by die Algemene Sinode 'n aanbeveling te maak tov die hertoetrede van die NG Kerk tot die WRK.

*4 Ter motivering van die aanbeveling van die Moderamen word die volgende inligting gegee:

Inleiding

Die Wêreldraad van Kerke (WRK) het in 1948 in Amsterdam (Nederland) tot stand gekom toe 147 kerke byengekom het met die doel "om Christelike kerke wat die Here Jesus Christus, volgens die Skrifte, as God en Verlosser aanvaar", in een wêreldwye liggaam saam te snoer. Dit was die kulminasie van ekumeniese inisiatiewe wat reeds teen die einde van die 19de eeu begin is en vroeg in die 20ste eeu 'n eie dinamiek ontwikkel het. Drie ekumeniese liggame het gedurende die eerste drie dekades van die 20ste eeu tot stand gekom: die *Internasionale Sendingraad* (as uitvloeisel van die eerste Wêreldsendingkonferensie in Edinburgh, 1910), die *Life and Work*-organisasie wat in 1925 gestig is om kerke in staat stel om hulle geloof saam uit te leef en om praktiese diens in die samelewing te lewer, en die *Faith and Order*-organisasie wat in 1927 in die lewe geroep is om aan leerstellige en kerkordelike sake aandag te gee. In 1948, kort na die Tweede Wêreldoorlog, het laasgenoemde twee strome verenig om die WRK te vorm. Die Internasionale Sendingraad het aanvanklik as afsonderlike liggaam bly bestaan, maar is in 1961 uiteindelik ook in die WRK opgeneem, as die Kommissie vir Wêreldsending en Evangelisasie. Sedertdien het die WRK gegroei as die grootste en mees verteenwoordigende ekumeniese liggaam op aarde, wat kerke vanuit vrywel alle Ortodokse en Protestantse gemeenskappe (Anglikane, Baptiste, Gereformeerdes, Lutherane, Metodiste en talle ander) op ses kontinente aan mekaar verbind. Die Rooms-Katolieke Kerk is nie 'n formele lid van die WRK nie, maar het die afgelope dertig jaar op talle terreine saamgewerk. By vrywel alle byeenkomste, werksinkels, vergaderings van die Sentrale Komitee en volvergaderings van die WRK, is verteenwoordigers van die Rooms-Katolieke Kerk aanwesig. Die hoofkantoor van die WRK is in Geneve (Switserland).

Die NG Kerk en die WRK

Die NG Kerk (N H of G Kerk) van Transvaal - asook die Ned Herv Kerk - was stigterslede van die WRK in Amsterdam (1948). 'n Paar jaar later later het die Kaapse N G Kerk ook lidmaatskap aanvaar. In dié tyd het N G Kerk-afgevaardigdes 'n gewaardeerde rol in die bedrywighede van die WRK gespeel. Gedurende die vyftiger jare het Ds C B Brink vir ses jaar lank op die Sentrale Komitee van die WRK gedien. Akademici (proff Ben Marais, G B A Gerdener, en ander) het by meer as een geleentheid as sprekers of adviseurs by WRK-vergaderings opgetree.

Met die Cottesloe-konferensie (Desember 1960), waar Suid-Afrikaanse lidkerke van die WRK byengekom het om oor die roeping van die kerk in die verslegtende rasse-situasie in die land - veral na die Sharpsville-gebeure (1960) - te praat, het die verhouding tussen die NG Kerk en die WRK egter in 'n krisis beland. Die kritiese stem van Cottesloe was vir die groot meerderheid van predikante en lidmate van die NG Kerk onaanvaarbaar – en het die sinodes van Transvaal (1961) en Kaapland (1962) besluit om hul lidmaatskap van die WRK op te sê. Van die kant van die sinodes van die OVS en Natal is ook druk uitgeoefen. Die sinodes van die NG Kerk was op die punt om in een kerkverband te tree (1962). Die kerke in die Vrystaat en Natal het dit duidelik gestel: as die Transvaalse en Kaapse kerk nie uit die WRK tree nie, sien hulle nie kans om voort te gaan met die verenigingsproses nie.

Gedurende die sewentiger en tagtiger jare was daar min kontak tussen die WRK en die NG Kerk. Standpunte wat in die kringe van die WRK oor sosio-ekonomiese én ook teologiese sake gestel is, het hewige kritiek in NG Kerkkringe ontlok. Toe die WRK sy *Programme to Combat Racism* in die lewe geroep het om slagoffers van apartheid by te staan, was die breuk finaal. Dit was 'n tyd toe sake in Suid-Afrika deurmekaar geloop het en die WRK met sekere leiersfigure en hulle standpunte aanstoot gegee het.

Nuwe ontwikkelinge

Gedurende die negentiger jare het die WRK baie aandag aan sy agenda, sowel as aan sy strukture, gegee. Met die oog op die rol van die kerke in die nuwe millennium wou die WRK sy lede op die pad van herlewing en vernuwing, asook 'n nuwe betrokkeheid by die nood van die wêreld, begelei. Die getuienistaak van die kerk moes 'n nuwe impetus kry. Intussen het die teologiese klimaat ook verander. Die jarelange spanning tussen ekumeniese kerke en evangeliese kerke was aan die verander. Die *ecumenicals* het al meer, soos in die jare ná 1948, die getuienistaak van die kerk – om Jesus Christus as verlosser aan die wêreld voor te stel – begin beklemtoon. Die *evangelicals*, weer, het besef dat die sosiale betrokkeheid van die kerk deel van die evangelie-boodskap is. By die WRK se wêreldsendingkongres te San Antonio (1988) het prof David Bosch 'n groot rol gespeel om dié twee groepe by mekaar uit te bring.

Intussen het die samestelling van die WRK ook drasties verander. In 1948, met die stigting van die WRK, was twee-derdes van die lidkerke Westerse Kerke uit Europa en Noord-Amerika. Vandag kom twee-derdes van die lidkerke uit Afrika, Asië en Latyns-Amerika. Vroue én ook die jeug speel 'n al groter rol in die werksaamhede van die WRK. Daar word met sorg toegesien dat hulle in die bestuur van die WRK – ook in

die Sentrale Komitee – verteenwoordig word. Teologies het die WRK hulle grondslag, konstitusie en werkwysse drasties hersien om weer die oorspronklike bedoeling te weerspieël.

Op die oomblik is die meeste hoofstroom-kerke in Suid-Afrika - ook die VGKSA - lede van die WRK. Op informele vlak is daar die afgelope jare al meer toenadering tussen die NG Kerk en die WRK. Besoekers vanuit die NG Kerk word hartlik in Geneve ontvang, en wanneer WRK-personeel ons land besoek, doen hulle moeite om gesprekke met ampsdraers en akademici uit die gelede van die NG Kerk te voer. In 2002 is prof Piet Meiring genooi om by die WRK se *Seventh International Consultation of United and Uniting Churches* (Driebergen, Nederland) 'n voordrag te lewer. Dr Kobus Gerber en prof Piet Meiring het die WRK se volvergadering te Porto Alegre (2006) as waarnemers bygewoon.

Grondslag, konstitusie, aard en werkwysse van die WRK

Die WRK se eie dokumente in bogenoemde verband word by die verslag aangeheg as **Bylaag 3 en Bylaag 4**. Hieruit blyk dit duidelik dat die WRK 'n ekumeniese beweging van Kerke is waaraan die NG Kerk met groot vrymoedigheid kan behoort en waarin die NG Kerk ook 'n groot rol kan speel.

*5 Wanneer 'n kerk lid word van 'n ekumeniese liggaam soos die GER, WARC, SARK (die NG Kerk is reeds deel van al drie) beteken dit dat die betrokke kerk die grondslag en konstitusie onderskryf, en meewerk aan die sake van die beweging. Dit beteken egter nie dat indien daar oor 'n saak besluit word waarteen 'n lidkerk bepaalde teologiese of etiese besware het 'n lid verplig is om daarmee saam te gaan nie. Die NG Kerk het byvoorbeeld die afgelope drie jaar op bepaalde punte in die openbaar van die SARK oor sake verskil, maar dit het nie die NG Kerk se betrokkenheid en deelname in gedrang gebring nie. Die NG Kerk het ook nie met elke formulering in die Accra-verklaring van die WARC volle vrede gehad nie, maar ons het nie die kind met die badwater uitgegooi nie. Soos die WRK tans funksioneer en met die positiewe balans wat byvoorbeeld die Ortodokse Kerke bring, is die kans baie gering dat die NG Kerk in 'n posisie sal kom waar sy haarself van die WRK sal hoef te distansieer.

*6 Saam met ander gereformeerde kerke in die wêreld het die NG Kerk 'n verantwoordelikheid om 'n bydrae te lewer en 'n verskil te maak in die WRK waarvan hulle stigterslede was. Kerke sien uit na die bydrae van die NG Kerk in die lig van ons teologiese tradisie.

*7 Van die belangrikste sake op die agenda van die WRK is sake wat die NG Kerk en haar rol in Afrika ten diepste raak. Die tema by die jongste vergadering was *God, in your Grace, transform the world!* Dit vind uitdrukking in opdragte rondom kerkwees in 'n pluralistiese samelewing, sending en evangelisasie, die uitbou van ekumeniese bande tussen die groot Christelike tradisies, aandag aan die jeug en minderheidsgroepe, sterk standpunte oor menseregtevergrype in verskillende lande, toenemende geweld in die wêreld, 'n gemeenskaplike *missio dei* en *diakonia*, die viering van die diversiteite binne die WRK, ontwikkeling van 'n ware spiritualiteit in alles wat die WRK doen, hoe om as Christene die lewe wat God gee te vier, verhoudingsbou tussen kerke, spesiale aandag aan Afrika, goeie ekumeniese teologie, hoe die WRK kan funksioneer om toenemend aan sy doel te beantwoord, ens.

3.3.3.2 AANBEVELING: LIDMAATSKAP WÊRELDRAAD VAN KERKE

Die Algemene Sinode besluit aansoek te doen vir lidmaatskap van die WRK en dra dit aan die Moderamen op om die proses af te handel.

3.3.4 World Reformed Fellowship

Hierdie liggaam is 'n baie meer informele konsultasie tussen kerke met 'n gereformeerde belydenisgrondslag. Dr Kobus Gerber het kontak met die leiers van die groep en is in korrespondensie met hulle.

3.4 BINNELANDSE KERKE (SA, Namibië)

3.4.1 Gemeentes in assosiasieverband met die NG Kerk

Die beskrywingspunt B.6.7 is nie in 2004 ontvang nie en die Algemene Sinode het dit na die Moderamen verwys. Die Moderamen het die saak vir ondersoek en aanbeveling na die Sinode van Wes-en Suid-Kaapland verwys.

3.4.2 Apostoliese Geloofsending

'n Positiewe en opbouende bilaterale gesprek kon plaasvind. 'n Taakspan is benoem met die oog op die aanvang van 'n krities-opbouende gesprek. Die werk moet nog 'n aanvang neem.

3.4.3 Nederduitsch Hervormde Kerk

*1 Positiewe bilaterale kontak vind gereeld plaas op verskillende terreine.

*2 Dr Kobus Gerber kon 'n groeteboodskap by die Algemene Kerkvergadering voordra.

3.4.4 Gereformeerde Kerke in Suid-Afrika

*1 Behalwe kontak by bekumeniese liggame was daar die afgelope drie jaar nie 'n formele bilaterale gesprek nie.

*2 Dr Kobus Gerber kon 'n groeteboodskap by die Nasionale Sinode voordra.

3.4.5 Afrikaanse Protestantse Kerk

'n Bilaterale gesprek is met die Moderatuur van die APK gevoer. Die wedersydse gevoel is dat ons mekaar nie meer ken nie en dit aanleiding gee tot wedersydse negatiewe persepsies en beriggewing.

3.4.6 Methodist Church of Southern Africa

*1 Drr Kobus Gerber en Nelus Niemandt het die NG Kerk by hulle sinodesitting verteenwoordig. Dr Gerber kon 'n groeteboodskap voordra.

*2 'n Formele bilaterale gesprek is in beplanning.

3.4.7 United Congregational Church of Southern Africa

*1 Dr Kobus Gerber het 'n groeteboodskap by hulle sinodesitting oorgedra.

*2 'n Versoek is van hulle leierskap ontvang tot 'n bilaterale gesprek.

3.4.8 Uniting Presbyterian Church in Southern Africa

*1 'n Positiewe bilaterale gesprek het plaasgevind en voortvloeiend daaruit baie gereeld kontak tussen leiers van die kerke.

*2 Dr Kobus Gerber kon die sinodesitting van die UPCSA as 'n *fraternal delegate* bywoon.

*3 Vanuit die kontak met hierdie kerk asook ons bande in WARC en reformatoriese bande het die Moderamen besluit om by die Algemene Sinode aan te beveel dat bilaterale verhoudinge itv KO Art 70 Besluit 70b.3.1 met UPCSA aangeknoop word.

***4 AANBEVELING: EKUMENIESE BI-LATERALE VERHOUDING MET DIE UPCSA**

Die Algemene Sinode besluit om itv KO Art 70 formeel met die UPCSA te begin onderhandel oor 'n bilaterale verhouding.

3.4.9 Calvyn Protestantse Kerk

*1 Die CPK het navraag gedoen oor die moontlikheid van 'n bilaterale gesprek. Dit kon nog nie realiseer nie.

*2 Die Moderamen het besluit dat saam met hierdie gesprek daar ook gesprek gevoer word met die Rynse Kerk en die Volkskerk van Afrika.

*3 Die Calvyn Protestantse Kerk het ook aangedui dat hulle vanweë hulle historiese verbintenis aan die VGKSA ook betrek wil word in die kerkherenigingsgesprekke. Die versoek is verwys na die gesprek tussen die vier kerke van die NG Kerk-familie in Suidelike-Afrika.

3.4.10 Church of the Province of South Africa

Twee gesprekke het plaasgevind tussen die twee kerke se staande kommissies vir hierdie gesprek. Daar is ook gereeld kontak tussen dr Coenie Burger en die Aartsbiskop van Kaapstad.

3.5 BUITELANDSE KERKE

3.5.1 Protestantse Kerk in Nederland

3.5.1.1 Die Moderatuur het tydens die vergadering van die GER in Utrecht in 2005 'n bilaterale gesprek met die Moderatuur van die PKN gehad (die PKN het in 2004 tot stand gekom deur die vereniging van die Nederlandse Hervormde Kerk met die Gereformeerde Kerke in Nederland (met wie die NG kerk ekumeniese bande gehad het) en die Lutherse Kerk in Nederland). Die Moderatuur het na die gesprekke en die belewenis in Utrecht geoordeel dat die NG kerk 'n proses aan die gang moet sit om formele ekumeniese bande met die PKN te herstel.

3.5.1.2 Daar was verskeie persoonlike gesprekke in die verband met leiers van die PKN, en tydens die besoek van dr Bas Plaisier, Algemene Sekretaris van die PKN, het dr Kobus Gerber die saak formeel met hom opgeneem.

3.5.1.3 In die lig van die geskiedenis sal die NG Kerk ook die VGKSA ken oor die pad wat hy beoog om met die PKN te stap.

3.5.1.4 AANBEVELING: BILATERALE VERHOUDING MET DIE PKN

Die Algemene Sinode besluit om itv KO Art 70 formeel met die PKN te begin onderhandel oor die herstel van 'n bilaterale verhouding.

3.5.2 Christian Reformed Church in North America

3.5.2.1 Die NG Kerk staan reeds in 'n bilaterale ekumeniese verhouding met hierdie kerk. Daar is 'n wonderlike positiewe en deurlopende kontak met die kerk oor baie jare, en ons gee ook jaarliks aan hulle sinode 'n groeteboodskap vir publikasie. Hulle bring ons ook jaarliks op die hoogte van die belangrikste verwickelinge in hulle kerk.

3.5.2.2 Hierdie kerk is vanjaar 150 jaar oud. Dr Kobus Gerber woon die feesvieringe by wat direk na afloop van ons Algemene Sinode 'n aanvang neem. 'n Spesiale groeteboodskap sal ook gestuur word.

3.5.3 Dutch Reformed Church in Sri Lanka

3.5.3.1 Die NG Kerk het reeds oor baie jare besondere bande met hierdie kerk as een van die oudste gereformeerde kerke in die wêreld: sover terug as 1642 is die eerste gemeente daar gestig. Die bande het hoofsaaklik ontstaan as gevolg van die buitelandse hulpverlening van die Sinode van Wes-Transvaal.

3.5.3.2 Gedurende die besoek van dr Kobus Gerber aan Sri Lanka na die tsunami het hy ontdek dat daar pyn by die kerk is omdat die NG Kerk reeds so lank 'n pad met hulle stap tov hulpverlening maar dat daar geen formele ekumeniese bande met hulle is nie - hulle is tewens ook lid van die GER en die WARC.

3.5.3.3 Die Moderamen het besluit om by die Algemene Sinode aan te beveel dat 'n proses van onderhandeling met die oog op 'n formele bilaterale verhouding begin word.

3.5.3.4 Ds Charles Jansz, die vorge moderator van die kerk asook president van die Bybelgenootskap vir die Verre-Ooste sal persoonlik by die Algemene Sinode teenwoordig wees danksy die goedgeunstige hulp van die Sinode van Wes-Transvaal.

3.5.3.5 AANBEVELING: BILATERALE VERHOUDING MET DIE DRC IN SRI LANKA

Die Algemene Sinode besluit om itv KO Art 70 formeel met die Dutch Reformed Church in Sri Lanka onderhandel oor 'n formele bilaterale verhouding.

3.5.4 Reformed Church in Japan

3.5.4.1 Die NG Kerk staan reeds in 'n bilaterale ekumeniese verhouding met die RCJ, en is ook aktief in die land betrokke via die Missie Japan van die NG Kerkfamilie.

3.5.4.2 Dr Kobus Gerber het die 60ste verjaardagvieringe en sinodesitting 4-5 Mei 2006 in Osaka bygewoon. By die geleentheid het die RCJ, soos hulle gebruik elke 10 jaar is, 'n bepaalde geloofsverklaring aanvaar. Hierdie keer was dit oor die Eskatologie: *The Declaration of Faith regarding the Hope of the Last Things*. Met die verklaring is hulle opweg na 'n eie kontekstuele belydenisvorming.

3.5.4.3 Hierdie kerk werk in een van die moeilikste gebiede om die Christendom te versprei en het werklik die ondersteuning van die NG Kerk nodig. Die leraars/ lidmate van die NG Kerk wat daar werk, doen enorme opofferings en maak reuse verskille.

3.5.5 Reformed Church in Hungary

3.5.5.1 Die RCH is een van die oudste en ook grootste gereformeerde kerke in die wêreld met ongeveer 2 miljoen lidmate. Die kerk het ook sedert 1526 geen skeuring gehad nie.

3.5.5.2 Die NG Kerk het in 2005 amptelik begin kontak maak met die RCH. Drr Coenie Burger en Kobus Gerber kon ook die kerk se leierskap besoek na afloop van die GER in 2005. Die NH Kerk het 'n besondere band met die Hongare agv die bediening wat hulle onder die Hongare begin het na WOII, en via die kontak kon dr Kobus Gerber ook 'n besondere kontak opbou met die Hongaarse ambassadeur in Suid-Afrika.

3.5.5.3 Die Moderamen is oortuig dat die NG Kerk met hierdie baie besondere kerk in 'n formele ekumeniese verhouding moet tree. 'n Band met hulle bring ons in 'n verhouding met een van die kerke van die Reformasie wat verskillende krisistye en transformasies in Oos-Europa deurgegaan het en steeds as gereformeerde kerk gegroei het.

3.5.5.4 AANBEVELING: BILATERALE VERHOUDING MET DIE REFORMED CHURCH IN HUNGARY

Die Algemene Sinode besluit om itv KO Art 70 formeel met die Reformed Church in Hungary onderhandel oor 'n formele bilaterale verhouding.

3.5.6 Presbyterian Church in Ireland

3.5.6.1 Die kerk kon ook na die GER se vergadering in 2005 besoek word. Verkennende gesprekke word gevoer.

3.5.6.2 Die PCI is soos die Reformed Church in Hungary 'n kerk wat in 'n samelewing werk wat deur baie krisisse en veranderinge gegaan het. Op grond van sekere ooreenkomste tov funksionering in disfunksionele/ onderdrukkende samelewings word tans ondersoek ingestel na 'n moontlike studieprojek tussen die RCH, die PCI en die NG Kerk in die verband.

3.5.7 Christian Reformed Churches of Australia

3.5.7.1 Die NG Kerk staan reeds in 'n bilaterale ekumeniese verhouding met die CRCA.

3.5.7.2 Daar is goeie kontak en samewerking tussen die kerke, ook tov die bediening van NG lidmate wat hulle in Australië gaan vestig. Verteenwoordigers van die kerke doen moeite om mekaar se sinodesittings by te woon: ds Geoff van Schie is teenwoordig by die Algemene Sinode 2007.

3.5.7.3 Dr Kobus Gerber kon die sinodesitting van die CRCA in 2006 in Brisbane bywoon en ook daar kontak maak met verskeie leraars uit Suid-Afrika wat in die kerk asook elders in Australië 'n bediening het. Goeie gesprekke kon gevoer word oor die bediening van NG lidmate in Australië (vgl ook by Afd C pt 3.8).

3.5.8 Presbyterian Church USA

3.5.8.1 Vir baie jare reeds is daar op verskeie terreine kontak tussen die NG Kerk en die PCUSA. 'n Meer formele kontak was in 2006 gemaak toe drr Coenie Burger en Kobus Gerber met die Moderator en Algemene Sekretaris van die kerk kon gesprek voer.

3.5.8.2 Die oortuiging is daar dat 'n nouer band met hierdie kerk gevestig moet word as een van die belangrike rolspelers in die gereformeerde wêreld en ook in die WARC. Tans word in korrespondensie met mekaar gebly en word die verhouding verken.

3.5.9 Uniting Church in Australia

3.5.9.1 Dr Kobus Gerber het begin kontak maak met hierdie kerk wat deur 'n omvattende verenigingsproses is: Metodiste, Presbiteriane en Kongregasionaliste.

3.5.9.2 Ondersoek word ingestel oor die moontlikhede vir bande met hierdie kerk - en daar word in besonder gekyk na hulle kofessionele grondslag aangesien die CRCA met wie die NG kerk in 'n verhouding is ongemaklik is oor sekere standpunte van die UCA.

ALL AFRICA CONFERENCE OF CHURCHES

THE ALL AFRICA CONFERENCE OF CHURCHES (AACC) is a fellowship of Christian churches in Africa which confess Christ as God and Saviour according to the Scriptures. This fellowship accounts for over 120 million Christians across the continent. AACC is the largest association of Protestant, Anglican, Orthodox and Indigenous churches in Africa and is a member of the worldwide ecumenical network.

History

The decision to create a regional organization was taken at a widely representative meeting at Ibadan, Nigeria, in 1958. The work of the Provisional and Continuation Committees appointed following the Ibadan Conference led to the birth of the AACC at its first Assembly on 20th April 1963 in Kampala, Uganda. The establishment of the AACC marked the end of the missionary era and the beginning of the autonomy of African Churches. The theme of the Kampala Assembly was *Freedom and Unity in Christ*. The delegates addressed the colonial situation in the spirit of nationalism that permeated the political scene of the continent at the time.

The message of Kampala to the churches in Africa asked a vital question that needs to be asked again today: “*Why, in Cape Town Dakar, in Douala and Nairobi, on the plains and by the rivers of this land, must we continue in those divisions, which crucify the Lord until He returns?*” The delegates identified themselves with the aspirations of the peoples of the continent towards development of dignity and a mature personality in Christ and exhorted the churches “to participate wholeheartedly in the building of the African nation.”

Since its establishment the AACC has accompanied the churches in their engagement in the decolonisation and nation building processes. It played a significant role in the dismantling of apartheid in South Africa. The journey towards unity and freedom initiated at Kampala has continued through seven other Assemblies with different themes:

YEAR	LOCATION	THEME
1969	Abidjan	<i>Working with Christ in Africa Today</i>
1974	Lusaka	<i>Living No Longer for Ourselves but for Christ</i>
1981	Nairobi	<i>Following in the Light of Jesus Christ</i>
1987	Lomé	<i>You shall be my Witnesses</i>
1992	Harare	<i>Abundant Life in Jesus Christ</i>
1997	Addis Ababa	<i>Troubled but not Destroyed</i>
2003	Yaounde	<i>Come Let Us Rebuild</i>

The themes of AACC's General Assemblies manifest the effective prophetic witness of the Church in Africa as the people of the continent struggle with the issues that confront them in their daily lives. The theme of the Eighth Assembly, *Come Let us Rebuild*, was a call to the churches to continue where they left off at Kampala. The impulse for the theme is the Nehemiah motif of rebuilding Jerusalem devastated by the Babylonian exile. Like Jerusalem of the time, the continent of Africa has gone through devastation of many sorts.

The euphoria that characterised the period of independence has been lost and the continent has experienced conflicts and wars, resulting from disappointingly bad governance, corruption, global economic injustice. Increased poverty has characterised the independent nations and has been further compounded with the emergence of the HIV/AIDS pandemic that continues to devastate the populations. The Eighth Assembly in Yaounde re-issued the call of Kampala «to participate wholeheartedly in the building of the African nation».

The AACC continues to stand with the churches in addressing relevant issues that confront the continent, and to provide a platform of collective voices and collective action.

Who belongs to AACC?

AACC has 169 members in 40 African countries. The membership comprises Churches, National Christian Councils, Theological and Lay Training Institutions, and other Christian organisations.

For operational and administrative reasons AACC has divided the continent into five sub-regions:

- * Northern Africa (5 countries)
- * Eastern Africa and Indian Ocean (7 countries)
- * Southern Africa (10 countries)
- * Central Africa (8 countries)
- * Western Africa (10 countries)

This division ensures that every region is adequately represented in AACC's decision making bodies. It also enables the AACC to have a better understanding of specific social economic and political issues facing the regions and thus be able to serve them better.

VISION :

Churches in Africa together for Life, Truth, Justice and Peace (*John 10:10*).

MISSION:

The All Africa Conference of Churches is a fellowship of churches and institutions working together in their common witness to the Gospel by:

- Mobilizing to faithfully live the message of God's love;
- Nurturing a common understanding of the faith;
- Interpreting and responding to challenges to human dignity; and
- Acting prophetically in Word, Life and Service for healing

VALUES:

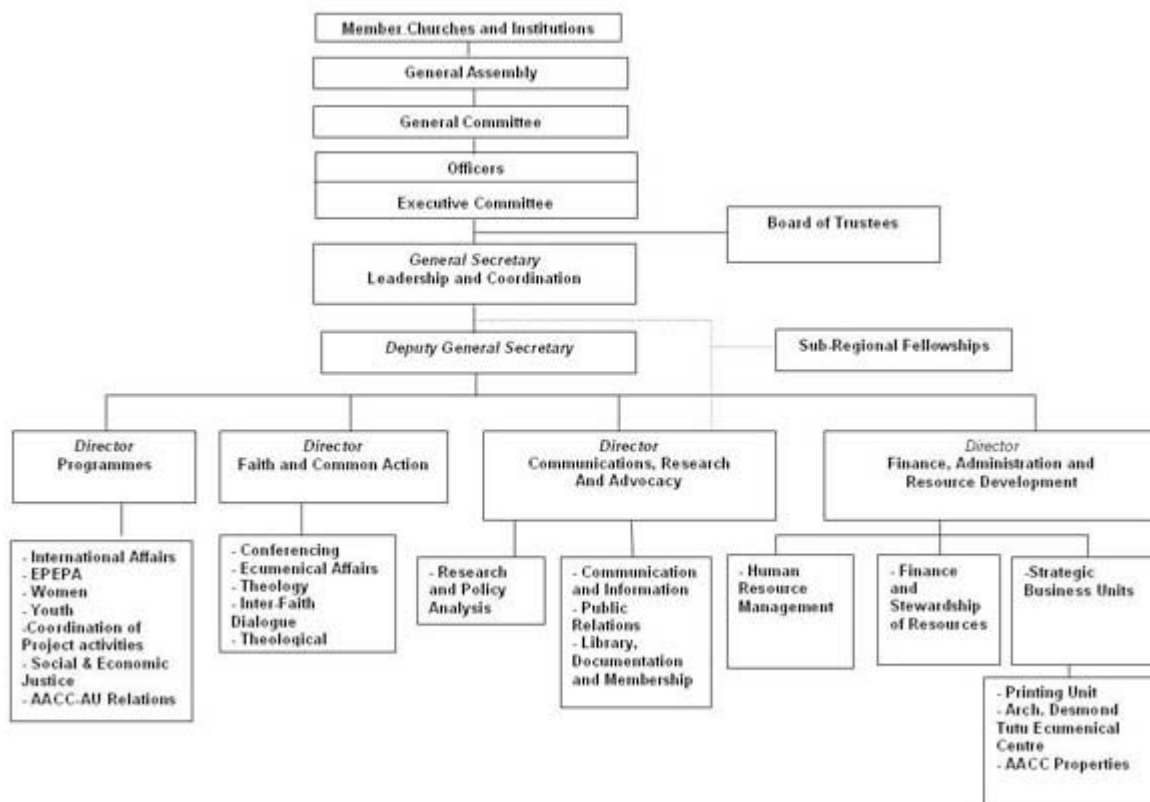
In obedience to God and the imperatives of the Gospel we are committed to operate honestly and with integrity, and in the spirit of love.

ORGANOGRAM

AACC's primary role is to accompany the churches as they wrestle with the challenges facing Africa. When it was first established in 1963, AACC's principal task was to enable churches to accompany the continent in its journey to obtain freedom from colonial rule.

Four decades on, the continent's priorities have changed; AACC has had to re-visit and re-evaluate its role and tasks accordingly. Mandated by its members in the 2002 General Assembly to restructure the organisation; AACC has re-organised its structure to operationalise a new strategy under the following operational divisions: General Secretariat, Communication, Research, and Advocacy, Programmes, Regional Lomé Office, Finance, Administration, and Resource Development and AU Liason Office.

Today AACC sees its role and functions as being the "Think Tank" of the churches, the interpreter of major issues such as NEPAD, Globalisation & Economic Justice among others.

GOVERNANCE STRUCTURE

The General Assembly is the supreme authority of the AACC. It is made up of the official representatives of the entire membership of the AACC. The General Assembly ordinarily meets every five years. Eight Assemblies have been held since the first one in Kampala, Uganda in 1963. At each General Assembly, a General Committee is elected to service the members according to the AACC Constitution.

The General Committee comprises officers elected by the General Assembly and holds its meetings every 18 months. The current General Committee Members were elected into office at the 8th General Assembly in Yaoundé, Cameroon held in 2002.

The Executive Committee is appointed by the General Committee and is empowered to make decisions on behalf of the General Committee in its yearly meetings.

The Finance and Personnel Committee is a seven member Committee appointed by the General Committee. The Committee is concerned with the finances and personnel issues of the AACC and meets twice a year or as need may dictate.

The General Secretariat - Under the leadership of the General Secretary, the General Secretariat comprises staff, who manages the AACC office on a day to day basis, and also interprets and implements the decisions by the governing bodies.

WORLD REFORMED COMMUNION

1. BRIEF VAN VOORSITTERS VAN DIE GER EN WARC AAN LIDKERKE

2 February 2006

Dear Friends in Christ:

"How good and pleasant it is for brothers and sisters to dwell together in unity!" (Psalm 133: 1)

We write to you as presidents of the Reformed Ecumenical Council and the World Alliance of Reformed Churches to share with you our great joy in what we hope will be a major step forward for unity in the Reformed family. We have just concluded a meeting of a joint committee of the leadership of our two organisations at Calvin College in Grand Rapids, Michigan, U.S.A. We are pleased to inform you of the unanimous recommendation of our committee that we together form a new global Reformed body, the World Reformed Communion, which will be the successor to both WARC and REC.

Attached you will find information on the name of this new body, the basis for our life together, and the callings which will be central to our ministry. You will also find a document with the time line for this process and some beginning suggestions for organisation.

As you notice, one of the features is to receive responses to this proposal from member churches. We will appreciate receiving your formal response by February 1, 2007. Please send the response to either the REC office or the WARC office.

We rejoice in the work of the Holy Spirit, which we believe has led us to recommend that the time has come to bring together the work of the World Alliance and the Reformed Ecumenical Council into one body that will strengthen the unity and witness of Reformed Christians. We also believe that this new, united Reformed body will be a blessing to the broader ecumenical movement and to the reconciliation of the world.

We hope you share our joy in this important breakthrough and will be in prayer for all Reformed churches as we seek to move toward greater unity and common witness.

Yours in Christ,

Dr. Clifton Kirkpatrick
President

World Alliance of Reformed Churches

Dr. Douwe Visser
President

Reformed Ecumenical Council

2. VOORGESTELDE *WORLD REFORMED COMMUNION*

WORLD REFORMED COMMUNION **A Proposal for a New Global Entity for Reformed Christians** (to succeed the World Alliance of Reformed Churches and the Reformed Ecumenical Council)

Name:

We propose the name World Reformed Communion, because this body is global in nature, centered in the Reformed tradition, and models the biblical image of the body of Christ in its life and ministry.

As a communion we seek to be one in Christ and to carry out our ministry in a way that enables all members to share their gifts for the good of the whole and for the transformation of the world.

Basis:

The basis of the World Reformed Communion shall be the Word of the triune God, incarnated in Jesus Christ, the foundation of the Church, and written in the Holy Scriptures of the Old and New Testaments.

This communion embodies the Reformed identity articulated in the historic Reformed confessions and continued in the life and witness of the Reformed community.

Membership and Affiliation

All current member churches of REC and WARC shall be members of the WRC. We invite other churches of the Reformed, Presbyterian, Congregational, Waldensian, other First Reformation, United and Uniting traditions, who affirm the basis of the WRC, to join our fellowship. We also look forward to welcoming movements, agencies and theological institutions of the Reformed movement into active affiliation with the WRC.

Callings:

- To foster Reformed confessional identity and communion among Reformed churches for the sake of the whole Church.
- To promote justice in the economy and the earth, and to work for reconciliation in the world.
- To encourage the renewal of Reformed worship and spiritual life as a global family of God's people.
- To aid leadership development and the nurture of the covenant community.
- To promote the full participation of women and youth in all aspects of the Church's life.
- To renew a passion among Reformed Christians for God's mission, both witness and service, in a spirit of partnership and unity.
- To interpret Reformed theology for contemporary witness and for the unity of the Church.

3. VOORGESTELDE WORLD REFORMED COMMUNION : PRAKTIESE ASPEKTE VIR DIE PROSES

1. Time Line

1.1 Proposal to be sent to Governing bodies, Churches, and others in the constituency in February 2006 (with one year within which to respond).

1.2 Receive Responses from member churches by February 2007.

1.3 The joint committee processes responses received and advises both Governing bodies on how to proceed.

1.4 REC's expanded Executive Committee and WARC's Executive Committees consider the proposal and responses in their meetings in July and October 2007. The decisions could include authorising the joint committee to draft a new constitution.

1.5 The two governing body meetings also give an indication of a launching time for WRC as well as the formal constituting of the new body taking into account Assembly/Council schedules. Between the launching time and the formal constitution the new body can be made operational at various levels.

1.6 Under the direction of both Executive Committees, the joint Committee works on harmonising comments and modifications proposed by the Executive Committees.

2. Meetings

We envisage four kinds of meetings:

2.1 Major global meetings to be called Councils. These can be held concurrently with other ecumenical bodies. If they are held concurrently with other World Communions and/or ecumenical bodies, care will be taken to ensure that delegates can participate in a variety of options, either jointly or separately. The Council meetings will be for the purpose of:

-Fellowship;

-Mutual learning;

-Networking;

-Exploring implications of our core callings for our times;

-Fulfilling constitutional obligations (governing body elections, etc.).

2.2 Governing body meetings. These meetings are for the governing bodies to be set up.

2.3 Regional meetings. The regions with structures will meet within such structures. Others will find other means of relating.

2.4 Consultations (global or regional) that will focus on one or more of the seven callings of the WRC.

These will be programmatic expressions or networking around the various themes that the WRC takes on board.

3. Governing bodies

We envisage two main governing bodies:

3.1 A body representative of churches in different regions of the world and different prior streams of the Reformed family charged with policy development and oversight vis-à-vis implementation of the callings and broad mandates from the Councils.

3.2 A smaller leadership subset of the body described in #1 to facilitate efficiency in oversight as well as take on some oversight responsibilities delegated by the larger Committee.

4. Staff

4.1 To be headed by a General Secretary.

4.2 To be resource persons or facilitators for the networks that serve the major callings.

4.3 To be responsible to the Governing bodies through the General Secretary's office.

4.4 There is a need for flexibility in location. While some staff will be centrally located, there can also be some decentralisation, locating staff in a variety of places that gives visibility to WRC's presence within its constituency.

5. Budget and Finance

We expect the funding of the WRC to come from contributions of member churches and affiliated bodies. All member churches will be expected to contribute to the Communion, and those from wealthier countries will be expected to contribute more substantially. These contributions will pay for the core operations of the Communion. We expect donations and project funding to be part of the income base, especially facilitating programmes and projects.

World Council of Churches Constitution

I. BASIS

The World Council of Churches is a fellowship of churches which confess the Lord Jesus Christ as God and Saviour according to the scriptures and therefore seek to fulfil together their common calling to the glory of the one God, Father, Son and Holy Spirit.

II. MEMBERSHIP

Those churches shall be eligible for membership in the World Council of Churches which express their agreement with the Basis upon which the Council is founded and satisfy such criteria as the Assembly or the Central Committee may prescribe. Election to membership shall be by a two-thirds vote of the member churches represented at the Assembly, each member church having one vote. Any application for membership between meetings of the Assembly may be considered by the Central Committee; if the application is supported by a two-thirds vote of the members of the Committee present and voting, this action shall be communicated to the churches that are members of the World Council of Churches, and unless objection is received from more than one-third of the member churches within six months the applicant shall be declared elected.

III. PURPOSES AND FUNCTIONS

The World Council of Churches is constituted by the churches to serve the one ecumenical movement. It incorporates the work of the world movements for Faith and Order and Life and Work, the International Missionary Council, and the World Council of Christian Education.

The primary purpose of the fellowship of churches in the World Council of Churches is to call one another to visible unity in one faith and in one eucharistic fellowship, expressed in worship and common life in Christ, through witness and service to the world, and to advance towards that unity in order that the world may believe.

In seeking koinonia in faith and life, witness and service, the churches through the Council will:

- promote the prayerful search for forgiveness and reconciliation in a spirit of mutual accountability, the development of deeper relationships through theological dialogue, and the sharing of human, spiritual and material resources with one another;
- facilitate common witness in each place and in all places, and support each other in their work for mission and evangelism;
- express their commitment to diakonia in serving human need, breaking down barriers between people, promoting one human family in justice and peace, and upholding the integrity of creation, so that all may experience the fullness of life;
- nurture the growth of an ecumenical consciousness through processes of education and a vision of life in community rooted in each particular cultural context;
- assist each other in their relationships to and with people of other faith communities;
- foster renewal and growth in unity, worship, mission and service.

In order to strengthen the one ecumenical movement, the Council will:

- nurture relations with and among churches, especially within but also beyond its membership;
- establish and maintain relations with national councils, regional conferences of churches, organizations of Christian World Communions and other ecumenical bodies;
- support ecumenical initiatives at regional, national and local levels;
- facilitate the creation of networks among ecumenical organizations;
- work towards maintaining the coherence of the one ecumenical movement in its diverse manifestations.

IV. AUTHORITY

The World Council shall offer counsel and provide opportunity for united action in matters of common interest.

It may take action on behalf of constituent churches only in such matters as one or more of them may commit to it and only on behalf of such churches.

The World Council shall not legislate for the churches; nor shall it act for them in any manner except as indicated above or as may hereafter be specified by the constituent churches.

V. ORGANIZATION

The World Council shall discharge its functions through an Assembly, a Central Committee, an Executive Committee, and other subordinate bodies as may be established.

1. The Assembly

a) The Assembly shall be the supreme legislative body governing the World Council and shall ordinarily meet at seven-year intervals.

- b) The Assembly shall be composed of official representatives of the member churches, known as delegates, elected by the member churches.
- c) The Assembly shall have the following functions:
 - 1) to elect the President or Presidents of the World Council;
 - 2) to elect not more than 145 members of the Central Committee from among the delegates which the member churches have elected to the Assembly;
 - 3) to elect not more than 5 members from among the representatives which the associate member churches have elected to the Assembly;
 - 4) to determine the overall policies of the World Council and to review programmes undertaken to implement policies previously adopted;
 - 5) to delegate to the Central Committee specific functions, except to amend this Constitution and to allocate the membership of the Central Committee granted by this Constitution to the Assembly exclusively.

2. *The Central Committee*

a) The Central Committee shall be responsible for implementing the policies adopted by the Assembly and shall exercise the functions of the Assembly itself delegated to it by the Assembly between its meetings, except its power to amend this Constitution and to allocate or alter the allocation of the membership of Central Committee.

b) The Central Committee shall be composed of the President or Presidents of the World Council of Churches and not more than 150 members.

1) Not more than 145 members shall be elected by the Assembly from among the delegates the member churches have elected to the Assembly. Such members shall be distributed among the member churches by the Assembly giving due regard to the size of the churches and confessions represented in the Council, the number of churches of each confession which are members of the Council, reasonable geographical and cultural balance, and adequate representation of the major interests of the Council.

2) Not more than 5 members shall be elected by the Assembly from among the representatives whom the associate member churches have elected to the Assembly.

3) A vacancy in the membership of the Central Committee, occurring between meetings of the Assembly, shall be filled by the Central Committee itself after consultation with the church of which the person previously occupying the position was a member.

c) The Central Committee shall have, in addition to the general powers set out in (a) above, the following powers:

1) to elect its Moderator and Vice-Moderator or Vice-Moderators from among the members of the Central Committee;

2) to elect the Executive Committee from among the members of the Central Committee;

3) to elect committees, commissions, and boards;

4) within the policies adopted by the Assembly, and on the recommendation of the Programme Committee, to initiate and terminate programmes and activities and to set priorities for the work of the Council;

5) to adopt the budget of the World Council and secure its financial support;

6) to elect the General Secretary and to elect or appoint or to make provision for the election or appointment of all members of the staff of the World Council;

7) to plan for the meetings of the Assembly, making provision for the conduct of its business, for worship and study, and for common Christian commitment. The Central Committee shall determine the number of delegates to the Assembly and allocate them among the member churches giving due regard to the size of the churches and confessions represented in the Council; the number of churches of each confession which are members of the Council; reasonable geographical and cultural balance; the desired distribution among church officials, parish ministers and lay persons; among men, women and young people; and participation by persons whose special knowledge and experience will be needed;

8) to delegate specific functions to the Executive Committee or to other bodies or persons.

3. *Rules*

The Assembly or the Central Committee may adopt and amend Rules not inconsistent with this Constitution for the conduct of the business of the World Council.

4. *By-laws*

The Assembly or the Central Committee may adopt and amend By-Laws not inconsistent with this Constitution for the functioning of its committees, boards, working groups and commissions.

5. *Quorum*

A quorum for the conduct of any business by the Assembly or the Central Committee shall be one-half of its membership.

VI. OTHER ECUMENICAL CHRISTIAN ORGANIZATIONS

1. Such world confessional bodies and such international ecumenical organizations as may be designated by the Central Committee may be invited to send non-voting representatives to the Assembly and to the Central Committee, in such numbers as the Central Committee shall determine.

2. Such national councils and regional conferences of churches, other Christian councils and missionary councils as may be designated by the Central Committee may be invited to send non-voting

representatives to the Assembly and to the Central Committee, in such numbers as the Central Committee shall determine.

VII. AMENDMENTS

The Constitution may be amended by a two-thirds vote of the delegates to the Assembly present and voting, provided that the proposed amendment shall have been reviewed by the Central Committee, and notice of it sent to the member churches not less than six months before the meeting of the Assembly. The Central Committee itself, as well as the member churches, shall have the right to propose such amendment.

World Council of Churches Member Churches, Associate Member Churches and National Council Bodies

"From every tribe and tongue and nation... "

The churches that make up the WCC live in remarkably different social, economic, cultural and political conditions. Their members speak an array of languages. Their distinctive histories produce different styles of worship and forms of organization and governance. It is a rich variety, a reflection of God's rich kingdom. And it is this diversity that makes the WCC an exciting forum in which stories of God's work and faithfulness are shared and in which insights are exchanged, providing mutual enrichment, encouragement and correction. Historic tensions and differences sometimes persist - and new difficulties occasionally come to the surface - yet the fundamental commitment remains to build community among the churches.

Membership conditions

Churches which agree with the WCC **basis** are eligible to apply for WCC membership. Applications may be approved at an assembly by two-thirds of the member churches or, between assemblies, by two-thirds of the central committee (unless objection from one-third of the member churches is received within six months).

A prospective member must evidence "sustained independent life and organization" and "constructive ecumenical relations" with other churches in its country. Ordinarily, member churches have at least 25,000 members (churches with at least 10,000 members may be associate members, eligible to participate in all WCC activities but not to vote in the assembly).

WCC rules state that becoming a member signifies a church's "faithfulness to the basis of the Council, fellowship in the Council, participation in the life and work of the Council and commitment to the ecumenical movement as integral to the mission of the church". There is no membership assessment, but "an annual contribution to the general budget and programmes of the WCC, commensurate with their resources", is listed among membership responsibilities.

A half-century of service

The modern movement for the unity of the church may be traced to the latter days of the 19th century and the early decades of the 20th century, when Christians began to pray together and work together across denominational boundaries. By the close of the 1920s, several pioneering movements had been formed to advance the cause of church unity worldwide.

In 1937, church leaders agreed to establish a World Council of Churches, but its official organization was deferred by the outbreak of the second world war until August 1948, when representatives of 147 churches assembled in Amsterdam to constitute the WCC.

Since then, a growing number of churches on every continent has joined in this search for Christian unity. They have built new bridges over ancient chasms separating believers from one another.

WCC member churches today include nearly all the world's Orthodox churches, scores of denominations from such historic traditions of the Protestant Reformation as Anglican, Baptist, Lutheran, Methodist and Reformed, and a broad representation of united and independent churches.

The world's largest Christian body, the Roman Catholic Church, is not a member of the WCC, but has worked closely with the Council for more than three decades and sends representatives to all major WCC conferences as well as to its Central Committee meetings and the assemblies. The Pontifical Council for Promoting Christian Unity appoints 12 representatives to the WCC's Faith and Order Commission and cooperates with the WCC to prepare resource materials for local congregations and parishes to use during the annual Week of Prayer for Christian Unity.

The goal of the World Council of Churches is not to build a global "super-church", nor to standardize styles of worship, but rather to deepen the fellowship of Christian churches and communities so they may see in one another authentic expressions of the "one holy, catholic and apostolic church". This becomes the basis

for joining in a common confession of the apostolic faith, cooperating in mission and human service endeavours and, where possible, sharing in the sacraments. All these acts of fellowship bear testimony to the foundational declaration of the WCC that the Lord Jesus Christ is "God and Saviour according to the Scriptures".

Towards a Common Understanding and Vision of the World Council of Churches

A Policy Statement adopted by the Central Committee of the World Council of Churches and commended to member churches and ecumenical partners for study and action in September 1997.

- [Preface](#)
- [Chapter 1: Introduction](#)
- [Chapter 2: The Ecumenical Movement](#)
- [Chapter 3: The Self-Understanding of the World Council of Churches](#)
- [Chapter 4: Relationships with Partners in the Ecumenical Movement, Churches Outside of WCC Membership, and Other Bodies](#)

Preface

The text that follows is the outcome of more than eight years of study and consultation on the "common understanding and vision of the World Council of Churches", mandated by the WCC Central Committee at its meeting in 1989. Since the Seventh Assembly of the WCC in 1991, this subject has continuously been on the agenda of the Central Committee; in addition, it has been extensively discussed in meetings of WCC commissions, advisory bodies and staff. Insights have been sought and received from WCC member churches, other churches and a broad range of ecumenical partners, as well as many individual participants in and students of the ecumenical movement.

The WCC Executive Committee agreed in February 1995 that this process of consultation should aim at preparing a document for the Eighth Assembly, on the occasion of the WCC's 50th anniversary, which might serve as an "ecumenical charter" for the 21st century. In September 1995, the Central Committee approved a procedure for preparing such a text. An initial draft came from a consultation in December 1995 which brought together some 35 persons from all regions and church traditions. This was shared with a variety of groups and individuals, then revised in June 1996 and sent to the Central Committee for discussion in September 1996. Its responses were incorporated into a "working draft" distributed to WCC member churches and ecumenical partners, who were asked to react to it by the end of June 1997. On the basis of some 153 written responses received from member churches and ecumenical bodies, as well as discussions during personal visits by WCC staff and others to many churches and partners, a new draft was presented to the Central Committee for discussion at its meeting in September 1997. The text that follows incorporates amendments proposed during that meeting.

The text seeks to address the most important issues that have surfaced during this discussion. Chapter 1 sets the context for the "Common Understanding and Vision" process, outlining some of the changes during the half-century since the founding of the World Council and noting that this document takes its place in a continuing series of efforts over the course of those years to articulate the nature and purpose of ecumenical fellowship within the WCC. Chapter 2 explores the meaning of the ecumenical movement, out of which the WCC grew and of which it is one of many organizational expressions. Chapter 3 discusses the "self-understanding" of the World Council of Churches, fundamentally by explicating its constitutional Basis as a "fellowship of churches" that seek to fulfill "a common calling", then suggesting some implications of this for its life and work as an organization. Chapter 4 speaks of the relationships between the WCC and the many kinds of partners with whom it shares the ecumenical vocation.

The rich, extensive and enthusiastic discussions that have gone into this text have attested to a profound ecumenical engagement and commitment to the WCC among member churches and partners. But it has also become clear that within this "common understanding and vision" there are a number of specific points regarding the goal of the ecumenical movement and the nature of the fellowship already experienced on which the churches do not as yet agree. In bringing this present stage of the process of consultation to an end through adoption of this text as a policy statement, the Central Committee does not claim the authority to resolve these issues or to speak the final word on the WCC and the ecumenical movement.

It is of the essence of the churches' fellowship within the ecumenical movement that they continue to wrestle with these differences in a spirit of mutual understanding, commitment and accountability. The present text is thus commended to the churches to encourage and help them to evaluate their own ecumenical commitments and practice - in their own local contexts, in their national, regional and global relationships and, specifically, in relation to the World Council of Churches.

By way of implementing this policy document, the Central Committee has also taken several other steps. It has amended the rules for its own operation in order to enable the Council to respond more effectively to the needs of its member churches; it has proposed to the Eighth Assembly an amended statement of the

purposes and functions of the WCC along the lines suggested in paragraph 3.12; it has approved the outline of a new programme and management structure for the WCC; and it has mandated continued study of both its styles of internal operation and the possibilities of wider ecumenical partnership.

Chapter 1

Introduction

^{1.1}The fiftieth anniversary of the founding of the World Council of Churches provides the member churches with an opportunity to reaffirm their ecumenical vocation and to clarify their common understanding of the WCC.

Changing contexts, enduring commitments

^{1.2}Through the WCC the churches have worked together, reflected together and worshipped together. Restless to grow together according to the prayer of Jesus Christ that all may be one in order that the world may believe (John 17:21), they have been sustained by the assurance of God's purpose to unite all things in Christ - things in heaven and things on earth (Ephesians 1:10). Although their common life has been tested during this half century, the resolution expressed by the founding Assembly at Amsterdam in 1948 - "We intend to stay together" - has by God's grace been maintained.

^{1.3}As the member churches of the WCC seek together to discern the promises and challenges of a new century and a new millennium, the WCC and the ecumenical movement are passing through a period of uncertainty. There are signs of a weakening of ecumenical commitment, of a growing distance between the WCC and its member churches, and of a widespread perception among the young generation that the ecumenical movement has lost its vitality and does not provide relevant answers to the pressing problems of today. Internal factors are preventing many churches from maintaining their level of financial support, thus obliging the WCC to reduce its activities; and some member churches are experiencing internal conflicts and even the threat of schism because of their participation in the ecumenical fellowship. All this gives added urgency to the effort of clarifying a common understanding of the WCC and its role within the ecumenical movement.

^{1.4}Nevertheless, some of the astonishing changes in the Council and in the ecumenical movement during these first fifty years should be recalled:

- ^{1.4.1}the number of WCC member churches has more than doubled since the Amsterdam Assembly; the Council today brings together churches of very diverse cultural backgrounds and Christian traditions, including Orthodox churches and churches from nearly every Protestant tradition;
- ^{1.4.2}while nearly two-thirds of the churches which founded the WCC came from Europe and North America, nearly two-thirds of its member churches today come from Africa, Asia, the Caribbean, Latin America, the Middle East and the Pacific, making the Council more truly a world body;
- ^{1.4.3}the new councils of churches and other ecumenical bodies formed in many local, national and regional contexts have created a genuinely worldwide ecumenical network of which the WCC is now an integral part;
- ^{1.4.4}the Roman Catholic Church, which maintained a deliberate distance from the ecumenical movement at the time of the founding of the WCC, has become a full member of many national ecumenical bodies and of several regional ecumenical organizations and maintains regular working relationships with the WCC, especially through official membership of the Commission on Faith and Order;
- ^{1.4.5}the participation of women in the life of the WCC has increased and their voices have been strengthened in ecumenical gatherings;
- ^{1.4.6}an emerging common tradition of shared convictions on faith, life and witness has begun to enrich theological reflection undertaken from a strictly confessional perspective as the churches have drawn closer to each other through the WCC.

^{1.5}The ecumenical process which led to the formation of the WCC was not only a response to the gospel imperative of Christian unity. It was also an affirmation of the call to mission and common witness and an expression of common commitment to the search for justice, peace and reconciliation in a chaotic, warring world divided along the lines of race, class and competing national and religious loyalties.

^{1.6}The past fifty years have posed severe tests to the intention of this fellowship to witness credibly to the universality of Christ's church in a divided world and to God's purpose for the whole of humankind. Often, the churches have been too much like the world, participating in its divisions, accepting and sometimes even reinforcing images of the other as the enemy. But at times, even in the darkest moments of the Cold War, WCC member churches and courageous women and men within them have built bridges across ideological divides.

^{1.7}In these five decades profound changes have taken place in the world as well as among the churches. The major problems have shifted, but not disappeared; and in the new forms which they are taking some are even more acute than before. Even though colonialism has practically disappeared, many of the nations

to emerge from former colonies are subject to new kinds of economic and political dependency which bring growing misery upon their peoples. Even though the Cold War has ended and the nuclear arms race has been slowed down, wars are still being fought. New sources of violent conflict have emerged from racial and ethnic tensions. Even though inter-religious encounter and dialogue have become more common, religious loyalties continue to be used to foment hatred and violence. Despite nearly universal legal and constitutional guarantees of religious freedom, the situation of religious minorities, including some Christian churches, has in fact become increasingly precarious in many places; elsewhere, the very principles of religious freedom are being challenged or have given rise to new conflicts. Where cruder expressions of militarism have receded, they have often been replaced by more sophisticated forms of military predominance supported by high technology. International solidarity is giving way to fear and xenophobia as the numbers increase of those leaving their homelands to escape oppression, conflict or chronic poverty and unemployment. As the gap between rich and poor widens, the situation of more and more millions of people is disregarded and even entire nations are treated as expendable. Violence is increasing everywhere, with children and women its principal victims. Political institutions at every level are rapidly losing the confidence of citizens who perceive them as corrupt and out of touch; and their decision-making role is increasingly subordinated to the demands of global business empires whose accountability is measured only in terms of the profits they earn. The growing awareness of threats to the earth's ecology is not matched by a will to make radical changes in life-styles and forms of production. The contemporary global crisis has moral and spiritual dimensions no less profound than the crisis which faced the world in the earliest stages of the ecumenical movement. But the moral foundations of human community have in the meantime become even more fragile.

^{1.8}The challenge of what it means to be part of the universal church of Christ is posed in new and dramatic ways by the process of growing globalization. Every church must begin its examination of its ecumenical relationships by self-examination: in its life and witness in this global context has it been consistently guided by the common calling to unity, mission and service? Has it drawn the consequences of the communion it has experienced, the widening of the common vision it has gained, the commitments it has accepted? In fact, many indications suggest that a growing denominationalism is reinforcing the tendency of churches to concentrate on their internal and institutional concerns at the expense of their ecumenical commitment. In responding to the call to mission and evangelism churches too often ignore their commitment to common witness and thus introduce or promote divisions within the Christian family. While Christians and churches should be advocates of the rights and dignity of those marginalized and excluded by society, there are shameful examples of complicity with structures of social and economic injustice. Nor has the World Council of Churches in its struggles for justice and human rights been able to act and speak according to the same criteria everywhere.

^{1.9}Many churches and Christian communities, including some whose witness is vital and whose growth is rapid, have remained outside the fellowship of formal ecumenical bodies. New sources of division have appeared both within and among churches. In some churches, things which have been said or done ecumenically have proved so contentious that ecumenical commitment is itself rejected as heretical or even anti-Christian. At every level, from the local to the global, churches and ecumenical bodies have found themselves in competition with each other when they ought to have cooperated.

Refocusing our understanding

^{1.10}These limitations, setbacks and failures call the ecumenical movement and the fellowship of churches in the World Council of Churches to repentance and conversion, renewal and reorientation as a new millennium approaches. If a new generation is to make its own the commitment expressed in Amsterdam, the understanding of the place and role of the WCC in the ecumenical movement must be given new focus. What are the distinctive marks of *ecumenical* commitment that make it different from, even though related to, the many cooperative initiatives to be found in civil society? What is the particular role of the WCC as an organization in its relationship to other partners in the ecumenical movement? How has the understanding of the purposes and "common calling" of the WCC changed in the light of what has been learned during five decades of life together? What can be learned from the signs of new ecumenical vitality among movements of lay people, women and youth

^{1.11}The answer to such questions will draw on the insights of the many men and women who have wrestled with them before.

^{1.12}In 1950, the WCC Central Committee, meeting in Toronto, formulated a text on "The Church, the Churches and the World Council of Churches", which remains foundational for any common understanding of the Council. This "Toronto Statement" is in two parts. The first makes five declarations about what the WCC is *not*:

- *The WCC is not and must never become a superchurch.*
- *The purpose of the WCC is not to negotiate unions between churches (which can be done only by the churches themselves).*
- *The WCC cannot and should not be based on any one particular conception of the church.*
- *Membership in the WCC does not imply that a church treats its own conception of the church as merely relative.*

- *Membership in the WCC does not imply the acceptance of a specific doctrine concerning the nature of church unity.*

The second part offers eight positive assumptions which underlie life in the Council. The member churches:

- *believe that conversation, cooperation and common witness of the churches must be based on the common recognition that Christ is the divine Head of the body;*
- *believe on the basis of the New Testament that the church of Christ is one;*
- *recognize that the membership of the church of Christ is more inclusive than the membership of their own church body;*
- *consider the relationship of other churches to the holy catholic church which the creeds profess as a subject for mutual consideration;*
- *recognize in other churches elements of the true church;*
- *are willing to consult together in seeking to learn of the Lord Jesus Christ what witness he would have them to bear to the world in his name;*
- *should recognize their solidarity with each other, render assistance to each other in case of need and refrain from such actions as are incompatible with brotherly [and sisterly] relationships;*
- *enter into spiritual relationships through which they seek to learn from each other and to give help to each other in order that the body of Christ may be built up and that the life of the churches may be renewed.*

^{1.13} Important explications of the Basis, nature and purpose of the World Council of Churches have been offered through its successive Assemblies. The New Delhi Assembly (1961) not only enlarged the christological Basis from a trinitarian perspective but also acknowledged the "common calling" of the churches, which was tangibly expressed by the integration of the International Missionary Council into the WCC. The same Assembly also saw the entry of several large Orthodox churches into the fellowship of the WCC and accepted the first formal statement on "the church's unity": "We believe that the unity which is both God's will and his gift to his church is being made visible as all in each place who are baptized into Jesus Christ and confess him as Lord and Saviour are brought by the Holy Spirit into a fully committed fellowship..."

^{1.14} The Assemblies in Uppsala (1968), Nairobi (1975), Vancouver (1983) and Canberra (1991) continued to deepen this common understanding by unfolding the quest for unity in its universal dimension, embracing the human community as well as the church. They explored such concepts as conciliarity and conciliar fellowship (Uppsala and Nairobi), a eucharistic vision (Vancouver) and "The Unity of the Church as Koinonia: Gift and Calling" (Canberra).

^{1.15} Many other such significant declarations, both within the WCC and in other ecumenical contexts, could be mentioned. Yet for many people the understanding of the WCC as a living fellowship of churches has emerged more vividly through specific initiatives to engage the churches in reflecting and acting at the local level: among them the Programme to Combat Racism, the convergence texts on Baptism, Eucharist and Ministry, the study on the Community of Women and Men in the Church, the conciliar process on Justice, Peace and the Integrity of Creation, the Ecumenical Decade - Churches in Solidarity with Women, the study on Gospel and Culture and the Programme to Overcome Violence. Controversial though some of these have been among and within the member churches, they are important features of the profile of the WCC; and any attempt to articulate a common understanding of the WCC must take them into account.

Chapter 2

The Ecumenical Movement

^{2.1} It is impossible to speak of the World Council of Churches apart from the ecumenical movement out of which it grew and of which it is a highly visible part. While the ecumenical movement is wider than its organizational expressions, and while the WCC is essentially the fellowship of its member churches, it serves at the same time as a prominent instrument and expression of the ecumenical movement. As such it is an advocate of the impulse for renewal which has characterized the movement from its beginnings.

The meaning of "ecumenical"

^{2.2} Among churches and ecumenical organizations uncertainty, ambiguity and even confusion prevail about what is meant by the "ecumenical movement". There is agreement that the term "ecumenical" embraces the quest for Christian unity, common witness in the worldwide task of mission and evangelism, and commitment to diakonia and to the promotion of justice and peace. But there is no authoritative definition of the term, and it is in fact used to characterize a wide range of activities, ideas and organizational arrangements.

^{2.3} Perhaps the best-known definition is that formulated by the WCC's Central Committee, meeting at Rolle, in 1951:

It is important to insist that the word [ecumenical], which comes from the Greek word for the whole inhabited earth [oikoumene], is properly used to describe everything that relates to the whole task of the whole church to bring the gospel to the whole world.

This sought to expand previous definitions by integrating the concern for church unity and the concern for cooperative mission and evangelism.

^{2.4}More recent descriptions of the goal of the ecumenical movement have sought to take seriously the conviction that the object of God's reconciling purpose is not only the church but the whole of humanity - indeed, the whole of creation. Thus, the WCC's Vancouver Assembly (1983) spoke of a "eucharistic vision" which

unites our two profoundest ecumenical concerns: the unity and renewal of the church and the healing and destiny of the human community. Church unity is vital to the health of the church and to the future of the human family... Christ - the life of the world - unites heaven and earth, God and world, spiritual and secular. His body and blood, given to us in the elements of bread and wine, integrate liturgy and diaconate, proclamation and acts of healing... Our eucharistic vision thus encompasses the whole reality of Christian worship, life and witness.

The Canberra Assembly (1991) added: "We need desperately a mobilizing portrait of reconciled life that will hold together an absolute commitment to the unity and renewal of the church and an absolute commitment to the reconciliation of God's world... We need to affirm the vision of an inhabited world (*oikoumene*) based on values which promote life for all." However, these two Assembly statements do not go much beyond the affirmation that the various dimensions need to be held together.

^{2.5}Within the ecumenical movement the WCC has sought to integrate the vision of John 17:21 ("that they may all be one... so that the world may believe") with the vision of Ephesians 1:10 (God's "plan for the fullness of time, to gather up all things in [Christ], things in heaven and things on earth"). But the effort to integrate these two biblical visions has been challenged by a continuing tension and sometimes antagonism between those who advocate the primacy of the social dimension of ecumenism and those who advocate the primacy of spiritual or ecclesial ecumenism.

^{2.6}More recently, a growing number of voices from the churches, especially in Asia but also in Latin America, have spoken of the need for a "wider ecumenism" or "macro-ecumenism" - an understanding which would open the ecumenical movement to other religious and cultural traditions beyond the Christian community.

^{2.7}These ambiguities surrounding the understanding of "ecumenical" create the real danger of introducing competitive divisions into the ecumenical movement. What is the meaning and purpose of this movement? Who are its subjects? What are its goals and methods or forms of action? What is the source of the dynamic which warrants speaking of the "ecumenical movement" beyond its institutional manifestations in the WCC and elsewhere?

Some basic distinctions and marks of identification

^{2.8}In the present situation of uncertainty and transition, the ambiguities surrounding the meaning of the term "ecumenical" will not be resolved by a descriptive - even less a normative - definition which identifies a particular model, strategy or organizational affiliation as criteria for what is "ecumenical". Any common understanding will have to embrace multiple perspectives and a diversity of subjects. Nevertheless, a number of basic distinctions may help to clarify the use of the term here:

- ^{2.8.1}The dynamic of the ecumenical movement is rooted in the tension between the churches as they are and the true *koinonia* with the triune God and among one another which is their calling and God's gift.

- ^{2.8.2}The ecumenical vision encompasses the renewal of church and world in the light of the gospel of God's kingdom. In the face of all threats to life it affirms the Christian hope of life for all

- ^{2.8.3}The ecumenical movement, while it shares in other efforts at international, inter-cultural, and interreligious cooperation and dialogue, is rooted in the life of the Christian churches. Yet it is not limited to the concern for inter-church relationships and is wider than the various organizations in which it has found expression.

- ^{2.8.4}The ecumenical movement seeks to foster cooperation and sharing, common witness and common action by the churches and their members. More specifically, however, it is a renewal movement in and through the churches which has found expression in diverse initiatives and networks among lay people, especially women and youth. It is committed to the search for visible unity, not as an end in itself but in order to give credible witness "so that the world may believe" and to serve the healing of the human community and the wholeness of God's entire creation.

- ^{2.8.5}While the ecumenical movement has a worldwide scope - in line with the original use of the word *oikoumene* for "the whole inhabited earth" - it points more specifically to the catholicity of the church, that is, globally. In each place and in all places, the ecumenical movement is concerned with the true being and life of the church as an inclusive community.

^{2.9}The emergence over the last decades of transnational and increasingly worldwide structures of communication, finance and economy has created a particular kind of global unity. It is evident that the cost of this has been growing fragmentation of societies and exclusion for more and more of the human family.

In their own international relationships the churches are under pressure to adapt themselves to this system and to accept its values, which tend to overlook if not deny the spiritual dimension of human life. This therefore constitutes a serious threat to the integrity of the ecumenical movement, whose organizational forms represent a distinctly different model of relationships, based on solidarity and sharing, mutual accountability and empowerment. On the threshold of the 21st century, all existing ecumenical structures must reassess themselves in the light of the challenge to manifest a form and quality of global community characterized by inclusiveness and reconciliation.

^{2.10} An important affirmation made in the early phase of collaboration between the Roman Catholic Church and the World Council of Churches was that the two share in "one and the same ecumenical movement". This oneness of the ecumenical movement does not imply that there is a single structure or a single centre among the many different expressions of the movement. Nor does it suggest a normative understanding which would become exclusive and thus contradict the very meaning of ecumenical in the sense of "wholeness". The oneness of the ecumenical movement refers fundamentally to its orientation towards a "common calling". Ultimately this is assured by the power of the Holy Spirit working in and through the manifold manifestations of the movement.

^{2.11} The World Council of Churches shares with many other partners, institutionalized or not, the legacy of this one ecumenical movement and the responsibility to keep it alive. As the most comprehensive and representative body among the many organized expressions of the ecumenical movement, the World Council has the specific role of addressing the global ecumenical issues and acting as a trustee for the inner coherence of the movement.

Chapter 3

The Self-Understanding of the World Council of Churches

^{3.1} Any discussion of the WCC's self-understanding must begin with the constitutional Basis on which the WCC is founded, with which all member churches express agreement:

The World Council of Churches is a fellowship of churches which confess the Lord Jesus Christ as God and Saviour according to the Scriptures and therefore seek to fulfil together their common calling to the glory of the one God, Father, Son and Holy Spirit.

Two aspects of this statement are of central importance for articulating a renewed common understanding of the WCC: (1) its characterization of the Council as a "fellowship of churches"; and (2) its emphasis on the "common calling" which the churches seek to fulfil in and through the Council.

A fellowship of churches

^{3.2} The description of the WCC as a "fellowship of churches" indicates clearly that the Council is not itself a church and - as the Toronto statement categorically declares - must never become a "superchurch". Moreover, since the churches within this fellowship themselves maintain different conceptions of the church, their understanding of the significance of this fellowship will also differ. This diversity was present at the WCC's First Assembly in 1948 and at the meeting in 1950 of the WCC's Central Committee in Toronto, which produced the Council's fullest statement of self-definition. It continues to exist after fifty years; indeed, further understandings have emerged as a result of life together. Nevertheless, the use of the term "fellowship" in the Basis does suggest that the Council is more than a mere functional association of churches set up to organize activities in areas of common interest.

^{3.3} While "fellowship" is sometimes used to translate the Greek word *koinonia*, which is a key concept in recent ecumenical discussion about the church and its unity, the relationship among the churches in the WCC as a whole is not yet *koinonia* in the full sense (as described, for example, in the Canberra Assembly statement on "The Unity of the Church as Koinonia: Gift and Calling"). But the WCC Constitution (Art. 3,1) does portray the Council as a community of churches on the way to the "goal of visible unity in one faith and in one eucharistic fellowship expressed in worship and in common life in Christ, [seeking] to advance towards that unity in order that the world may believe". To the extent that the member churches share the one baptism and the confession of Jesus Christ as God and Saviour, it can even be said (using the words of the Decree on Ecumenism of the Second Vatican Council) that a "real, even though imperfect communion" exists between them already now.

^{3.4} The existence of the World Council of Churches as a fellowship of churches thus poses to its member churches what the Ecumenical Patriarchate has called an "ecclesiological challenge": to clarify the meaning and the extent of the fellowship they experience in the Council, as well as the ecclesiological significance of *koinonia*, which is the purpose and aim of the WCC but not yet a given reality.

^{3.5} The following affirmations may contribute to such a clarification:

- ^{3.5.1} The mutual commitment which the churches have established with one another through the WCC is rooted in the recognition that they are related to one another thanks to actions of God in Jesus Christ which are prior to any decisions they may make. As the message from the Amsterdam Assembly put it, "Christ has made us his own, and he is not divided".

- ^{3.5.2}The essence of the Council is the relationship of the churches to one another. The Council is the fellowship of churches on the way towards full *koinonia*. It has a structure and organization in order to serve as an instrument for the churches as they work towards *koinonia* in faith, life and witness; but the WCC is not to be identified with this structure, nor can it serve the churches effectively apart from the constant renewal of their own ecumenical vision and commitment.

- ^{3.5.3}This fellowship in the Council is not something abstract and static, nor is it limited to official contacts between institutional church bodies and their leaders or representatives. It is rather a dynamic, relational reality which embraces the fullness of the churches as manifestations of the people of God. It is not an end in itself, but exists to serve as a sign and instrument of God's mission and activity in the world. The WCC may therefore be described as a missionary, diaconal and moral community of churches

- ^{3.5.4}While membership in the Council does not oblige churches to understand the phrase "fellowship of churches" in a particular way, it does commit them to dialogue about this. The WCC provides a space in which the churches can explore what it means to be in fellowship together towards greater unity in Christ. It also has the task of calling the churches beyond themselves to a fuller manifestation of that unity.

- ^{3.5.5}The churches within the fellowship of the WCC recognize that the other members belong to Christ, that membership in the church of Christ is more inclusive than the membership of their own church and that the others possess at the very least "elements of the true church" (Toronto). Thus every member church is treated as an equally valued participant in the life of the WCC, for what it brings to this fellowship is a function not of its size and resources but of its being in Christ.

- ^{3.5.6}By their mutual engagement in the Council the churches open themselves to be challenged by one another to deeper, more costly ecumenical commitment. This *mutual accountability* takes many forms: recognizing their solidarity with each other, assisting each other in cases of need, refraining from actions incompatible with brotherly and sisterly relations, entering into spiritual relationships to learn from each other, consulting with each other "to learn of the Lord Jesus Christ what witness he would have them to bear to the world in his name" (Toronto).

^{3.6}While membership of the WCC is by no means the only way for churches to work together ecumenically on an international level, it is a significant acknowledgment of a church's willingness to identify itself in a visible, sustained and organized way with the goals of the ecumenical movement and the search for deeper fellowship. Membership is therefore not just a one-time affiliation which then allows the churches to live comfortably with their continued separation.

^{3.7}As the understanding of the fellowship within the Council has broadened through the churches' life together, so too has the understanding of what is implied by membership in this body.

- ^{3.7.1}To be a member means nurturing the ability to pray, live, act and grow together in community - sometimes through struggle and conflict - with churches from differing backgrounds and traditions. It implies the willingness and capacity to deal with disagreement through theological discussion, prayer and dialogue, treating contentious issues as matters for common theological discernment rather than political victory.

- ^{3.7.2}To be a member means helping one another to be faithful to the gospel, and questioning one another if any member is perceived to move away from the fundamentals of the faith or obedience to the gospel. The integrity of the fellowship is preserved through the exercise of responsibility for one another in the spirit of common faithfulness to the gospel, rather than by judgment and exclusion.

- ^{3.7.3}To be a member means participating in ministries that extend beyond the boundaries and possibilities of any single church and being ready to link one's own specific local context with the global reality and to allow that global reality to have an impact in one's local situation.

- ^{3.7.4}To be a member means being part of a fellowship that has a voice of its own. While the churches are free to choose whether or not to identify themselves with the voice of the WCC when it speaks, they are committed to giving serious consideration to what the Council says or does on behalf of the fellowship as a whole.

- ^{3.7.5}To be a member means making a commitment to seek to implement within the life and witness of one's own church the agreements reached through joint theological study and reflection by the total fellowship.

- ^{3.7.6}To be a member means participating in a fellowship of sharing and solidarity, supporting other members in their needs and struggles, celebrating with them their joys and hopes.

- ^{3.7.7}To be a member means understanding the mission of the church as a joint responsibility shared with others, rather than engaging in missionary or evangelistic activities in isolation from each other, much less in competition with or proselytism of other Christian believers.

- ^{3.7.8}To be a member means entering into a fellowship of worship and prayer with the other churches, nurturing concrete opportunities for shared worship and prayer while respecting the limitations imposed by specific traditions.

- ^{3.7.9}To be a member means taking a full part in the life and work of the WCC and its activities, including praying for the Council and all its member churches, being represented at Assemblies, making regular financial contributions to its work according to one's possibilities and sharing the WCC's concerns with local parishes, congregations and worshipping communities.

A common calling

^{3.8}Through the World Council of Churches the member churches seek to fulfil together a "common calling". This phrase, which was added to the WCC Basis by the New Delhi Assembly in 1961, made explicit a dynamic understanding of the Council as a fellowship of pilgrims moving together towards the same goal - an understanding articulated already in its original (1938) Constitution, which said that "the World Council shall offer counsel and provide opportunity for united action in matters of common interest" (Art. 4).

^{3.9}Amidst a variety of historical circumstances and in many different ways, the member churches have sought to live out this "common calling" over the past fifty years. Their witness has been neither perfect nor consistent. They have not always acted together when they might have. Yet by God's grace they have been empowered to set up some signs of obedience and faithfulness by

- ^{3.9.1}building and maintaining fragile links of communication when they have found themselves on opposite sides of wars, hot and cold;
- ^{3.9.2}offering service in the name of Christ to millions driven from their homes and helping to rebuild societies shattered by violence, thus learning new forms of mutual sharing;
- ^{3.9.3}challenging each other to let go of historic bonds of dependence and dominance and forging new kinds of partnerships;
- ^{3.9.4}offering common witness to Jesus Christ in places where a single voice would not have been heard or taken seriously;
- ^{3.9.5}listening to and learning from the insights of others into those central understandings of doctrine and life over which they are divided, persisting stubbornly in the hope of seeing the day when unity in one faith and one eucharistic fellowship will be made visible;
- ^{3.9.6}offering pastoral support in many places where human dignity has been trampled, and joining their voices with others to defend in international forums the rights of those oppressed and pushed to the edges;
- ^{3.9.7}expressing solidarity in prayer and encouragement with those churches suffering persecution or seeking God's will amidst situations of crisis;
- ^{3.9.8}refusing to turn away from the judgment that every form of racism, also in their own life, is contrary to the word and will of God;
- ^{3.9.9}committing themselves to solidarity with women, challenging structures that reinforce sexism and insisting on justice and full participation for women in church and world;
- ^{3.9.10}seeking to make their own communities and the instruments of their fellowship together more fully inclusive of women, youth, persons with disabilities and all others threatened with exclusion;
- ^{3.9.11}joining in intercessions and praise using each other's words and music, and learning how to read the scripture through each other's eyes.

^{3.10}The elements of this common calling have been summarized in the delineation of "functions and purposes" now found in Article 3 of the WCC's Constitution. The present formulation is that adopted by the Nairobi Assembly in 1975:

- to call the churches to the goal of visible unity in one faith and one eucharistic fellowship expressed in worship and in common life in Christ, and to advance towards that unity in order that the world may believe;
- to facilitate the common witness of the churches in each place and in all places;
- to support the churches in their worldwide missionary and evangelistic task
- to express the common concern of the churches in the service of human need, the breaking down of barriers between people, and the promotion of one human family in justice and peace;
- to foster the renewal of the churches in unity, worship, mission and service;
- to establish and maintain relations with national councils and regional conferences of churches, world confessional bodies and other ecumenical organizations;
- to carry on the work of the world movements for Faith and Order and Life and Work and of the International Missionary Council and the World Council of Christian Education.

^{3.11}Such a listing can offer no more than an outline of central tasks expressed in general terms. It is through the churches' continuing fellowship in the WCC that these "functions and purposes" take life in specific activities. In this process, new challenges to the life and mission of the churches highlight new dimensions of the ecumenical calling. Therefore, it is valuable for the member churches periodically to articulate anew the elements of their common calling, both as a reflection of the dynamic nature of their fellowship in the WCC and as an opportunity to recommit themselves to the ecumenical vision. The 50th anniversary of the founding of the WCC and the dawning of a new century and a new millennium make the Eighth Assembly a fitting moment for doing so.

^{3.12}An articulation of the Council's purposes and functions on the occasion of its 50th anniversary should both express continuity with what has gone before and acknowledge the new challenges of the present day. Such a formulation should:

- ^{3.12.1} recognize the essential identity of the WCC as a fellowship of churches which call one another to visible unity in one faith and in one eucharistic fellowship, expressed in worship and common life, through witness and service to the world;
- ^{3.12.2} enumerate the most important areas of concern in which the churches through the Council pursue this primary purpose;
- ^{3.12.3} make clear that the Council as a fellowship of churches is an organization through which its members act together, not a body which acts separately from the churches;
- ^{3.12.4} recognize facets of the ecumenical vocation which have taken on a higher profile in recent years, including concerns for upholding the integrity of creation, relating to people of other faiths and promoting processes of education which enable Christians to think and act ecumenically;
- ^{3.12.5} emphasize the Council's vocation of strengthening the one ecumenical movement, not only through official organizational ties but also by way of supporting other ecumenical initiatives, creating networks among ecumenical organizations and groups, reaching out to all churches which share the ecumenical vision and working for the coherence of the many different manifestations of the ecumenical movement.

The Council as an organization

^{3.13} As a fellowship of churches and an instrument for strengthening the ecumenical movement, the World Council of Churches has an institutional profile. This profile has many components, including the work the Council does, the events it organizes, the statements it makes, the images it projects. But the WCC as an institution must not be paralyzed by *institutionalism*, for its vocation in the service of the churches and the ecumenical movement requires that it be a living organism, responding to new challenges brought by changing times, new ecumenical partners and growing discernment of the ecumenical calling.

^{3.14} Structures are the means by which the Council seeks at a given moment of its life to manifest effectively its reality as a fellowship of churches. They constitute the basic shape of the Council, the framework for particular working arrangements. Changes in this framework neither replace the insights nor deny the values of what has gone before, but rather reflect a continuing dialogue of understandings and visions.

^{3.15} The structures for governing the Council are set forth in its Constitution. They establish the basic institutional shape of the WCC. These governing structures are mechanisms to ensure that the activities undertaken by the Council's internal institutional structure are attuned to the vision and needs and concerns of its member churches and ecumenical partners. In the way they are constituted and in the way they function, they should:

- ^{3.15.1} ensure maximum representation, participation and transparency in policy- and decision-making and avoid concentrating this power and responsibility in a small group;
- ^{3.15.2} give priority to reflection and deliberation on the key issues facing the churches in the world, rather than being dominated by organizational and programmatic decision-making;
- ^{3.15.3} provide a setting and process in which the voices of all can be truly heard, rather than one which privileges those whose culture, language, education or experience make it easier for them to speak out;
- ^{3.15.4} give continued attention to the coherence and coordination of the WCC's activities and their theological basis, rather than serving as a forum for advocating particular interests and agendas in isolation (and thus maintaining familiar dichotomies between "church unity concerns" and "social justice concerns", "ecclesiology" and "ethics", the "pastoral task" and the "prophetic task", "mission" and "dialogue", "relationships" and "programmes");
- ^{3.15.5} stimulate and engage those with policy-making and leadership responsibilities in the member churches to take up the concerns of the fellowship of churches and to act ecumenically in their local contexts, rather than perpetuating an impression of the WCC and the ecumenical movement as something apart from and outside of the churches;
- ^{3.15.6} allow for the establishment and deepening of relations with churches which are open to ecumenical fellowship but do not now find membership in the Council ecclesiologically possible or congenial;
- ^{3.15.7} therefore make visible a foreshadowing of the full *koinonia* which the churches seek through the ecumenical movement.

^{3.16} The internal structure of the WCC, set forth in its rules, regulations and bylaws and the decisions of its governing bodies, is a mechanism for organizing effectively the day-to-day work undertaken by the staff to carry out the decisions and policies made by the governing bodies. This structure should:

- ^{3.16.1} manifest the identity of the WCC as a fellowship of churches which have come together in this body on a trinitarian theological basis; this implies both working in an integrated manner on the full scope of the common calling to unity and making evident how all the Council's activities are grounded in the hope that God's purposes, revealed in Jesus Christ and activated in the world by the power of the Holy Spirit, will not fail;
- ^{3.16.2} aim at enhancing the fellowship among the member churches, not at building up or maintaining an organization for its own sake;

- ^{3.16.3} acknowledge the plurality of cultures and theological and spiritual traditions represented in the member churches and manifest a commitment to being a truly inclusive community;
 - ^{3.16.4} recognize that the Council's unique identity and experience as a fellowship which is both worldwide and open to churches of all Christian traditions equip it to undertake certain specific elements of the ecumenical vocation:
 - playing an animating and coordinating role in efforts for the coherence of the one ecumenical movement;
 - serving as a mediator among parties in conflict or as advocate for groups who are unable to speak for themselves;
 - being a seed-bed of ideas and a source of analysis, drawing on the breadth of experience of its member churches to help them to grow together in their ecumenical awareness and to arrive at new understandings of reality;
 - demonstrating the intimate relations between the local and the global, in the recognition that local issues often have global implications and that global dilemmas are often most pressing in their local manifestations;
 - speaking the prophetic word which from its global perspective addresses the urgent issues of the day;
 - ^{3.16.5} ensure that responsibility for ecumenical activities is lodged as near as is feasible to the point of application, in partnership with groups of member churches and other ecumenical organizations;
 - ^{3.16.6} enable the Council to adapt its work and working style as necessary to meet the rapidly changing conditions of the world and the diverse needs of the churches in a focused, effective and economically sustainable manner;
 - ^{3.16.7} provide for regular planning, review and assessment of all activities.
-

Chapter 4

Relationships with Partners in the Ecumenical Movement, Churches Outside of WCC Membership, and Other Bodies

^{4.1}Whenever people are drawn together in the name of Jesus Christ, it is the work of the Holy Spirit. This means that all efforts aimed at promoting the unity of the church and all initiatives in which Christians seek to participate in God's healing of creation are fundamentally related.

Councils and conferences of churches

^{4.2}The relationship between the WCC and *regional, national and local councils (conferences) of churches or Christian councils (conferences)* is crucial for the vitality and coherence of the ecumenical movement. These latter bodies differ from one another in their constitutional basis and their composition. While most, like the WCC, are constituted by churches as members, some also include other Christian organizations (e.g. Bible societies, the YMCA and YWCA). Several of the Regional Ecumenical Organizations (REOs) include National Councils of Churches and National Christian Councils (NCCs) as full members. Nevertheless, despite these differences, all such ecumenical bodies share the same basic purpose.

^{4.3}All councils are independent bodies whatever the structural links between them. The Constitution and Rules of the WCC acknowledge that such bodies at the regional and national levels are essential partners in the ecumenical enterprise. National councils, in particular, can be recognized as being in association with the WCC. In addition, the member organizations of the Conference for World Mission and Evangelism have a structural link with the WCC through this Conference. The evolution and interrelatedness of the ecumenical agenda call for the establishment of more structured relationships and better coordination of activities among the councils on all levels.

^{4.4}Because local, national, regional and world councils of churches are all expressions of the one ecumenical movement, their relationships should be characterized by a conciliar spirit of mutuality and cooperation, rather than competition and the demarcation of areas of influence. The worldwide ecumenical movement and its organizational expressions form a network with many centres of activity, not an hierarchical structure with superimposed levels of authority. As part of this network, the WCC has an essential and distinctive role as "the unique place where churches can gather ecumenically on a global level to share in dialogue and common action. The Council demonstrates visibly the global interaction of Christians and makes it possible for the whole church to stand beside Christians in crisis situations" (Central Committee, 1989). In this age of fragmentation, the WCC's task of global witness and coordination may take on greater significance. But this is not a "superior" role. All councils, in so far as they serve the ecumenical vision of wholeness and healing, are gifts of the same Spirit and expressions of the same fellowship in Christ.

^{4.5}In 1992 the WCC Central Committee accepted a set of "Guiding Principles for Relationships and Cooperation between Regional Ecumenical Organizations and the World Council of Churches". They define the relationship as one of "partnership based on their common faith and commitment", characterized by complementarity, mutual trust and reciprocity. While much progress has been achieved in information-sharing, mutual consultation and programmatic collaboration, the magnitude of the common tasks and challenges to be faced with severely limited resources suggests the need to establish more intentional structural links to enable common planning and decision-making as well as an effective division of labour. Both the WCC and the REOs recognize the NCCs as essential partners in their work, mediating and coordinating relationships with the member churches in a given country; and this should be recognized in any effort to develop a comprehensive framework linking the different councils and conferences of churches in the one ecumenical movement.

^{4.6}The ecumenical movement is both universal and local. The oneness of the ecumenical movement worldwide should be evident in each local, national or regional council of churches, just as the WCC must remain firmly in touch with the reality of local communities where Christians are gathered to worship and serve.

Other ecumenical bodies

^{4.7}In addition to its relations with councils of churches of differing geographical scope, the WCC is in relationship with a variety of other ecumenical bodies.

^{4.8}An important relationship is that between the WCC and the diverse bodies known generally as *Christian World Communions*. Again, these relationships should be marked by mutual accountability and reciprocity, and the Council should seek ways to share tasks and resources with these partners in the ecumenical movement. Such sharing is particularly important for those bodies which understand themselves as one worldwide communion of churches and of which most if not all members are also member churches of the WCC. Ways should be found to associate such bodies more directly with the organized life of the WCC. A strong relationship between the WCC and these bodies can be enriching for both, strengthening the sense of the latter that they are part of the worldwide fellowship of Christians and reminding the churches in the World Council that ecumenical commitment can be nourished by rootedness in an ecclesial tradition.

^{4.9}The WCC is constituted as a council of churches. This is a central statement of its identity. However, the constitutional documents of the WCC recognize that the Council must maintain working relationships with a wide variety of *international ecumenical organizations*, some of which are older than the WCC itself. These include organizations representing particular constituencies - such as youth, students, women, lay people - and bodies and agencies with a particular functional purpose or ministry in such fields as education, communication, resource sharing and development. As organizations with an international scope and mandate, most of them understand themselves as carrying out a specialized ministry in response to the same ecumenical calling as the member churches of the WCC. Strengthening the partnership with these organizations will be of vital importance for the WCC in the effort to maintain the coherence of the ecumenical movement.

^{4.10}The dynamic of the ecumenical movement over the past decade has given rise to various *Christian communities and movements*. Most have a flexible organizational structure as part of the wider network of social or popular movements, but they have become important partners of the WCC in service, especially in working for justice, peace and the integrity of creation. Many of these movements have been prophetic within and beyond the churches and have opened up new ways of Christian witness in the wider community. The WCC should continue to offer itself as a forum where such communities or movements whose objectives and activities are in harmony with the Basis, purpose and functions of the WCC can meet and cooperate.

Churches which are not members of the WCC

^{4.11}The *Roman Catholic Church* has been, since the Second Vatican Council, an active participant in the ecumenical movement and a valued partner in numerous ways with the WCC (especially through the Joint Working Group and participation in the Commission on Faith and Order). The member churches of the WCC and the Roman Catholic Church are inspired by the same vision of God's plan to unite all things in Christ. It is inconceivable that either the WCC or the Roman Catholic Church could pursue its ecumenical calling without the collaboration of the other; and it is to be hoped that both will find ways to deepen and expand this relationship, particularly since the Roman Catholic Church has in recent years become part of a growing number of local, national and regional ecumenical bodies of which WCC member churches are also part. While membership in the WCC is by no means the only way for the churches to work together on a worldwide level, some member churches of the WCC which maintain bilateral relations with the Roman Catholic Church believe that the fellowship of the WCC is impoverished by the absence of the Roman Catholic Church from this circle of churches.

^{4.12}The fellowship of the WCC is limited by the absence of other churches which, for various reasons, have not sought membership. For example, unjustifiable barriers have arisen between the WCC and some *Evangelical and Pentecostal churches* because of tendencies on both sides to caricature or remain indifferent to each other. Some of these barriers have begun to break down through the development of ongoing contacts between the WCC and other bodies, such as the World Evangelical Fellowship. These

efforts should be sustained by the search for new forms of relationships at all levels between WCC member churches, other churches and other ecumenical organizations.

Other organizations and groups

^{4.13}The inseparable connection between work for the unity of the church and work for the healing and wholeness of all creation will often bring the Council into dialogue and collaboration with persons, groups and organizations that are not identified by a specific Christian purpose or commitment. This includes in particular representative organizations of other faith communities or inter-religious bodies. While in these cases a structural relationship would be not be possible or appropriate, they are indispensable partners for the WCC in its effort to foster dialogue and cooperation with people of other faiths in order to build viable human communities.

^{4.14}Mention must also be made of the large number of international non-governmental organizations and other groupings of civil society at the national and international levels, as well as governmental and inter-governmental institutions, particularly the United Nations and its various specialized agencies (with which the Council has long maintained consultative status). The challenges of globalization and the search for an international order of justice and peace necessitate close contacts between the WCC and such organizations.

A.5.2 VERSLAG VAN ALGEMENE DIENSGROEP GEMEENTE-ONTWIKKELING: *VERHOUDINGS*

1. BYBEL-MEDIA

ADGO se fokusareas ontwikkel produkte in noue samewerking met Bybel-Media .Bybel-Media is 'n vennoot in die ware sin van die woord en uitstekende samewerking word ervaar. ADGO dra graag haar dank aan Bybel-media oor.

2. FORUM FOR INTERCULTURAL MISSIONARIES (FIM)

FIM is deel van ADGO se samestelling en lewer veral 'n bydrae tov nuwe Gemeente-Ontwikkeling, evangelisasie en kerklos-lidmate.

A.5.3 VERSLAG VAN ALGEMENE DIENSGROEP DIENS EN GETUIENIS: VERHOUDINGS

1. KERKHERENIGING EN DIE AKGA

(Handelinge 2004:365 pt.8.1.2,8.2.2.1)

Die Algemene Sinode keur die besluit van die AKGA goed en versoek die AKGA Dagbestuur om die nodige Reglementswysiging aan te bring ten einde die NGKA as volle lid te aanvaar.

die Algemene Sinode bevestig die voortgesette funksionering van die AKGA en word op die AKGA verteenwoordig deur lede van die Diensgroep Diens en Getuienis en meer spesifiek lede van die Taakspan vir Getuienis.

1.1 Die ontwikkeling van die Diensgroep: Diens en Getuienis het uiteraard 'n impak op die AKGA wat vroeër hoofsaaklik op die getuienis van die kerk gefokus het, gehad. Gegewe die geskiedenis van die AKGA asook die Voorneme tot samewerking en vereniging wat reeds tussen die AKDB (NG Kerk en die ASKDD (VGKSA) bestaan het, het die ADD van die begin af die visie gehad dat die ontwikkeling van die diensgroep eerder 'n gesamentlike aangeleentheid van al vier Kerke in die NG Kerkfamilie behoort te wees. Die verbintenisse van die Moderamina van die vier kerke aan die proses van kerkhereniging (Esselenpark en Achterbergh) het energerend ingewerk op die proses om 'n gesamentlike bedieningsgroep bestaande uit al vier kerke in die NG Kerkfamilie tot stand te bring. Aan die ander kant het die feit dat die kerke nog nie herenig is nie verskeie kerkregtelike hindernisse in die gesprek gebring. Nadat 'n taakgroep bestaande uit verteenwoordigers van al vier kerke die verskillende moontlikhede vir 'n gesamentlike bediening ondersoek het, het die Diensgroepe vir Diens en Getuienis van die vier kerke op 17 en 18 Oktober 2006 saam vergader en besluit om 'n Verenigde Diensgroep vir Diens en Getuienis tot stand te bring. Alhoewel die RCA as gevolg van 'n interne kommunikasieprobleem nie teenwoordig was nie het die kerk instemming met die proses betuig en is hulle ten volle deel van die Verenigde Diensgroep. 'n Konstitusie wat as 'n samewerkingsooreenkoms dien, is aanvaar. Die implikasie hiervan is dat die bestaande Algemene Kommissie vir Getuienisaksie (AKGA) kan verval.

1.2 Die Diens en Getuienisbedieninge van die vier kerke het verder ooreengekom om sover as wat dit moontlik is hulle agendas in die teenwoordigheid van die ander kerke te hanteer sodat daar mettertyd 'n gesamentlike agenda vir die Diens en Getuienis van die NG Kerkfamilie kan ontwikkel. Uit die aard van die saak sal die verslagdoening na die vier kerke steeds afsonderlik wees, maar ook ten opsigte van die opstel van die verslag aan die kerke is daar ooreengekom om dit sover moontlik in mekaar se teenwoordigheid te doen.

1.3 AANBEVELING: VERENIGDE DIENSGROEP DIENS EN GETUIENIS

Die Algemene Sinode

1.3.1 Keur die totstandkoming van die Verenigde Diensgroep Diens en Getuienis goed en moedig sinodes aan om in sinodale verband moeite te doen dat hulle diens van barmhartigheid en getuienisbedienings met die ooreenstemmende bedieninge van die ander drie kerke in die NG kerkfamilie 'n verenigde struktuur vir Diens en Getuienis vorm.

1.3.2 Neem kennis dat die Algemene Kommissie vir Getuienisaksie (AKGA) in die lig van die totstandkoming van die Verenigde Diensgroep Diens en Getuienis kan verval.

2. EKUMENIESE BETREKKINGE EN VENNOOTSKAPPE

Die ADD het ten opsigte van ekumeniese vennootskappe, asook vennootskappe in die breë NG Kerkfamilie, die volgende werkwyse met die Algemene Sekretaris ooreengekom:

* Amptelike skakeling tussen kerke hoort primêr op die tafel van die Algemene Sekretaris.

* Waar hierdie amptelike skakeling tussen kerke handel oor werksaamhede wat op die terrein van die Diensgroep Diens en Getuienis lê, byvoorbeeld ten opsigte van maatskaplike dienste, sal die Algemene Sekretaris dit in oorleg met verteenwoordigers van die ADD doen.

* Die ADD gaan voort met ekumeniese skakeling en samewerking op die diensterrein van die Diensgroep, maar sal dit sover moontlik in oorleg met die Algemene Sekretaris doen.

* Dit is belangrik dat daar nie net geskakel word ter wille van skakeling nie; ekumeniese skakeling behoort uit te loop op konkrete samewerkingsprojekte.

* Die Sekretaris Diensgroep Diens en Getuienis kan ook 'n strategiese bydrae lewer ten opsigte van die ekumeniese verhoudinge in Afrika.

3. VENNOOTSKAPPE TUSSEN KERKE

(Handelinge 2004:366 pt.9.3)

Die AKGA word versoek om, in samewerking met buitelandse kerke in die NG kerkfamilie, te besin oor die mees effektiewe wyse om vennootskappe tussen kerke te vestig en uit te bou, maar ook in sigbare eenheidstrukture uitdrukking en praktiese beslag te gee aan die gesamentlike getuienisroeping van die breër NG kerkfamilie.

Gemeentes van die NG kerk word opnuut versoek om bestaande ooreenkomste met susterskerke in buurlande in ag te neem en te eerbieding tydens uitreik-projekte.

Om ons onderskrywings van die eenheid van die breër NG kerkfamilie en ons getuienis te bevestig en met goeie visie, beplanning en bestuur te werk, roep die AKGA sover moontlik die NG kerkfamilievennote jaarliks saam.

Ons uitreike in Afrika met die evangelie moet onderneem word met goeie koördinerings tussen die rol van die kerkverband en die plaaslike gemeente.

3.1 In die vorige gesamentlike verslag van die AKDB, ASKG en AKGA is 'n kort opsomming gegee van die kerke in die NG kerkfamilie in Afrika en die uitdagings waarmee hulle gekonfronteer word. Weens die koste-implikasie kon die besluit oor jaarlikse gesprekke met die vennootkerke in Afrika en die res van die wêreld nie realiseer nie. Die ADD het daarvan kennis geneem dat daar toenemend vennootskappe met gemeentes van kerke in die breë NG kerkfamilie in Afrika gesluit word. Dit is 'n verblydende tendens maar dit blyk ook dat vorige ooreenkomste tussen sinodes soms nie eerbiedig word of dat die leierskap van die kerke in Afrika in ag geneem word nie. (Sien Moderamen C3.4.4).

3.2 Vennootskappe tussen kerke het 'n belangrike metode van Diens en Getuienis geword en die ADD oordeel dat 'n konferensie oor vennootskappe tussen die kerke in die NG Kerkfamilie in Afrika asook kerke buite Afrika, tans baie nodig is. So 'n konferensie kan ook 'n baie effektiewe manier wees om die bande tussen die kerke te verstewig en raamwerke te ontwikkel waarbinne vennootskappe aangegaan kan word. Die konferensie word beplan vir 2008 en verteenwoordigers van al die kerke in die familie in Afrika en buite Afrika sal genooi word. Ter voorbereiding van die konferensie is die ADD tans besig met 'n studie oor vennootskappe in 'n missionêr-diaconale bediening.

3.3 AANBEVELING: VENNOOTSKAPPE TUSSEN KERKE

Die Algemene Sinode

3.3.1 Herbevestig die sinodale indeling vir vennootskappe vir diens en getuienis binne die NG Kerkfamilie in Afrika wat vroeër reeds goedgekeur is.

3.3.2 Keur dit goed dat 'n konferensie oor vennootskappe tussen kerke in die breë NG Kerkfamilie in Afrika in 2008 gehou word.

4. EKUMENIESE VENNOOTSKAPPE

Die ASKDD van die VGKSA is reeds geruime tyd betrokke by ekumeniese vennootskappe insake die diakonaat. Die South African Diaconal Partnership (SADP) is met 'n aantal Noord-Amerikaanse kerklike vennote naamlik die RCA, die CRWRC en 'n aantal gemeentes van die RCA en die CRC. Daar is ook vennootskappe met kerke in Europa en in Skandinawië. Die NG Kerk is reeds in 2006 genooi om lid te word van die SADP en met die totstandkoming van die Verenigde Diensgroep Diens en Getuienis het die verteenwoordigers van die VGKSA begin met onderhandelings om die vennootskappe om te skakel na vennootskappe met die Verenigde Diensgroep vir Diens en Getuienis, dit wil sê die NG Kerkfamilie.

5. VENNOOTSKAPPE MET KERKLIKE INSTELLINGS

5.1 CHRISTELIKE LEKTUURFONDS (CLF)

5.1.1 Die verslag Christelike Lektuurfonds (CLF) is hierby aangeheg as **Bylaag 1**. Die CLF is vanjaar vyftig jaar oud en die geleentheid is op 25 Februarie 2007 met 'n Feesdiens in Bloemfontein gevier. By die geleentheid het die Algemene Sekretaris 'n boodskap van gelukwensing namens die NG Kerk aan die CLF oorgedra.

5.1.2 AANBEVELING: CHRISTELIKE LEKTUURFONDS (CLF)

Die Algemene Sinode dank die Here vir die Christelike Lektuurfonds wat die afgelope vyftig jaar die boodskap van die Bybel veral deur die gedrukte media in verskillende tale aan duisende mense verkondig het.

5.2 ISWEN

5.2.1 Die verslag van die Instituut vir Sendingwetenskaplike Navorsing (ISWEN) is hierby aangeheg as **Bylaag 2**.

5.2.2 AANBEVELING: ISWEN

Die Algemene Sinode ondersteun steeds ISWEN se poging om, saam met die NOVA Instituut te werk aan die ontwikkeling van 'n lewenstyl wat meer ekologies-vriendelik is.

5.3 HUGENOTE KOLLEGE

5.3.1 Die verslag van Hugenote Kollege is hierby aangeheg as **Bylaag 3**.

5.3.2 AANBEVELING: HUGENOTE KOLLEGE

Die Algemene Sinode neem kennis van die verslag van Hugenote Kollege.

VERSLAG VAN DIE CHRISTELIKE LEKTUURFONDS

'N HALFEEU VAN GENADE

AGTERGROND

Christelike Lektuurfonds vier in 2007 sy 50ste bestaansjaar. 'n Halfeeu van evangelieverspreiding aan mense regoor Suid-Afrika en ook oor die grense heen. En dit ten spyte van die oorspronklike teenkanting wat die stigter, dr Abraham Dekker selfs van die eertydse eerste minister, mnr Strijdom asook dr HF Verwoerd gekry het.

Vandag, 'n suksesvolle vyftig jaar later word daar jaarliks honderde duisende pamflette oor Suid-Afrika en na buurlande soos Lesotho, Namibië, Botswana, Malawi, Zimbabwe, Zambië, Mosambiek en selfs na Sri Lanka en Indië versprei.

CLF is vyftig jaar gelede deur dr Abraham Dekker begin toe hy die droom met 'n handjievol mense gedeel het om 'n lektuurfonds op die been te bring, spesifiek vir die alle taal- en kultuurgroepe van Afrika.

Die ambisieuse droom om 50 000 vrywilligers bymekaar te kry wat elk 60 pond binne vyf jaar kan bydra om die £3 000 000 bymekaar te maak is deur baie as onmoontlik afgemaak en selfs afgelag, maar in net minder as 'n jaar het die fonds tot 'n kwartmiljoen pond gegroei en daagliks gegroei. Oom Abraham het vir niks en niemand gestuit nie en selfs sy nuwe Ford verkoop, aansienlike skuld aangegaan en Bloemfontein toe verhuis.

Die 4 sinodes is genader vir steun. Transvaal, die Vrystaat en Natal was dadelik bereid maar die Kaapse Kerk het besluit dat geen geld daar ingesamel kan word nie.

Mense het egter gou hul harte oopgemaak en die fonds ondersteun. Merkwaardig dat die fonds gegroei het uit die meeste bydraes van mense wat so min as £1 - £10 gegee het. Elke bietjie help! Daar was egter ook aansienlike hupstote soos 'n persoon van Newcastle wat na 'n erediens waarin daar oor CLF se werksaamhede gepraat is, haar testament verander het en R70 000 aan CLF bemaak het. Ook groot instansies soos die vroeëre Volkskasbank, het 'n bedrag van R90 000 geskenk.

Onder dr Dekker se leiding was daar sowat 40 predikante wat by gemeentes gepreek het en CLF se saak gestel het.

Hoewel die R6 miljoen nie in die vyf jaar ingesamel is nie, is Christelike Lektuurfonds oor die afgelope 50 jaar ryklik geseën met verantwoordelike bestuur en bydraes, groot en klein van ruimhartige donateurs wat die droom deel om die Boodskap van die Bybel aan almal in hul eie taal te bring.

Dit was voorwaar 50 genadejare dat 'n nie-winsgewende organisasie, wat geheel en al op die goeiehartigheid van donateurs aangewese is, nog suksesvol kan voortgaan met die verspreiding van die Boodskap van die Bybel.

CLF VANDAG

Na 47 jaar wat CLF in Bloemfontein gevestig was, is daar na die voorafgaande sinode besluit dat die verskillende instansies van die NGK wat met die media te doen het, nader aan mekaar moet beweeg om 'n meer effektiewe struktuur vir samewerking daar te stel.

CLF het verhuis na Wellington waar die ander instansies toe reeds gesetel was en is tans in 'n strategiese samewerkingsooreenkoms met Bybel-Media waar alle handelsaktiwiteite, ook die van CLF, deur 'n enkele instansie naamlik Bybel-Media Handel gekanaliseer word. Bybel-Media Handel word vanuit CLF se gebou in Wellington bedryf waar daar 'n wedersydse benutting van personeel en ander hulpbronne tussen CLF en Bybel-Media is.

Die drukkerij in Bloemfontein is gedeeltelik aan 'n swart bemagtigingsgroep verkoop en tans besit CLF 'n 40 % aandeel in die drukkerij. Dit is belangrik vir CLF om by die drukkerij betrokke te wees veral tov die bekostigbaarheid van sy drukwerk en sekere gespesialiseerde boeke wat daar vir CLF gedruk word.

WERKSAAMHEDE

CLF se lektuur het ook 'n gedaanteverwisseling ondergaan sedert die eerste 'traktaatjie' sowat 50 jaar gelede verskyn het.

Baie dink nog aan traktaatjies as vergeelde blaadjies gedruk in een kleur ink en getekende prentjies wat die Woord probeer oordra op 'n interessante manier. Maar CLF het lank reeds dié beeld afgeskud en spog met kleurrike pamflette oor 'n verskeidenheid aktuele onderwerpe - onderwerpe wat selfs deur middel van sosiale probleme die Woord van God by mense tuisbring.

Van die onderwerpe sluit onder meer in dwelmmisbruik, alkoholmisbruik, vigs, huweliksverryking, lewenskeuses, depressie, selfmoord, hoe om die dood van 'n geliefde te verwerk en nog vele meer. Daar is natuurlik steeds 'n wye verskeidenheid pamflette oor geloofskwessies en geloofsekerheid. En soos die afgelope vyftig jaar is hierdie pamflette steeds gratis beskikbaar vanaf CLF.

CLF het onlangs ook steun ontvang van groot organisasies wat deel wil hê in die bekamping van sekere sosiale kwessies – wat mense wil voorsien met Bybelsgefundeerde riglyne wat hul sal help om beter keuses te maak en sodoende hul lewenstandaard te help verbeter.

So het die Departement van Landbou, die Beyerskloof Faith Fund asook die Industry Association for Responsible Alcohol Use bygedra om CLF te help om hul droom te verwesenlik – om die Boodskap van die Bybel na almal te neem deur gratis Christelike lektuur in elkeen se taal - al is dit nou langs die weg van fetale alkoholsindroom en dwelmmisbruik wat aangespreek word.

CLF is besig om 'n samewerkingsooreenkoms met die Christelike Polisievereniging en Korrektiewe Dienste te sluit. Daar het reeds twee pamflette deur CLF verskyn vir die Polisievereniging. In 2007 sal hierdie reeks uitgebrei word.

Departement van Landbou – hierdie departement het R7000 bygedra tot die druk van die pamflet – Wat doen drank aan my ongebore baba? Daar word nou indringend gewerk aan 'n konsep op verdere samewerkingsmoontlikhede met hierdie departement.

ARA – Industry Association for Responsible Alcohol Use – hierdie organisasie 'n stewige R10 000 bygedra tot die druk van bg pamflet.

Beyers Truter Faith Fund – Daar word gekyk na verdere samewerkingsmoontlikhede met hierdie fonds nadat hulle ook R10 000 bygedra het tot die druk van Fetale Alkoholsindroompamflette.

Oor die vraag of die dae van pamflette (traktaatjies) se dae getel is: CLF kan nie voorbly om te voorsien in die geweldige aanvraag na pamflette nie. Boonop word geen pamflette bloot net gestuur nie – elke pamflet wat vanaf ons versendingstoor gaan, is deur iemand bestel. Daar word egter ook voorsiening gemaak vir diegene wat die pamflette elektronies wil bekom – en daar is pamflette wat vanaf die webwerf afgelaai kan word.

Daar is baie insidente – so bv is daar die geval van een van CLF se medewerkers wat 'n buurland besoek het en in 'n armsalige hut het 'n vrou 'n verkreukelde traktaatjie onder haar matras uitgehaal en gesê dat sy ook nou van die Here weet, want sy lees elke aand van Hom – dit was haar enigste Christelike lektuur wat sy soos 'n kosbare kleinood onder haar matras bewaar! Oom Japie du Plessis en dr Gideon van der Watt, beide lede van die Beheerraad van CLF, is self baie gemoeid met sendingaksies en het baie verhale om te vertel van hul reise gedurende die jare. En daagliks ontvang CLF hartroerende briewe van mense wie se lewens deur CLF se lektuur aangeraak is.

CLF het ook daadwerklik begin met bemarkingsaksies. Benewens uitstallings by sinodes, kerkgebeure en geleenthede, is daar sowat 9 preekmedewerkers wat regoor die land preekbeurte waarneem om CLF se saak te versterk onder gemeentes.

Promosie artikels verskyn maandeliks in die tydskrif Lig, by geleentheid in Kerkbode en ander media. CLF borg ook vir die volgende jaar die oggendgodsdienste op 'n Saterdag met 'n advertensie wat daarmee saamgaan.

TOEKOMSVISIE

Om vir 50 jaar 'n diens te lewer wat steeds relevant is in die nuwe omgewing waarin ons werksaam is, verg groot aanpassings waarby CLF ook moes aanpas.

Die toekoms sal egter nog steeds meer van hierdie tipe uitdagings bring wat selfs meer aanpassings teweeg sal bring so om te verseker dat CLF vir die volgende 50 jaar nog kan bestaan.

Die geweldige toename in Christenskap in Afrika bring ook groter behoeftes mee wat verskil van die meer gesofistikeerde mark. CLF het pas 'n lektuurkonferensie in Lusaka gehou om met die nodige rolspelers te beraadslaag oor behoeftes. Veral die ontwikkeling op elektroniese gebied sal nuwe uitdagings vir CLF skep. Dit is met groot dankbaarheid wat CLF die volgende 50 jaar se uitdagings aanvaar.

Die jaar 2007 is dus nie net een van 50 ongelooflike genadejare vir CLF nie, dit is ook 'n vreugdejaar waarin daar feesgevier sal word tot ere van God wat dit moontlik gemaak het en ook as 'n eerbewys teenoor die getroue donateurs en ondersteuners wat deel in CLF se droom.

CLF kan gekontak word by 021 873 6964, 'n faks te stuur na 021 864 3677 of te skryf na Privaatsak X19, Wellington, 7654. Jy kan ook per e-pos bestel deur 'n e-pos te stuur na info@clf.co.za

CLF – Die Boodskap van die Bybel aan almal – deur gratis Christelike lektuur in elkeen se taal.

VERSLAG OOR DIE WERKSAMHEDE VAN ISWEN

Die sendingera waarin ISWEN tot stand gekom het – die hele netwerk van sendelinge, predikante in sinodale diens, ensovoorts – bestaan nie meer nie. Die fase wat daarop moet volg begin nou al hoe meer gestalte aanneem. Die vereiging van die NG Kerkfamilie, die saamvoeging van Sending en Diens van Barmhartigheid en die aandag aan probleme in plaaslike gemeenskappe, veral armoede, MIV/vigs en konflik en geweld, is hoog op die agenda.

Die kerk het egter nie die hulpbronne – *kundigheid, fondse, netwerke* – om die uitdagings in die gemeenskappe op 'n behoorlike wyse aan te pak nie. Dit is in baie opsigte nuwe probleme. Daar is byvoorbeeld nou meer mense wat MIV-positief is in die land, as wat daar 'n eeu gelede *mense* was! En die NG Kerk se eie fondse en mense word al minder! Die kerk moet nuwe bedieningspatrone ontwikkel vir nuwe uitdagings.

ISWEN het oor die afgelope jare baie min kapasiteit gehad. Die toekenning van die kerk was skaars genoeg vir halwe sekretariele pos. In samewerking met die NOVA-Instituut, en deur die genade van die Here, is daar egter 'n redelik mate van kapasiteit en vermoë opgebou om die hulpbronne vir sulke nuwe bedieningspatrone te ontwikkel. Die drie hulpbronne wat hierbo genoem is, word kortliks toegelig:

1. KUNDIGHEID

ISWEN/NOVA het drie voltijdse navorsers, dr. Attie van Niekerk, dr. Christiaan Pauw en dr. Montagu Murray, met 'n groot multi-dissiplinere span navorsers wat op deeltijdse basis betrokke is. Hulle werk aan 'n verskeidenheid aspekte in en met arm gemeenskappe. Die meeste van die fondse word verkry deur kontrakte vir industrie en regeringsdepartemente. Gemeentes en sinodes gee ook onersteuning. Al hoe meer geleenthede vir die kerk en gemeentes word ontwikkel.

ISWEN se werkswyse stem ooreen met die Universiteit van Pretoria se klem op innovasie en entrepreneurskap. Die NOVA-Inkubator is geregistreer as projek van die Fakulteit Teologie. Dit bring al hoe meer wisselwerking tussen NOVA se werk saam met rolspelers in die praktyk, en die akademiese teologiese werk. Die wisselwerking geskied by wyse van praktyknavorsing en praktykopleiding. Dit is wetenskaplike werk en moet onderskei word van praktiese werk.

2. FONDSE

ISWEN hoop om in die toekoms 'n stewige groei in befondsing te verkry vir sy eie werk, onder andere deur die verhandeling van die vermindering in die vrylating van koolsuurgas, wat 'n kweekhuisgas is, wat in NOVA se projekte bereik word. Die vrees vir die klimaatverandering as gevolg van die mens se optrede het kerke in Europa en Amerika daartoe gebring om aandag te gee aan die verandering van lewenstyl. NOVA is reeds jare hiermee besig en fondse begin beskikbaar raak daarvoor.

Daar word gewerk aan befondsing van Diensgetuienisprojekte in plaaslike gemeenskappe, as deel van 'n nuwe bedieningspatroon.

3. NETWERKE

ISWEN het deur NOVA verhoudings opgebou met verskeie regeringsdepartemente en industrie, asook ander navorsers en arm gemeenskappe. Goeie samewerking (met befondsing) is aan die ontwikkel met Kerkinactie van die Protestantse Kerk in Nederland, asook met die Hervormde Kerk in Suid-Afrika.

ISWEN neem deel aan die werksaamhede van die Algemene Sinode, soos Project Right Direction en Profesie oor Profyt.

4. NOVA PROJEKTE

NOVA is tans besig met die volgende projekte:

- * Die vestiging van lugesoedelingmetode in 10 munisipaliteite, deur die plaaslike kerke
- * Die evaluering van energie-doeltreffende ontwerpe vir lae-koste behuising, saam met die plaaslike owerheid van Kaapstad; aandag word ook gegee aan die behoeftes wat ontstaan agv die tuisversorging van weeskinders en ander brose kinders
- * Huishoudinggebaseerde produksie van 'n paar produkte, in die stad en die platteland, o.a. saam met die Willem Nicol Trust. In Mamelodi word dit gekombineer met kerkplanting

5. PUBLIKASIES

Daar is `n paar boeke gepubliseer. Publikasies is nie `n groot prioriteit nie, maar die beplanning vir die toekoms word tans met `n paar ervare mense bespreek.

Dr Attie van Niekerk (Direkteur ISWEN)

VERSLAG VAN DIE HUGENOTE KOLLEGE AAN DIE ALGEMENE SINODE VAN DIE NEDERDUITSE GEREFORMEERDE KERK: 2006

Ontvang hiermee met dank aan ons Hemelse Vader verslag oor die werksaamhede van die Hugenote Kollege in 2006.

Inleidende opmerkings:

Wanneer die Suid-Afrikaanse maatskaplike uitdaging binne die konteks van die groei-strategie vir Afrika (NEPAD) geplaas word is dit voor die handliggend dat die Hugenote Kollege voor groot maatskaplike opleidings- en ontwikkelings vraagstukke te staan gekom het.

Dit is noodsaaklik dat die Kollege nou suksesse van die verlede inlees en inpas by die moderne en vernaderende rol. Die strategiese geleentheid wat deur die huidige maatskaplike realiteite aan opleidingsinstansies gestel word is fenominaal, en is die Hugenote Kollege myns insiens ideaal geposisioneer om 'n daadwerklike bydrae te lewer.

Vir my is een van die ankerpunte in die verlede gesetel in die Christelike etos en karakter van die Kollege. Te midde van fel aanslae huidig, en ook in die verlede, was die Christelike karakter van Hugenote Kollege een van die bonafides wat nooit in twyfel getrek is nie. Ek persoonlik sal my daarvoor bly beywer om hierdie tradisie voort te sit en uit te bou.

1. Administrasie

1.1 Personeel

Die totale personeelkorps van die Kollege het bestaan uit 60 permanente personeellede. Hulle is bygestaan deur 26 voldag- en 28 deelydse kontrakpersoneellede. Drie personeellede het die afgelope jaar hulle diens aan die Kollege beëindig en agt het by die personeelkorps aangesluit.

1.2 Finansies

Die akademiese begroting van die Kollege het R 13,313,106 bedra. Die bronne van inkomste vir dié begroting was as volg:

Staatsubsidie:	R 4,552,667	34%
Studentegelde:	R 7,020,719	53%
Kerkbydraes:	R 70,000	0,52%
Ander bronne:	R 1,669,720	13%

Die koshuisbegroting het R 1,849,662 bedra. Die bronne van inkomste vir dié begroting was as volg;

Staatsubsidie:	R 0-00	0%	
Losiesgelde:	R 1,695,539		91.67%
Kerkbydrae:	R 0-00	0%	
Ander bronne:	R 154,123		8.33%

1.3 Koshuise

Die koshuise word maksimaal benut. Tans kan 297 studente in koshuise en kollegehuises geakkommodeer word.

Mevv. Riana Engelbrecht en Erika Hanekom doen diens as inwonende hoofde. Dit is steeds vir die Kollege belangrik dat 'n goeie akademiese en Christelike atmosfeer in die koshuise gehandhaaf word.

2. Akademiese Sake

2.1 Registrasie Voorgraads

Kwalifikasie	Aantal
B Diac Maatskaplike Werk (4 Jaar)	334
B Diac Jeugwerk (3 Jaar)	33
B Diac Gemeenskapsontwikkeling (3 Jaar)	64
Diploma Maatskaplike Ontwikkeling (2 Jaar)	133

Totaal **564**

2.2 Registrasie Nagraads

Kwalifikasie	Aantal
M Diac Maatskaplike Werk	24
Hons. Diac Jeugwerk	5
M Diac Jeugwerk	4
D Diac Jeugwerk	3
M Diac Spel terapie	133
D Diac Spel terapie	14
Totaal	183

2.3 Totale registrasie 2001 – 2007

Jaar	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Studente	415	481	534	582	632	725	824

2.4 Profiel van voorgraadse studente

2.4.1 Provinsie van herkoms

Provinsie	Totaal
Gauteng	14
Limpopo	58
Noord-Kaap	78
Noord-Wes	2
Oos-Kaap	34
Vrystaat	4
Wes-Kaap	403
Kwa-Zulu Natal	1
Mpumalanga	3
Namibië	1

2.4.2 Taalvoorkeur

Afrikaans	Engels
494	103

2.4.3 Geslag

Manlik	Vroulik
105	493

2.4.4 Kerk-/Geloofsverband

Kerk/Geloof	Totaal
AGS	23
AME	14
Ander	112
Anglikaans	51
Calvyns	2
Kongregasionalis	23
Luthers	5
Metodiste	14
Morawiërs	4
Moslem	1
Nasareners	2
NG	43
Nuwe Apostolies	10
Ou Apostolies	12
Pinkster	16
Rooms Katoliek	24
VGK	179

2.5 Grade

By Unisa se gradeplegtighede gedurende 2006 is 106 kwalifikasies aan studente van die Hugenote Kollege toegeken. Onderstaande tabel gee 'n uiteensetting van die verskillende kwalifikasies. By die gradeplegtigheid op Wellington gedurende April is medaljes aan twee Kollegestudente toegeken: Me M. Nel (B Diac JW) en M. van Heerden (B Diac MW).

Kwalifikasie	Totaal
Diploma Maatskaplike Ontwikkeling	23
B Diac Maatskaplike Werk	39
B Diac Jeugwerk & Gemeenskapsontwikkeling	16
Hons B Diac	3
M Diac Maatskaplike Werk	2
M Diac Jeugwerk	1
M Diac Speltherapie	27
D Diac Speltherapie	2
Totaal	113

2.6 Prestasies

By die openingsplegtigheid van die Kollege is prestasiebeurse aan 28 studente toegeken vir 'n gemiddelde jaar- en eksamesyfer bo 75%. Boekpryse is toegeken aan die topstudent in elke vak van elke jaargroep. Die Rektorsmedalje is toegeken aan me A. Zandberg wat die hoogste gemiddelde prestasie in 2006 behaal het.

3. Ekstra kurrikulêre aktiwiteite

3.1 UNISA- sentrum

Die volgende dienste word aan die Kollege verskaf deur UNISA:

- Verskaffing van studentennommers
- Volledige registrasie van die studente
- Hantering van al die graad- en diploma kwalifikasies van UNISA
- Hantering van die finansies en aansoeke van EDU-Loan
- "Courier" dienste vir die studente en Kollege

BDIAC	113
BSW	42
BDIAC (Maatskaplike Werk)	270
Diploma Maatskaplike Ontwikkeling	170
Hons BDIAC	4
MDIAC (Speltherapie)	46
MDIAC (Maatsaplike Werk)	4
Tydlike registrasies	207
Unisa studente "Licencee"	2715

- Finalisering van eksamenpunte se verwerking op die UNISA-stelsel
 - Reël van eksamen opsieners
 - Gradeplegtighede in die area
- Registrasies - 2007

3.2 Toerustingsburo vir Interkulturele Werkers (TIW)

TIW is 'n projek van die Algemene Kommissie vir Getuienisaksie van die NG Kerke . Die Buro wil bied op aanvraag toerustingsprogramme vir gemeentes en lidmate aan om hulle te help met interkulturele bedieninge binne die gemeente en in die gemeenskap. Die Buro beskik oor 'n oriënteringskursus vir voornemende sendelinge en sturende gemeentes, toerustingsprogramme vir korttermynuitreike en verskillende programme om lidmate toe te rus vir interkulturele bedieninge in hulle eie omgewing.

Sendelinge wat die oriënteringskursus vir voornemende sendelinge deurloop het, kan tans gevind word in Mosambiek, Zambië, Malawi, Sri Lanka, China, Tajikistan en Oekraïne. Jaarliks baat baie korttermynuitreikspanne by die toerusting van die Buro en gemeentes maak toenemend gebruik van die dienste van die Buro om hulle lidmate beter toe te rus vir interkulturele bedieninge in die gemeente en

gemeenskap. TIW is ook betrokke by “member care” programme om interkulturele kerklike werkers omvattend te help versorg.

3.3 Christen Vigsburo vir Suidelike Afrika (CABSA)

Die Christen Vigsburo (CABSA) is 'n projek van die Hugenote Kollege. Na meer as vyf jaar (sedert Julie 2001) is dit 'n gevestigde organisasie wat belangrike bydraes op die MIV en vigsterrein in Suider-Afrika lewer. Terwyl daar baie instansies en organisasies is wat inligting en opleiding oor MIV en vigs verskaf, onderskei CABSA hom op hierdie terrein deurdat dit met 'n duidelike Christelike vertrekpunt gedoen word. CABSA versprei korrekte inligting, skep begrip, lei leiers op en mobiliseer gemeentes. Besoek gerus www.cabsa.co.za vir 'n ervaring van die professionele dienste van CABSA.

Dié nie-winsgewende organisasie beskik tans oor die volgende personeel: Dr Nelis du Toit (Bestuurder-voltydse kontrakpos); Mev. Lyn van Rooyen (Projekbestuurder – voltydse kontrakpos); Me Meloney Goliath (Administrasie – voltydse kontrakpos) en Me Aneleh Fourie-Le Roux (Opleiding en mentor koördineerder – 10 dae per maand kontrakpos). Daar is verskeie ander persone wat op 'n ad-hoc basis by die organisasie betrokke is.

CABSA is opreg dankbaar dat verskeie gemeentes van die NG Kerk deur kollekte of donasies finansiële ondersteuning gegee het, en bid dat dit in die toekoms sal uitbrei. Ons is volledig afhanklik van donasies en befondsing om met ons werk voort te gaan.

3.4 Hugenote Bybelinstituut

Die Hugenote Bybelinstituut is 'n gesamentlike aksie van die Hugenote Kollege en Bybel-Media met die doel om Teologiese en Bybelse opleiding aan die Suider Afrikaanse bevolking te bied.

Van die kursusse word deur die Sentrum vir Kontekstuele Bediening aan die Universiteit van Pretoria geakkrediteer. Die vier geakkrediteerde kursusse tans is; Tweejaarkusus in Bybel- en Godsdienskunde, Tweejaarkursus in Jeugbediening, Tweejaarkursus in Sending, Eenjaar senior kursus in Christelike etiek. Daar is tans 220 studente wat ingeskryf is by die Bybelinstituut. Daar is ook 'n nuwe basiese kort kursus in Christelike traumaberading.

Dankbetuiging:

Ons dank en waardering aan die volgende persone en instansies wat ons daarin ondersteun:

- gemeentes, ampsdraers, kommissies en lidmate van die NG Kerk, die VGK en ander kerke vir hulle voorbidding, belangstelling en finansiële ondersteuning;
- die voorsitter, ds WC van der Merwe, en ander lede van die die Kollegeraad vir hulle betrokkenheid, meeleving, advies en kundigheid;
- die personeel van die Universiteit van Suid-Afrika vir hulle hulpvaardigheid, welwillendheid en waardevolle advies;
- die personeel van die Kollege vir onbaatsugtige diens en lojaliteit.

13 Maart 2007